

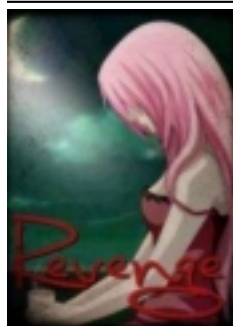
Revenge

Contents

Revenge	2
1. Chap 1	2
2. Chap 2	5
3. Chap 3	8
4. Chap 4	9
5. Chap 5	11
6. Chap 6	13
7. Chap 7	15
8. Ngoại Truyện: Quá Khứ	16
9. Chap 8	20
10. Chap 9	21
11. Chap 10	23
12. Chap 11	25
13. Chap 12	28
14. Chap 13	31
15. Chap 14	32
16. Chap 15	35
17. Chap 16	39
18. Chap 17	43
19. Chap 18	44
20. Chap 19	47
21. Chap 20	51
22. Chap 21	55
23. Chap 22	58
24. Chap 23	60
25. Chap 24	63
26. Chap 25	65
27. Chap 26	65
28. Chap 27	69
29. Chap 28	73
30. Chap 29	77
31. Chap 30	81
32. Chap 31	84
33. Chap 32	86
34. Chap 33	86
35. Chap 34	88
36. Chap 35	90
37. Chap 36	90
38. Chap 37	90
39. Chap 38	94
40. Chap 39	98
41. Chap 40	102

42. Chap 41	104
43. Chap 42	105
44. Chap 43	107
45. Chap 44	107
46. Chap 45	111
47. Chap 46	116
48. Chap 47	118
49. Chap 48	119
50. Chap 49	121
51. Chap 50	124
52. Chap 51	125
53. Chap 52	127
54. Chap 53	133
55. Chap 54 - End	135

Revenge



Giới thiệu

Summary: Mỗi ngày trôi qua đối với cô như là địa ngục Trần gian. Cô sống trong thù hận, ý nghĩ bá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/revenge>

1. Chap 1

- Cứu tôi với...

Cô gái sợ hãi vừa chạy vừa hét lên. Cô cứ chạy mãi, chạy mãi trên con đường bất tận, phía trước là bóng tối và ai biết ẩn trong đó là gì?

” XOET”

Một vết xước dài xuất hiện trên gương mặt tái lại vì sợ của cô. Cô dừng lại.

Một bóng người từ trong bóng tối phía trước bước ra.

- Sakura

Chàng trai có mái tóc đen gọi tên cô, trên tay anh cầm một con dao. Anh tiến lại gần cô. Sakura hoảng sợ lùi lại, quay đầu toan bỏ chạy nhưng lối đi đằng sau đã hoàn toàn biến mất.

Cô quay đầu lại đối diện với anh và cũng là lúc cô nghe thấy tiếng nói và ánh sáng từ con dao khi anh vung nó lên

- Chết đi, Sakura.

.....Aaaaa.....

Cô gái ngồi bật dậy, đầu tóc, người ướt đầm mồ hôi. Khuôn mặt cô trắng bệch, vẻ mặt sợ hãi. Cô thở dốc, người run lẩy bẩy.

- Chỉ là.... học học..... một giấc mơ... .. Một cơn ác mộng.....

Sau khi đã trấn tĩnh, cô quay sang nhìn đồng hồ.

‘ cũng đã là 5.30 rồi, mình nên dậy thôi’

Cô leo xuống giường, vào phòng vệ sinh làm VSCN, nhuộm bộ tóc màu hồng thành màu nâu, thay bộ váy ngủ sang chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần dài màu đen. Xong xuôi cô xuống nhà làm bữa sáng.

Sau khi xong bữa sáng thì cũng đã là 7.00. Cô lấy tập hồ sơ bỏ vào trong túi sách rồi rời nhà, không quên khoá cửa.

Cô đi bộ trên con phố đông vui, nhộn nhịp nhưng lại mang một bộ mặt ảm đạm, lạnh lẽo.

Tầm 15’ đi bộ, cô đến nơi.

Cô đứng trước cánh cổng lớn của một toà nhà khổng lồ cao ngút trời. Trên cùng có ghi dòng chữ lớn: TẬP ĐOÀN UCHIIHA.

Cô bước qua cổng vào bên trong toà nhà.

- Xin lỗi, cô tìm ai? - một cô gái hỏi.

- Tôi đến để phỏng vấn xin việc.

- Vâng, mời cô lên tầng 36 rồi rẽ phải

- Cảm ơn.

Cô làm theo chỉ dẫn của cô gái, lên thang máy lên tầng 36 rồi rẽ phải.

Đến nơi, cô ngồi vào ghế chờ cùng những người phỏng vấn khác.

Lần lượt từng người một được gọi vào rồi bước ra với vẻ mặt thất vọng.

‘Cố lên, Sakura, mày phải làm được.’ Cô tự động viên mình.

- Mời người tiếp theo.

Tới lượt cô. Cô đứng dậy, mở cửa bước vào văn phòng. Ngay khi cô nhìn thấy người có mái tóc đen ngồi trên ghế thì trong cô cháy lên ngọn lửa của sự tức giận, sự thù hận suốt bao năm nay. ‘Là hắn’ tuy vậy nhưng vẻ mặt bên ngoài vẫn không biểu cảm bất cứ gì.

- Mời ngồi. - chàng trai nói.

Cô ngồi lên cái ghế trước bàn anh.

Anh bắt đầu câu hỏi, tay cầm bút ghi chép.

- Tên cô?

- Kanazawa Sakura

- Hn...Tuổi?

- 23

- Cha mẹ?

- Đã mất

- Công việc trước?

- Tôi không có.

- Trường cấp 3 cô học?
- Konoha
- Đại học?
- Đại học Senju ở Mỹ
- Hn.... Lí do cô muốn làm việc ở đây?
- Tôi muốn bắt đầu lại một cuộc sống mới và được làm việc mà tôi muốn.
- Vậy cuộc sống cũ của cô là như thế nào?
- Uchiha-sama, câu hỏi này có vẻ hơi riêng tư. Tôi có cần nhất thiết phải trả lời không?
- Tùy cô thôi. - Anh cầm cây bút viết gì đó vào tờ giấy.

Cô khẽ thở dài.

- Hồi cấp 3, tôi từng bị một tên lừa đảo và sau đó bị mọi người ghẻ lạnh. Từ đó tôi quyết tâm sẽ làm lại cuộc đời mình. - nói xong cô ngước lên quan sát Sasuke. Đúng như dự đoán của cô, anh không hề dao động, vẫn đeo cái mặt nạ chết tiệt đó.

Anh không hỏi gì nữa và nói cuộc phỏng vấn kết thúc. Cô rời khỏi căn phòng, ra chờ thang máy. Ngay khi cánh cửa thang máy mở ra, cô bắt gặp một bóng người quen thuộc

‘Shikamaru?’

Cô hơi bất ngờ nhưng đã giấu điều đó ở sâu trong mình. Cô không muốn mình bị nhận ra, kế hoạch của cô sẽ có thể bị tan biến trong phút chốc.

Vậy nên, cô thản nhiên đi vào thang máy, đi qua mặt Shikamaru như người đưng qua đường.

Thang máy đóng lại, Shikamaru bước đến phòng giám đốc, gõ cửa. Khi nhận được câu mời vào thì anh mở cửa đi vào.

- Vậy là cuối cùng cũng đến rồi nhỉ!
- Cái gì phải đến thì rồi sẽ đến, ta đâu thể làm khác.
- Vậy cậu tính làm gì?
- Đừng hỏi những câu thừa thãi như vậy. Hãy đi điều tra toàn bộ về cô gái đó
- Phiền phức. - Anh càu nhàu rồi rời khỏi phòng.

Sakura ngồi đang chờ ở dưới tầng 1 thì.

- Cô Kanazawa Sakura?
- Vâng?
- Chúc mừng cô, cô được nhận. Công việc bắt đầu vào ngày mai.
- Cảm ơn.

Sau khi cô gái kia đi, Sakura cười khẩy, ‘vậy là bước đầu thành công rồi. Uchiha, tôi sẽ khiến anh phải trả giá cho những gì anh đã làm với tôi’

2. Chap 2

Ngày đầu tiên đi làm, cô đến từ rất sớm. 7h30 là giờ quy định vậy mà cô đã đến từ 6h30.

Sau khi nghe phổ biến quy chế, cô được đưa đến khu làm việc của mình. Không có gì nhiều, chỉ có cái máy tính, bàn phím, chồng giấy tờ, lọ bút. Công việc hàng ngày của cô là ngồi 'xử lí' hết chồng giấy tờ đó.

Nghe 'giảng đạo' xong xuôi, cô ngồi vào bàn bắt đầu làm việc. Đến 7h15, mọi người bắt đầu đến.

Cô nghe thấy tiếng bàn tán sôi nổi về nhân viên mới, là cô.

Bỗng có một chàng trai nhảy ra cạnh cô.

- Xin chào, nghe nói cô là nhân viên mới, rất vui được gặp cô. Tôi là Uzumaki Naruto - chàng trai tươi cười làm quen.

'Naruto?'

Cô quay mặt sang.

- Xin chào, tôi là Sa....

Không để cô nói nốt, ngay khi vừa nhìn thấy mặt cô thì lập tức cậu om lấy cô, hét lên

- SAKURA - CHAN..... TỚ NHỚ CẬU QUÁ!!!! CẬU ĐI ĐÂU SUỐT 6 NĂM QUA VẬY?????

- Xin lỗi nhưng hình như cậu nhầm.....

- MỌI NGƯỜI ƠI, SAKURA NÀY.....

Vừa nghe thấy tên Sakura, một nhóm người bu lại.

- Sakura? Đúng là Sakura của chúng ta rồi!!!!!!

- Sakura-chan về rồi

Mặt ai nấy đều không khỏi mừng rỡ, 1 cô gái tóc vàng lập tức ôm chầm lấy cô.

- Trán vồ đi lâu thế có nhớ heo ú không??? - Cô gái tóc vàng vừa nói vừa nức nở.

'Ino'

Sakura từ trong thâm tâm rất vui khi gặp lại những người bạn thời phổ thông, đặc biệt là người bạn thời nhỏ Ino. Nhưng, cô không thể để mọi người phát hiện ra cô được. Cô lập tức đẩy người bạn ra.

- Xin lỗi, mọi người nhầm người rồi.

- Cậu nói gì vậy? Cậu là Haruno Sakura mà. Mà màu tóc nâu kia là sao? - Naruto ngơ ngác hỏi, chỉ vào mái tóc nâu dài của cô.

- Không phải. Tên tôi là Kanazawa Sakura. Có vấn đề gì với màu tóc tôi sao? Chúng là tự nhiên.

- Haha... Cậu đùa vui đấy Sakura-chan - Naruto cười gượng.

- Là thật đó, Naruto. - Shikamaru bước vào - Đi theo tôi, giám đốc muốn gặp

Không cần đợi Shikamaru nói nốt, toàn bộ mọi người lao lên phòng giám đốc, đập cửa xông vào.

Và tiếp theo là một loạt câu hỏi dồn dập:

- Thế là thế nào? - TenTen

- Đó là ai? Ở đâu? - Ino

- Tôi cần lời giải thích, teme - Naruto

.....

Sau khi nghe xong một loạt, Sasuke gấp laptop lại.

- Đó không phải là Haruno. Tôi đã điều tra về cô gái đó rồi. Tên cô ta là Kanazawa Sakura, cha mẹ cô ta đều đã mất, cô ta sống ở Mỹ với anh trai.

Nói xong, anh lấy trong ngăn kéo ra tập hồ sơ, đặt lên bàn. Naruto vội cầm lấy, mở ra đọc.

Một vẻ thất vọng rõ rệt trên khuôn mặt mọi người. Sau đó chẳng cần ai đuổi họ cũng tự vác xác về phòng làm việc, mặt như đưa đám.

- Nè, tớ đã thực sự mong đó là Sakura - chan. - Naruto rầu rĩ Nói.

- Tớ cũng vậy - mọi người thở dài.

Tại văn phòng.

Sakura vẫn tập trung làm việc. Trong có vẻ thế nhưng thật ra cô đang suy nghĩ rất nhiều về chuyện ban nãy. Cô cắn chặt răng, tay nắm lại thành nắm đấm.

‘ Xin lỗi mọi người, tớ hứa khi nào xong việc sẽ quay trở lại. Tớ hứa.’

- N...nay - một cô gái có mái tóc dài màu xanh dương chạm vào vai cô.

- Huh....?

- T...tớ bi...biếtcậu....kh...ông pha...phải là.... Sakura nhưng.... Chúng....ta có...th...ể là...m bạn....không? - cô gái lắp bắp nói.

- Được chứ? Rất vui lòng! - cô nở nụ cười tươi, dù sao đây cũng là điều mà cô muốn.

Ino, Naruto, Tenten vừa về phòng nghe thế thì lập tức xông vào nói.

- Vậy thì chúng ta làm bạn nhá!!!! - vừa nói Naruto vừa nhe răng cười.

Cô khẽ gật đầu.

- Giới thiệu một chút nào. Tớ là Uzumaki Naruto - Naruto đồng dục nói

- Tớ là Yamanaka Ino.

- Tớ là Nishizawa Tenten.

- C...còn...t...tớ....là...Hyuuga...Hi... Hinata.

- Còn tớ là Kanazawa Sakura, rất vui được làm quen. ‘Rất vui được gặp lại các cậu!’

- Vậy hôm nay để đón chào thành viên mới, chúng ta sẽ đi liên hoan nhá!!

- OK. Chiều lúc 5h tập trung ở cổng.

- Nhất trí - mọi người đồng thanh.

Đến 5h chiều.

Sakura xem đồng hồ và đác đến giờ đi. Cô thu dọn đồ trên bàn rồi đi xuống cổng.

Xuống đến nơi, cô thấy Ino, Tenten, Hinata đang đợi ở dưới.

Cô lặng lẽ bước tới.

- Chúng ta đi thôi chứ?

- Chưa, đợi nốt Naruto nữa!

- Thế cậu ấy đâu?

- Uhm... Cậu ấy..... A kia rồi - Ino vẫy tay gọi Naruto lại.

Thấy vậy, Sakura quay lại và nhìn thấy Naruto mặt hớn hở chạy lại, tay kéo thêm Shikamaru, Neji và.... Sasuke.

Cậu chạy lại thở hổn hển

- X...xin lỗi ...mọi ng...người nha... học học

Ino tiến lại gần vỗ vai Naruto.

- Không sao, kiếm được người cần kiếm là ổn... Chú làm tốt lắm, chị đây có lời khen!!!! :))

- Tại...tại sao Uchiha-sama lại ở đây?

Nhận thấy vẻ ngạc nhiên của cô bạn mới quen, Ino giải thích:

- À, chẳng qua là có ít người đi quá nên tớ tính mời thêm cho nó đông vui, náo nhiệt. Cậu không phiền chứ, Sakura???

- À...à không... - Cô nói thế chứ thực ra trong lòng đang cảm thấy không hề thoải mái tí nào, bởi đây là người mà cô muốn tránh mặt mà.

Dù vậy cô cũng không muốn làm bạn bè thất vọng nên đành đi thôi.

- Vậy đi thôi - Naruto hào hứng nói.

- Đi đâu?

- Ừm...- Naruto cau mày một lúc- đi đến quán Bar XXX nhé?

- Cũng được, đi thôi! - Mọi người tán thành rồi nhanh ra bắt taxi, riêng ngài tổng giám đốc đi xe riêng (giám đốc mà lị)

- Ừm... Sakura, xe hết chỗ rồi, cậu sang ngồi tạm với Sasuke đi - Ino nói.

- Hả... ơ? - Sakura ngơ ngác nói - Hay là bắt thêm xe kh...

Cô chưa kịp nói hết câu thì ngài giám đốc lái xe đến đỗ cạnh cô cắt lời: “Vào đây”.

- V...Vâng.... - Cô mở cửa xe ngồi ở ghế trước cạnh Sasuke.

Trong suốt cả chuyến đi, hai người chẳng nói với nhau câu nào, một người mắt nhìn thẳng lái xe, một người tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt vô cảm.

Đến nơi, mọi người vào quán ăn chơi tưng bừng, quây tung cả quán lên. Lúc về đã là tầm 12h đêm, để hội con gái đi một mình rất nguy hiểm nên hội con trai đành phải đưa về, thực ra cũng có trường hợp đặc biệt.

Naruto say đứ đứ nên Hinata phải đưa về, Sasuke cũng không khác gì, còn lại thì như sau: Neji đưa Tenten, Shikamaru đưa Ino.

Phân công xong xuôi, mọi người chia tay.

Sakura chẳng biết nhà Sasuke ở đâu nên đành đưa tạm vào khách sạn (đừng có tưởng tượng gì đen tối)

Nhận chìa khoá phòng xong, cô dìu anh lên phòng, đỡ xuống giường, kéo chăn đắp cho anh rồi dời đi.

Thế nhưng, ngay lúc cô quay người đi thì có một bàn tay nắm chặt lấy cổ tay cô rồi kéo xuống giường. Sakura không định hình nổi chuyện gì vừa xảy ra, lúc nhận ra thì cũng là lúc cô đang nằm dưới, ở trên không ai khác là anh.

Cô cố đẩy anh ra nhưng càng đẩy thì vòng tay anh quanh cô càng siết chặt hơn. Đầu anh vùi vào hõm vai cô, dụi vào mái tóc.

Bỗng cô cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, mặt nóng lên. ‘Không thể nào, những cảm giác này đáng lẽ ra đã chết từ lâu rồi chứ’

Được một lúc giây giũa, cô dần mệt đi, đôi mắt mệt mỏi từ từ khép lại. Cô nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Khi đã chắc chắn rằng cô đã ngủ qua nghe hơi thở đều đều của cô, anh mới chống tay ngồi dậy.

Ngắm nhìn khuôn mặt ngây thơ của cô khi ngủ, anh không kìm lòng được mà nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc cô, hạ đầu xuống hôn nhẹ lên trán, thì thầm:

“Anh xin lỗi”

3. Chap 3

- Dừ...dừng lại đi...Khôngggggg....

Sakura hốt hoảng bật dậy, trán đầm mồ hôi. Lại là ác mộng, cơn ác mộng chết tiệt về hôm đó.

Cô đưa tay lên trán lau mồ hôi, đưa mắt nhìn xung quanh.

- Đây là đâu?

Cô xoa xoa hai thái dương, cố nhớ lại chuyện hôm qua. Cô đi liên hoan với bạn, sau đó đưa Sasuke đến khách sạn này vì cô không biết nhà anh ta, sau đó cô bị anh ta kéo xuống giường rồi cô không nhớ gì nữa.

Nhớ tới chuyện kéo xuống giường, cô giật mình, ngay lập tức kiểm tra lại quần áo của mình và thở phào nhẹ nhõm khi thấy nó còn nguyên trên người.

Sakura lấy chiếc điện thoại từ trong túi ra xem bây giờ là mấy giờ rồi.

- 9.30 sáng, chết tiệt, muộn làm rồi.

Sakura vội vã leo xuống giường, chạy vào phòng tắm và thấy một mảnh giấy dán trên gương. Cô gỡ mảnh giấy xuống đọc:

”Hôm nay được nghỉ buổi sáng, quần áo mới để trên giá, phiếu ăn sáng trên bàn cạnh ti vi Uchiha”

Đọc xong, cô vo mảnh giấy lại, ném đi rồi lấy quần áo trong tủ vào phòng tắm.

‘Rất cuộc hấn đang nghĩ gì, không đời nào hấn lại đối xử tốt như vậy với một con nhân viên quèn như mình’

Xong xuôi hết việc tắm rửa, ăn sáng cô xuống lễ tân thanh toán tiền phòng.

- Thưa cô, tiền phòng đã được thanh toán rồi - cô tiếp tân nói.

- Xin hỏi là ai thanh toán vậy?

- Thưa cô, là ngài Uchiha.

- Cảm ơn cô đã cho biết - Sakura cúi đầu cảm ơn rồi rời đi.

Cô vừa đi vừa nghĩ: ‘Sao hấn lại đối xử với mình tốt thế nhỉ, thật không giống với tính cách của hấn tí nào. Có lẽ nào, mình bị phát hiện rồi sao? Không thể, nếu thế thì mình đã không còn sống nổi đến giờ rồi...’

Hàng loạt các suy nghĩ cứ tiếp đuôi nhau trong đầu cô. Đi bộ tầm 15’ thì cô đến công ty.

Đi thang máy lên phòng làm việc, cảnh đập vào mắt cô là: Naruto đang nằm ngủ trên bàn, nước dãi chảy ướt cả giấy tờ (thấy mà kinh), Ino đang gối đầu lên tập giấy ngủ một cách ngon lành, thỉnh thoảng chớp chớp miêng nói mơ vài câu, Tenten có vẻ như là người duy nhất còn thức nhưng... nhìn cô trong rất đáng sợ: mắt đỏ ngầu có hai que diêm chống vào vành để giữ mắt mở, mặt bơ phờ, nhìn trông không khác gì con zombie.

Sakura lặng lẽ đi lại phía bàn của mình thì...

- Kanazawa, Uchiha gọi cô - Shikamaru bước vào.

- Vâng, tôi tới ngay.

Cô lên phòng Sasuke, trước khi vào không quên gõ cửa. Sau khi nhận được câu “vào đi”, cô đẩy cửa đi vào.

- Ngài gọi tôi có chuyện gì?

- Tôi cần thông tin về dự án đấu thầu sắp tới.
- Là dự án do tập đoàn Inuzuka tổ chức?
- Phải, đó là dự án rất quan trọng, bằng mọi giá phải có được nó. Vì đây là dự án lớn nên sẽ có rất nhiều tập đoàn lớn tham gia nên phải cẩn thận.
- Tôi biết rồi. - Nói rồi cô rời phòng. ‘Vậy đây sẽ là cơ hội ngàn năm có một để hạ bệ tập đoàn Uchiha’

“Reeng...Reeng...”

Sakura lấy chiếc điện thoại trong túi ra. ‘Số lạ, ai vậy nhỉ?’

- Alo...

7 giờ tối tại sân bay quốc tế Akira.

Một chàng trai trẻ trông tầm 28 tuổi bước xuống máy bay. Anh có mái tóc đỏ mềm mại, khuôn mặt đẹp như tạc tượng, đôi mắt cũng mang một màu đỏ. Anh mặc bộ cánh màu đen trong rất ngầu.

- Thưa ngài, tiểu thư đang chờ ở xe

- Hm

Vừa nghe xong, anh lập tức đi ra xe và thấy một cô gái có mái tóc hồng đào đang đứng tựa lưng vào xe (nghe cũng biết là ai rồi đúng hơn?)

- Sakura.

Cô gái nghe tiếng gọi lập tức ngẩng đầu lên, cái mặt xị xị bỗng tươi hân lên. Cô lao ra ôm chầm lấy anh.

- Onii- san

4. Chap 4

” Onii- san”

Anh ôm lại cô, mặt không giấu nổi vui mừng.

...

Phút giây ôm ấp xong xuôi, cô buông ra.

- Sao tự nhiên Sasori- nii lại về nước đột ngột thế, em vừa mới nhận được điện thoại lúc sáng xong.
- Uhm thì anh không thấy an tâm khi để cô em gái cưng vụng về của mình ở riêng.
- Cái gì mà em vụng về chứ, nói thẳng ra là đến kiểm tra em luôn đi, lại còn bày đặt lí do - cô làm về mặt phụng phịu.
- Rồi rồi, anh đến kiểm tra em, được chưa?
- Và...?
- Và việc gì ở đây?
- Thế còn lí do công việc? Em biết thừa là anh đâu có rảnh để bay nửa vòng trái đất chỉ để kiểm tra con em gái này?
- Anh toát mồ hôi ‘con này khôn thật, có gì mà nó không biết không’
- Cứ nói thẳng ra là vì dự án đấu thầu của tập đoàn Inuzuka ra đi, em không giết đâu mà sợ!

- Biết rồi còn dọa anh - anh cầu nhàu
- Chỉ đùa nhau tí thôi mà, đằng nào em cũng có chuyện nhờ anh.
- Chuyện gì nói sau, bây giờ đi ăn đã, lâu không gặp em gái cưng của anh nên giờ phải hàn huyên tâm sự tí đã.
- Onii- san, mới có 2 tuần thôi mà.
- Em biết là 2 tuần đấy anh phát lo không? Thôi không nói nữa, đi ăn đã rồi tính sau.
- Hai - cô vui vẻ đáp :)

Buổi tối hôm đấy hai anh em rất vui, ngồi tán gẫu, trêu chọc nhau.

Chỉ khi ở bên anh, Sakura mới được sống với chính con người thật của mình, một Sakura hồn nhiên, vui vẻ, yêu đời.

Đến tối muộn, Sasori muốn bảo em gái dọn đến ở biệt thự nhưng cô từ chối, bảo là muốn ở một mình. Đu anh rất lo lắng, nghĩ tới đủ trường hợp như: trộm, cướp, côn đồ, nhà không an toàn, thoải mái...(lo lắng thái quá) nhưng vẫn bất đắc dĩ đồng ý.

Anh sai người lái xe đưa cô về tận nơi bất chấp việc cô khẳng khẳng muốn đi bộ. (Aww...Anh trai thương em gái thiệt!!!).

Sáng hôm sau, Sakura đi làm, mang theo thông tin cả kế hoạch về dự án đấu thầu của tập đoàn Inuzuka.

Hôm nay có cuộc họp về dự án này.

Trong phòng họp.

.....

- Đây là dự án rất quan trọng đối với công ty chúng ta, nếu thành công thì ta sẽ là đối tác của tập đoàn Inuzuka, góp phần củng cố vị trí của tập đoàn Uchiha trên toàn thế giới. Vậy nên mọi người hãy cố gắng.- Ngài Uchiha phát biểu.

- Vâng - Cả phòng cùng đồng thanh đáp.

- Cuộc họp đến đây là kết thúc.

Mọi người đứng lên thu dọn giấy tờ rồi về phòng làm việc, riêng Sakura thì ...

- Sakura - Sasuke gọi.

- Ngài gọi tôi có chuyện gì sao, Uchiha- sama?

- Theo tôi về phòng - nói rồi anh bước đi về phòng giám đốc.

- Có chuyện gì sao? - cô hỏi

Anh không đáp, lẳng lặng mở ngăn kéo lấy ra một tập hồ sơ, đưa cho cô.

Sakura đón lấy hỏi :

- Cái gì đây?

- Toàn bộ giấy tờ về các đối thủ trong dự án đó, cô hãy đọc kĩ vào, 4 giờ chiều mai đi họp với tôi.

- Vâng.

Sau đó cô về tầng làm việc của mình. Vừa ngồi xuống ghế thì đám bạn bu lại hỏi.

- Họp sao lâu thế? Cái gì đây? - Ino hỏi, chỉ vào tập hồ sơ.

- À, đây là giấy tờ về cuộc họp ngày mai ấy mà. Mai mình đi họp với Uchiha-sama và.....

Sakura chưa kịp nói hết câu thì đám bạn kêu ầm lên

- CÁI GIỀ CỜ? - Đồng thanh tập 1

- Ờ, có gì lạ lắm sao?

- ĐỪA À??? - Naruto hét vào mặt Sakura rồi quay ra hội bạn hợp ý.

- Này này, tớ có bị điếc không đấy?-Naruto thì thầm.

- Chẳng lẽ thế thì tớ cũng bị điếc? - Ino thắc mắc.

Tenten xen vào: “Im đi, các cậu không bị điếc vì nếu thế các cậu không thể nghe tớ đang nói gì”

- Nhưng mà khó tin lắm. Các cậu đã bao giờ nghe thấy chuyện ngài Uchiha khó tính cho 1 người mới vào làm đi họp và phụ trách 1 dự án quan trọng chưa???

Cả bọn lắc đầu.

- Thế mới nói, là bạn thân của thằng teme đó từ thuở còn bú tí mẹ, tớ hiểu nó hơn ai hết. Cái thằng đấy mắc bệnh đề phòng và cẩn thận quá sức.

- Công cmn nhận.

- Và đó mới là điểm phân biệt giữa Sásuke và Naruto - Tenten kích đều cậu bạn và nhận lại một khuôn mặt cau có, nhăn nhó.

- Phải chăng... Sasuke nhà ta “cảm nắng” Sakura? - Ino làm mặt nghi ngờ, tay xoa xoa cằm.

- Á đù, biết đâu lại thế, mà cũng không lạ đâu, nhìn Sakura giống “cậu ấy” thế cơ mà... - nói đến “cậu ấy”, mặt ai nấy đều xì hắt xuống - ...chỉ khác mỗi mái tóc...

- Cũng đã 6 năm rồi nhĩ! - Ino nói giọng buồn rười rượi - Không biết giờ cậu ấy ra sao, có còn nhớ chúng mình không?

- Còn chúng mình thì chưa bao giờ quên cậu ấy, đặc biệt là Sasuke - Tenten ngậm ngùi nói.

Có lẽ nếu không có Sakura đột ngột từ đâu chen ngang và nhắc nhở vài câu thì chắc mọi người sẽ đứng đó mà nhớ tới người xưa.

Sau khi đã lừa hết mọi người về bàn làm việc, cô ngồi nghỉ lại về cuộc nói chuyện của bọn họ ban nãy, miệng khẽ nở một nụ cười. Vậy là mọi người vẫn nhớ tới cô, rất nhiều là đằng khác. Cô thật hạnh phúc khi có những người bạn như vậy!

Thế nhưng, nụ cười nhanh chóng tắt hắt đi khi nhớ lại một câu nói của họ. ‘Rất cuộc mọi người có ý gì khi nói rằng Uchiha là người đặc biệt nhớ tới tôi?’

5. Chap 5

Đúng 4 giờ chiều, xe dừng trước cánh cổng lớn của tập đoàn Inuzuka. Bước xuống khỏi chiếc limo đen mới toanh là một chàng trai mặc bộ vest màu đen trông hết sức sang trọng. Cậu chỉ vừa bước ra khỏi xe mà nhân viên nữ quanh đây đã hét ầm lên, kiểu như là:

“Ôi, đẹp trai quá... Quyến rũ quá”

“Anh ấy thật là menly....”

Vâng, anh ấy không phải ai khác mà là giám đốc tập đoàn Uchiha, Uchiha Sasuke.

Đi theo sau anh là Sakura, với vai trò là thư kí tạm thời.

Hai người bước vào trong toà nhà lớn và gặp rất nhiều đối thủ khác, tập đoàn Shiyagawa, Toshinari, Kogoro,...(Thông cảm ỉnh nếu cái tên hơi chuối)

- Ô, vậy ra đây là giám đốc trẻ tuổi của tập đoàn Uchiha nổi tiếng - Một chàng trai có mái tóc đỏ, mặc bộ com lê bước tới. (Chả cần nói cx biết là ai đúng không!!!)

- Còn đây hẳn là chủ tịch tập đoàn Asuna phải không, Asuna Sasori? - Sasuke cười khẩy hỏi lại.

- Còn quý cô đây là...? - Anh quay sang phía Sakura, làm vẻ mặt không hề quen biết, buông giọng “giả vờ” tán tỉnh (giả vờ thôi đấy)

- Tôi là Ka.... - Sakura chưa kịp nói hết thì bị Sasuke cướp lời.

- Kanazawa Sakura, thư kí của tôi - Chắc là do nghe cái giọng tán tỉnh của Sasori nên anh nhà ta đâm cái, gần giọng lên.

Sakura thì đâm ra hơi ngạc nhiên, nghĩ rằng anh có vẻ ghen nhưng nhanh chóng gạt suy nghĩ đó đi ‘không có chuyện đó đâu, chắc là do không muốn nhân viên tiếp xúc với đối thủ thôi’

Thế nhưng Sasori thì lại nghĩ khác ‘thằng này ghen đấy à?’ Nghĩ đến từ ghen tức là suy ra yêu, mà chỉ nghe đến từ này thôi, anh đã sôi máu lên rồi.

Anh biết tất cả những gì hắn đã làm với em gái mình 6 năm trước và lần này về nước là để trả thù việc đó (còn việc Sasuke đã làm gì với Sakura thì sau này sẽ rõ)

Hai người nhìn nhau với ánh mắt hình viên đạn, nếu nghe kĩ thì có khi còn nghe được cả tiếng xẹt xẹt của tia điện.

- Thôi nào, hai người định đấu mắt đến bao giờ nữa đây? - Giám đốc tập đoàn Inuzuka, Inuzuka Kiba, bước ra.

‘Kiba?’

- Kiba - Sasuke nói.

- Làm gì mà căng thế, mà sau bao năm không gặp bạn cũ mà cậu chỉ nói được câu đấy thôi sao? Thất vọng thiệt....haizz....

- Hn

- Ô, thì ra hai người là bạn à? - Sasori hỏi.

- Phải, chúng tôi là bạn thời trung học, ngài Asuna - Kiba cười đáp - Nhưng yên tâm, tôi công bằng lắm, không phân biệt đối xử đâu!

Sau đó, cậu quay sang phía bạn mình và nhìn thấy một cô gái tóc nâu sau Sasuke.

- Xin chào, cô là.... - cậu dừng ngay câu hỏi của mình khi nhìn thấy khuôn mặt cô, thay vào đó là vẻ ngạc nhiên pha lẫn chút mừng rỡ.

- Sakura... - Kiba chạy đến trước cô để nhìn kĩ khuôn mặt- Đúng là cậu rồi, Sakura, 6 năm vừa qua cậu ở đâu vậy? Sao tóc cậu lại màu này?

Đáp lại sự mừng rỡ của cậu lại là vết mặt lạnh lùng của cô.

- Xin lỗi, ngài nhầm người rồi, tôi là Kanazawa Sakura.

Nghe câu nói của cô, mặt cậu tỏ ra thất vọng - Xin lỗi, tôi nhầm người.

-

- Thôi, cũng đến giờ họp rồi, đi thôi. - rồi cậu bước đi.

(Nội dung cuộc họp như thế nào thì mình chả biết viết thế nào đâu nên mình tua luôn đến sau khi cuộc họp kết thúc.)

Sakura bảo Sasuke cứ về trước đi, còn mình sẽ đi bộ.

- Em cần anh đưa về không, cũng 6 rưỡi tối rồi, đi một mình không an toàn đâu - Sasori làm rõ vẻ mặt lo lắng.

- Em không sao mà anh, ngày nào chẳng thế, quen rồi - cô đáp.

- Hay là anh cho người đi bộ cùng em về? - Anh vẫn rất lo lắng cho cô em gái nhỏ của mình, nó mà làm sao thì anh chết mất.

- Hừ. Đã bảo là không sao mà, anh còn nói nữa là em giận đấy - cô cau mày.

Thở dài bất lực, anh nói: " Thôi được rồi, về nhà nhớ gọi cho anh đấy"

- Vâng và ... - cô nở nụ cười tươi trông rất dễ thương rồi nhảy lên ôm chầm lấy anh và thơm vào má - ... Anh mà cứ người theo dõi thì chết với em đấy!

(P/s: Hành động này rất dễ hiểu lắm rằng hai người là một cặp đôi thay vì là anh em)

Bị nói trúng tim đen, Sasori đỏ mặt hộc hộc, cứ như nó đọc được suy nghĩ của anh í

- À...kh...không đâu... - anh lắp bắp

- Tốt lắm - Cô nở nụ cười thiên thần rồi chào tạm biệt anh, đi về.

Từ đằng sau bức tường, không ai để ý rằng có một cặp mắt sắc lạnh đến gai người đang nhìn họ. Tay người đó nắm chặt đến nỗi móng cắm sâu vào bàn tay, máu chảy thành từng giọt đỏ thẫm, nhỏ xuống sàn. Sau đó người đó lặng lẽ rời đi.

Chap này em viết nhầm quá, tại em chưa biết dẫn dắt đến đoạn kịch tính nhất, e sẽ cố gắng viết nhiều Sasusaku hơn.

Đạo này đang thi cử nên áp lực tâm lí quá, mọi người thông cảm!!!!

6. Chap 6

Như mọi ngày, Sakura đến công ty làm việc lúc 7 giờ.

Ngồi vào bàn, cô lấy ra một tập giấy tờ rồi khẽ thở dài, khởi động máy tính và bắt đầu gõ lách.

- Cô Kanazawa - Shikamaru bước vào - Giám đốc muốn gặp cô.

- Vâng, tôi tới ngay.

Cô rời bàn, đi thang máy lên phòng giám đốc.

Gõ cửa, cô bước vào.

- Ngài tìm tôi có chuyện gì?

- Dự án làm đến đâu rồi? - anh hỏi giọng lạnh băng, thậm chí còn chẳng buồn ngẩng đầu lên nhìn cô.

- Vẫn đang đúng tiến độ. Đến thứ 3 tuần sau là hoàn thành.

- Hn.

- Nếu chỉ có vậy thì tôi đi đây - cô quay lưng toan bước đi

- Đứng lại, tôi chưa nói xong.

-

- Từ hôm nay cô lên làm thư kí của tôi.

- Thế còn Shikamaru?
- Cậu ta chuyển lên làm quản lí.
- Thế nếu tôi từ chối thì sao?
- Cô biết rồi còn gì.

-

- Bắt đầu từ hôm nay.

Cô không nói gì nữa, lẳng lặng rời đi, về bàn dọn đồ.

Thấy cô dọn đồ, Ino chạy ra hỏi:

- Cậu dọn đồ đi đâu vậy, Sakura?
- Lên phòng giám đốc.
- ???

Nhìn thấy vẻ mặt ngu ngơ của cô bạn, Sakura kể lại ngắn gọn cho Ino nghe.

Ino nghe xong thì Ồ một tiếng rồi nở nụ cười nham hiểm, lộ nguyên cả hàm răng trông không khác gì Naruto.

Nhìn thấy thế, Sakura lạnh cả sống lưng, lập tức rời đi, bê theo đồng hồ.

Dọn dẹp xong xuôi đâu vào đấy cô tiếp tục làm việc.

Khi đang sắp xếp đồng giấy tờ trên bàn anh, cô để ý thấy ở hai bên mép giấy có vết đỏ, cả trên bút cũng có dính thứ gì đỏ.

‘Máu?’

Đúng lúc đấy anh bước vào phòng.

- Tay anh sao vậy? - giọng cô có chút quan tâm dù mặt vẫn tỏ ra hơi lạnh.
- Không phải chuyện của cô - anh bước qua mặt qua, bình thản ngồi xuống ghế mở laptop lên.

Cô không nói gì mà ra khỏi phòng.

Trước thái độ không quan tâm của cô, anh trông có vẻ ... buồn. Nhưng thái độ đó nhanh chóng bị gạt đi khi cô bước vào, trên tay là hộp sơ cứu.

Anh vẫn làm như không quan tâm, tay vẫn gõ bàn phím.

Sakura đặt hộp sơ cứu lên bàn, lấy ra lọ thuốc sát trùng và bông băng.

Bực mình trước thái độ không thèm quan tâm của anh, Sakura gấp laptop lại, đổ thuốc sát trùng ra băng rồi nắm lấy cổ tay anh, ngửa bàn tay lên rồi lấy bông lau vết thương. Trong lòng bàn tay đầy những vết móng tay bầu, da rách cả ra, vết xước vẫn còn rỉ máu.

‘Không hiểu anh ta đã làm gì nữa’ cô thắc mắc.

Cần ngấm vào vết thương rất xót làm tay anh theo phản xạ co lại, khẽ chạm vào bàn tay cô.

Sakura hơi giật mình trước cái chạm của anh, tay dừng lại, mắt mở to, tim cô không hiểu sao lại đập nhanh hơn, những cảm giác lạ lùng ủa về trong trái tim.

Nhận thấy thái độ của mình lúc này, cô cúi gầm mặt xuống để che đi khuôn mặt, tiếp tục việc của mình.

Thế nhưng cô đâu biết từng hành động, nét mặt của cô đều được Sasuke thu hết vào tầm mắt.

Sự im lặng bao trùm lên toàn bộ không gian, không ai nói câu nào, chỉ có thể nghe tiếng thở đều đều của nhau.

Sau khi đã băng bó xong xuôi, cô xếp đồ lại rồi đi ra ngoài. Nhưng khi cô vừa quay người lại thì có một bàn tay nắm lấy tay cô.

Giật mình quay lại, cô bắt gặp ánh mắt của anh, mắt đen giao với mắt xanh. Hai đôi mắt xoáy sâu vào nhau. Im lặng lại một lần nữa bao phủ lên không gian.

- Cảm ơn - Anh buông tay cô ra, khẽ nói.

-

Cô không nói gì, bước ra khỏi phòng.

Đóng cửa lại, suy nghĩ đầu tiên trong đầu cô là: ‘Tại sao mình còn quan tâm đến anh ta?’ Nãy giờ cô làm gì đến chính cô còn không ý thức được. Nó như một phản xạ vậy.

Trong căn phòng cũng còn một người nữa có suy nghĩ giống cô

Sasuke nhìn bàn tay băng bó của mình rồi nghĩ:

‘Sao cô ấy còn quan tâm đến mình?’

Chap này nhạt quá, mong mọi người thông cảm, dạo này e đang bí ý.

7. Chap 7

- Nguy rồi, giám đốc - một người đàn ông hốt hoảng chạy vào.

- Có chuyện gì?

- Toàn bộ kế hoạch chuẩn bị cho dự án đấu thầu đã biến mất.

- Cái gì? - Sasuke đứng bật dậy, đập mạnh tay xuống bàn - Chết tiệt. Toàn bộ công sức suốt một tuần vừa qua đã tan biến.

- Đã kiểm tra kĩ lại chưa? - Sakura lên tiếng.

- Đã kiểm tra nhiều lần lắm rồi, Kanazawa-san.

- Có thể là bị trộm thì sao, đã kiểm tra camera chưa?

- Đã kiểm tra rồi nhưng không thấy ai cả.

- Giám đốc, có chuyện lớn rồi - một người nữa hốt hải chạy vào, trên tay là một tờ báo.

- Cái gì nữa? - Anh càu nhàu.

Người mới chạy vào ban nãy vội đưa tờ báo cho anh, nói:

- Tập đoàn Asuna đã thắng được gói thầu của tập đoàn Inuzuka và ... Bản kế hoạch của họ giống hệt của chúng ta.

Nghe xong, anh vò nát tờ báo, ném đi.

- Mau triệu tập ban quản trị - Anh gằn giọng nói với Sakura.

- Vâng - cô chạy ra ngoài lấy điện thoại ra gọi điện.

Cuộc họp khẩn cấp được tổ chức để tìm giải pháp cho vấn đề này nhưng không ai đưa ra được ta kiến nào.

Họ không thể kiện tập đoàn Asuna được vì không có bằng chứng, nhưng cũng không thể để yên được, đành phải nhờ người đi điều tra.

Tình hình lúc này hết sức căng thẳng. Tin tức này nhanh chóng lan đi khắp toàn bộ công ty, gây xôn xao dư luận rằng trong công ty có nội gián.

- Này, Naruto! - Tenten quay sang hỏi cậu bạn tóc vàng.

- Ồ sao?

- Cậu nghĩ ai là nội gián?

-- Naruto không nói gì, chỉ lẳng lặng quay đi, mặt tỏ vẻ đang suy nghĩ sâu xa.

Phải, cậu biết là ai làm. Cậu không muốn để cô ấy làm thế nhưng nếu đây là điều cậu ấy muốn ở cô thì không còn cách khác. Đây mới chỉ là sự khởi đầu trong sự trả thù của cô.

Nhìn thấy vẻ trầm tính đến lạ thường của hai cái “loa phát thanh” trong công ty là Ino và Naruto, Tenten đâm ra lo lắng nhưng cũng chẳng biết nói gì nên đành thôi.

Tại phòng giám đốc lúc này chỉ có Sasuke và Shikamaru.

- Đây chỉ là sự khởi đầu, cậu biết chứ? - Shikamaru lên tiếng.

- - Anh im lặng, chống tay lên trán, thở dài.

- Cậu để yên cho cô ấy phá tan cả sự nghiệp của cậu sao?

- Nếu đó là những gì cô ấy muốn, sau cùng thì, tôi nợ cô ấy quá nhiều.

- Sao cậu không nói cho cô ấy sự thật?

- Cũng không thay đổi được những gì tôi đã làm với cô ấy.

- Hm....Tôi tôn trọng quyết định của cậu nhưng.... Đừng để liên lụy tới nhiều người khác.

- Yên tâm, sẽ chỉ mình tôi thôi.

- Hn - Shikamaru rời khỏi phòng, để lại một mình Sasuke bên trong.

Anh mở ngăn kéo bàn, lấy ra một chiếc hộp gỗ màu nâu đỏ. Bề mặt hộp nhẵn, không dính lấy một hạt bụi, điều đó đủ để thấy rằng anh giữ chiếc hộp cẩn thận thế nào.

Nấp hộp mở ra, để lộ ra một chiếc dây chuyền bạc có mặt dây hình bông hoa anh đào màu hồng nhạt. (Xem ảnh ở trên í)

Anh lấy chiếc dây chuyền ra, ngắm nó thật kĩ như thể nó như một bảo vật cực kì quý giá. Anh nhớ lại ngày anh trao nó cho cô, đó là một kỉ ức thật đẹp. Nhưng mảnh kỉ ức đẹp để đó tan biến ngay tức khắc khi anh nhìn vết nâu nhỏ trên mặt dây.

Máu. Đó là máu của cô. Rồi những kỉ ức đen tối về ngày hôm đó, ngày định mệnh của 6 năm trước ùa về trong tâm trí anh. Nó như một cơn ác mộng khủng khiếp, một nỗi ám ảnh đối với anh.

Anh nắm chặt chiếc vòng trong tay, miệng không ngừng lẩm nhẩm câu:

” Xin lỗi em, Sakura”

8. Ngoại Truyện: Quá Khứ

Tại trường cấp 3 Konoha, một ngôi trường nổi tiếng về mọi mặt: giáo dục, kỉ luật,...

Một khi đã vào ngôi trường này thì không ai không biết đến cái tên Uchiha Sasuke nổi tiếng.

Anh là con trai thứ của chủ tịch tập đoàn Uchiha lừng lẫy khắp thế giới, Uchiha Fugaku.

Không chỉ nổi tiếng về xuất thân mà anh còn cực kì nổi tiếng với vẻ đẹp độc nhất vô nhị, có một không hai, khuôn mặt đẹp như tạc tượng, mái tóc đen tuyền anh xanh, làn da trắng và mịn hơn cả da con gái. Điều càng làm anh ngầu hơn cả là vẻ lạnh lùng, ít nói. Anh chính là mơ ước của biết bao nhiêu cô gái trẻ lúc bấy giờ. Đã có không biết bao nhiêu cô gái điên đảo vì anh, gửi thư tỏ tình đến anh nhưng anh mặc kệ hết bởi trong tim anh lúc nào cũng chỉ có cô mà thôi.

Cô tên là Haruno Sakura, cô mồ côi cha mẹ lúc lên 4, cô và anh được đưa vào cô nhi viện. Thế nhưng chỉ 1 năm sau anh cô được nhận nuôi, bỏ lại cô cô đơn một mình. Cô sống ở đó cho đến khi trưởng thành mà không nhớ nổi mặt cha mẹ, anh trai mình. Nhờ trí thông minh của mình, cô được nhận vào trường Konoha và được miễn phí tiền học. Trong trường, cô nổi tiếng với vẻ đẹp thanh khiết, dễ thương. Mái tóc mềm mại, dài ngang lưng màu hoa anh đào, đôi mắt xanh, sâu thẳm như hồ nước mùa thu, nét lông mày thanh tú như dáng núi mùa xuân (xin lỗi Thuý kiều, cho e mượn nhé!!!), phải nói cô mang một vẻ đẹp tuyệt thế giai nhân (hình như e chém hơi quá --'). Ngày đầu tiên đến trường, đã có không biết bao nhiêu người theo đuôi cô nhưng cô không thèm để ý bởi, cũng như anh, trong tim cô chỉ có mình anh nà thôi. Lần đầu cô gặp anh là khi cô đang mãi đi tìm lớp, không để ý đường đi nên đã va vào anh, tư thế của hai người lúc đó là anh nằm dưới, cô nằm trên, môi kề môi, tay cô trên ngực anh...

Khoảnh khắc chỉ diễn ra được 5 giây thì cô đứng dậy, xin lỗi anh và chạy đi. Còn anh thì chỉ nhìn theo bóng cô, đưa tay chạm lên môi.

Kể từ ngày đó, trong trái tim hai con người đã dậy lên biết bao cảm xúc khác nhau nhưng đều chung một thứ, đó chính là tình yêu.

Định mệnh sắp đặt thế nào cô và anh lại được xếp cùng lớp và ngồi cùng bàn, cùng chơi với một nhóm bạn. Hai người đã “thầm thương trộm nhớ” nhau suốt 2 năm liền từ cái ngày đó. Mãi đến tận năm cuối, nhờ sự sắp xếp của lũ bạn dở dở khùng khùng (nguyên nhân là do không chịu nổi cảnh hai người cứ suốt ngày mộng mộng mơ mơ), anh đã tỏ tình với cô trong một khung cảnh hết sức lãng mạn

Tại vườn hoa anh đào vào buổi tối, trên một cây cầu gỗ đồ bực qua một con suối nhỏ. Thảm cỏ xanh trải dài tưởng như bất tận, bầu trời xanh thẳm điểm muôn ngàn vì sao lấp lánh, thống trị bầu trời đêm chính là mặt trăng bạc tròn đầy không khuyết thiếu, ánh trăng thật dịu nhẹ, thanh khiết. Cánh hoa anh đào bay trong gió, hương hoa anh đào như sánh lại, quện lại, luồn vào trong gió, gió đưa hương hoa đi khắp nơi. Ánh sáng từ những con đom đóm lập lều như những đốm lửa nhỏ bay giữa không trung. Không gian thật huyền ảo, mộng mơ làm sao, tưởng chừng như ta đang lạc giữa chốn bồng lai. (Mình phục khả năng chém gió của mình quá....hắc hắc!!!)

Nổi bật giữa cái nền đó là đôi trai tài gái sắc, nam thanh nữ tú đang tay trong tay trên cây cầu gỗ.

Bỗng chàng trai cúi xuống, đặt đôi môi bạc của mình lên đôi môi hồng của cô, trao cho cô gái một nụ hôn nhẹ lên đôi môi. Đó là một nụ hôn 5 giây kiểu Pháp (lãng mạn thiệt!!!).

Rồi chàng trai khẽ thì thầm vào tai cô gái:

- Anh yêu em, Sakura.

Cô gái từ ngạc nhiên, ngỡ ngàng đến xúc động, không kìm nổi dòng nước mắt tuôn ra.

Thấy vậy, chàng trai đưa tay lau đi những giọt nước mắt đọng trên khuôn mặt thiên thần của cô.

- Đừng khóc - anh nhẹ nhàng nói - hay là em...

- Không, chỉ là em vui thôi - cô lau đi nước mắt của mình - em cứ nghĩ mình chỉ yêu đơn phương thôi, xem ra không phải vậy rồi. Em cũng yêu anh, Sasuke.

- Vậy từ nay em thuộc chủ quyền của anh - Nói rồi anh lấy ra một chiếc hộp gỗ nhỏ màu nâu đỏ, mở nắp lấy ra một chiếc vòng cổ có mặt dây là bông hoa anh đào (giống cái vòng ở chap 7 í) rồi đeo lên cổ cô - Chừng nào em còn đeo nó thì em vẫn là của anh và anh vẫn yêu em.

- Vâng, em sẽ không bao giờ bỏ nó ra - cô ngẹn ngào nói.

Hạnh phúc khi nghe câu nói của cô, anh cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn dài, hai tay vòng xuống eo cô, kéo sát lại người mình. Cô cũng đáp lại cái hôn đó, đưa hai tay ôm lấy cổ anh.

Trên mấy cái cây cách đó không xa là một lũ người đang tìm view đẹp để chụp cảnh cặp tình nhân kiss nhau nồng thắm. Tất nhiên những người đó không phải ai khác mà chính là lũ bạn dở dỏ khùng khùng của họ. Tưởng tượng đến cái mặt cười nhăn nhăn của họ khi bấm iphone chụp liên tục thì đúng là hồng cả khung cảnh lãng mạn.

Chỉ 3 ngày sau đó, tin tức về cuộc tỏ tình lãng mạn của họ được cả trường biết đến. Ảnh họ hôn nhau được lên trang nhất của báo tường và được ghi rõ nguồn ở dưới: Yamanaka Ino, Uzumaki Naruto.

Cả hai không hề phủ định thông tin này mà còn công khai thông báo họ là 1 cặp mục đích để cắt đuôi đám fangirl, fanboy.

3 tháng tiếp theo là những ngày tháng hạnh phúc nhất của thời học sinh của họ.

Thế nhưng, hạnh phúc không phải là mãi mãi, không có gì là bất diệt với thời gian (trừ 1 số thứ nhưng cái đấy không tính). Anh bắt đầu xa lánh cô, nhiều khi còn tức giận với cô, quát cô. Nhưng cô vẫn kiên trì, vẫn luôn tìm cách để ở bên cạnh anh, giữ vững tình yêu. Nhưng cô đâu có hiểu rằng việc anh xa lánh cô, cổ đẩy cô ra xa khỏi mình chính là để giữ cô an toàn.

Bên cạnh việc là một học sinh, anh còn là trùm một băng đảng trong thế giới ngầm. Việc các băng phái tranh giành nhau quyền kiểm soát thế giới ngầm là điều không lạ. Chúng luôn tìm mọi thủ đoạn để chiến thắng, là người đứng đầu. Chính vì vậy việc gắn kết với một người là một điểm yếu lớn. Anh đã quá sai lầm khi để lộ bí mật của mình, và giờ đây anh phải sửa chữa nó.

Anh yêu cô, nhiều, rất nhiều, anh chưa từng nghĩ đến việc rời xa cô, anh biết rằng nếu chỉ chia tay cô bình thường thôi thì cô sẽ tìm mọi cách để trở lại bên anh. Vì vậy, anh không còn cách nào khác là làm cho trái tim cô tan vỡ, nhuộm trái tim thuần khiết đó vào sự hận thù. Anh biết rồi một ngày cô sẽ trở lại, tìm mọi cách để hủy hoại cuộc đời anh như anh đã làm. Khi đó, anh sẽ đón nhận hết.

Anh hẹn cô đến một mỏm núi cao nhìn ra biển về đêm. Phía dưới là sóng vỗ ầm ầm như dự báo một điều chẳng lành. Đúng giờ, cô đến nơi, cô rất vui mừng khi nghe anh hẹn mình ra đây, anh đã tránh mặt cô suốt mấy tuần nay rồi.

Thế nhưng sự mừng rỡ đó không kéo được bao lâu khi cô thấy anh rút ra một khẩu súng lục và chìa về phía cô.

- Sa...Sasuke, có chuyện gì vậy? - cô bắt đầu sợ hãi trước hành động của anh.

- Tôi chán ngấy cô rồi, Sakura - anh nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ.

Lời nói của anh như sét đánh ngang tai cô, tim cô như bị hàng ngàn con dao đâm xuyên qua.

Không tin vào tai mình, cô hỏi lại:

- Anh sao vậy, Sasuke? Anh đang nói đùa em đúng không? - cô cười gượng.

“Đoàng”

Tiếng súng xé toạc không gian, viên đạn bay như xé gió, xuyên qua bả vai trái của cô. Máu bắn lên đất đá, máu chảy lênh láng nhuộm đỏ cả bộ váy trắng cô mặc. Cô ngã xuống đất, ôm vai, nước mắt bắt đầu dàn ra.

- Tại sao?

Sasuke bước lại gần cô, anh càng tiến thì cô càng lùi lại, sát đến bờ vực.

Anh tiến đến sát trước mặt cô.

- Cô nghĩ tôi thực sự yêu cô sao? Nực cười. Từ trước đến giờ tôi chỉ chơi đùa với tình cảm của cô thôi. Cô thật ngu ngốc khi tin vào nó, Haruno Sakura. - Giọng anh lạnh lẽo, vô cảm, lời nói của anh không khác gì một lưỡi dao sắc nhọn đâm nát trái tim cô.

Anh giật lấy chiếc vòng đính máu ở cổ cô, nói:

- Giờ thì cô vô dụng rồi, tôi sẽ phải tìm một người khác thay thế cô và trao cho cô ta chiếc vòng này.

Nước mắt cô cứ tuôn ra không ngừng, từng giọt lăn dài trên khuôn mặt của một thiên thần gãy cánh, chảy xuống hoà với dòng máu đỏ tươi trên vai cô.

Anh lùi lại vài bước, giơ súng lên và nói:

- Vĩnh biệt.

“Đoàng”

Một phát súng ngay giữa ngực cô. Mất đà, cô lao thẳng xuống biển, mất hút giữa những sóng nước.

“Tách”

Một giọt nước mắt lăn trên gương mặt anh rồi rơi xuống đất, anh buông khẩu súng xuống đất. Cảm giác khi tiếng súng vang lên thật đáng sợ, nhưng cảm giác khi bắn người mình yêu còn khủng khiếp hơn nữa. Anh đã bắn cô. Nếu như những lời anh nói làm tan nát trái tim cô nhưng với anh, tim anh như bị xé ra thành trăm mảnh, vỡ vụn như mảnh thủy tinh rơi xuống đất.

Ngày hôm đó, trời bỗng đổ mưa to, ông trời như đang khóc thương ột cuộc tình tan vỡ.

Một tuần sau, cô tỉnh dậy trong bệnh viện, mở mắt ra, cô chỉ thấy một màu trắng bao phủ khắp không gian, mùi thuốc sát trùng, cô đang ở trong bệnh viện. Người đầu tiên cô nhìn thấy là một chàng trai có mái tóc đỏ.

Thấy cô khê cửa mình, mắt chớp mở, anh mừng rỡ lại gần cô.

- Em tỉnh rồi, Sakura, may quá.

- Anh là ai? - cô yếu ớt hỏi.

- Em không nhớ anh sao? Anh là Sasori, anh trai của em đây.

- Nii-san - kí ức về người anh ủa về trong tâm trí cô. Cô khóc, những giọt nước mắt của niềm vui khi được gặp anh trai.

- Sao em lại ở đây? - cô hỏi.

- Anh tìm thấy em trên bờ biển, lúc đó, em đang bị thương, một phát vào vai và vào ngực, mất máu nghiêm trọng. May mà anh tìm thấy em kịp thời, không thì không biết có chuyện gì nữa. Mà tại sao em lại như vậy?

Nghe câu hỏi của anh, cô nhớ lại khi đó, anh đã bắn cô và nói là chỉ lợi dụng cô. Nước mắt lại tràn ra nhưng lại là nước mắt của đau đớn, nỗi buồn.

Thấy thái độ của em gái, anh biết ngay là có chuyện chẳng lành nên liền gọi bác sĩ tiêm cho cô liều thuốc an thần.

Sau khi cô đã thiếp đi, anh ra ngoài phòng bệnh. Bên ngoài có một người đàn ông mặc com lê đang chờ sẵn ở ngoài.

- Điều tra cho tôi toàn bộ về con bé trong suốt thời gian qua.

- Vâng, thưa ngài-người đàn ông đó đáp rồi lập tức rời đi.

Một tháng sau, Sakura được xuất viện. Nơi đầu tiên cô đến là mồm đá, nơi mà cô bị chính người mình yêu phản bội.

Cảnh hoàng hôn hôm đó đẹp đến lạ thường nhưng lại mang một vẻ buồn rầu đến kì lạ. Bầu trời nhuộm một màu đỏ thẫm, màu của máu.

Đối với cô, đó là dấu chấm hết ột Sakura vui vẻ ngày trước, giờ đây, cô mang trong mình một nỗi hận không nguôi, tình yêu cô giành cho anh đã biến thành sự thù hận. Mục đích sống của cô bây giờ là ...báo thù.

Cô đã từ bỏ tất cả mọi thứ ở Nhật, chuyển sang sống với anh ở Mỹ và đổi tên thành Kanazawa Sakura.

Mai thi rồi mà vẫn cố gắng viết ọi người hơn 2200 từ đây, nhớ vote và comment ủng hộ cho e đây!!! Và mai đi thi nên ko có chap mới đâu.

9. Chap 8

A/N: Trước khi vào chap mới, e có đôi lời muốn nói:

- e hèm, thứ nhất là e thi xong rồi và đang trong thời kì căng nhất là chờ kết quả, tuy vậy e vẫn sẽ up chap mới hằng ngày.

- Thứ hai là vừa thi xong nên não vẫn mõi (do trong phòng thi chất xám hoạt động quá công suất) nên là mấy chap tiếp có thể hơi nhay hoặc nhạt toẹt ra và chẳng liên quan. Mong mọi người thông cảm.

Đây, chỉ có thể thôi, mời mọi người đọc tiếp chap mới. em xin hết.

Vào buổi tối tại một nhà hàng sang trọng bên hồ Yamanaka dưới chân núi Phú sĩ (Thông tin chính xác luôn), có một đôi trai gái đang ngồi đối diện nhau bên bàn.

Cô gái có mái tóc nâu nâng ly rượu lên.

- Chúc mừng anh đã thắng được gói thầu của tập đoàn Inuzuka.

Anh, chàng trai có mái tóc đỏ, cũng nâng li rượu lên, cụng li, nói:

- Anh không thể làm được nếu thiếu cô em gái vụng về của mình. - Anh chiêm chọc.

- Vâng, và cô em gái “vụng về” này cũng xứng đáng một lời cảm ơn đây nhỉ!

Anh mỉm cười trước lời nói móc của cô:

- Cảm ơn em, Sakura.

- Hihi, không có gì! - cô cười mỉm rồi đặt li xuống bàn.

- Sakura này...- anh nói, nhìn vào mái tóc nâu của cô - lúc đi với anh em không cần phải nhuộm tóc đâu.

- Xin lỗi anh nhưng em không thể bất cẩn được, em đã chuẩn bị quá cẩn thận suốt 6 năm qua và không thể để bị nhận dạng lại với mái tóc hồng được.

- Hm...

- Mà ... anh làm xong việc em nhờ chưa?

Sasori lấy trong cặp ra một cái phong bì lớn đưa cho cô.

- Tất cả đều ở trong đó hết.

- Cảm ơn anh.

- Hn...

- Đừng có “Hn” với em - Cô gắt.

- Làm gì mà căng thế. Thôi, ăn nhanh đi, nguội hết đồ ăn rồi.

- Nii-san.... - cô bỗng trầm giọng xuống.

- Sao vậy?- Nhận thấy thái độ khác thường của em gái, anh thấy hơi lo.

-Cha mẹ ...trông như thế nào? - cô ngậm ngùi hỏi.

- Sao em lại hỏi? - anh khá ngạc nhiên trước câu hỏi của con bé.
- Chỉ là... khi ở Mỹ anh luôn né tránh câu hỏi của em. Bây giờ em lớn rồi, em muốn biết. - giọng cô đầy cương quyết.
- Anh thở dài, đứng dậy kê ghế sang ngồi cạnh cô, tay khoác vai cô, kéo cô vào lòng.
- Xem nào, cha là một người rất yêu thương gia đình, đặc biệt là em. Em phải nhìn thấy cha vui như thế nào khi em ra đời, ông đã mất tận một tuần để đặt tên cho em. Cha cũng có mái tóc hồng như em nhưng sẫm màu hơn.
- Thật ư? - nghe tới đây mặt cô hớn hỏ, vậy là cô có gen từ cha - Thế còn mẹ?
- Mẹ rất xinh, tóc vàng cam, mắt xanh giống em đó. Vậy nên mỗi lần nhìn em là anh nhớ tới cha mẹ. Mẹ cũng rất yêu anh em mình.
- Giá như cha mẹ còn sống, em muốn nhìn mặt cha mẹ một lần. - Cô ngả đầu vào vai anh.
- Ủ, giá như vậy....

Từ một góc trong nhà hàng, có một người đàn ông đang chụp lại ảnh của hai người. Sau đó anh ra lấy điện thoại ra nhắn tin:

‘Tôi sẽ gửi ảnh đến ngay’ rồi rời đi.

Từ điểm nhận ảnh.

Trong một quán bar, một chàng trai tóc đen đang ngồi uống rượu, trước mặt anh là một đồng cốc xếp chồng lên nhau đủ để biết anh đã uống nhiều đến mức nào.

“Tít tít” -Tiếng tin nhắn

Anh rút trong áo ra chiếc Iphone 6 plus. Mở máy lên, là tin nhắn ảnh. Anh ấn vào mở ảnh lên xem và.... ảnh cô và hắn (Sasori) đang ngồi cạnh nhau, cô tựa đầu vào hắn.

“Bốp” - anh phi cả chiếc điện thoại vào tường, chiếc Iphone vỡ tan tành (không dùng thì cho bà, làm gì mà phí thế

10. Chap 9

Sáng sớm tại tập đoàn Uchiha.

Một nhóm cảnh sát bước vào.

Cảnh sát xuất hiện trong công ty là chuyện chẳng lành. Những tiếng xì xào, bàn tán trong công ty ngày càng xôn xao hơn khi họ thấy nhóm người đó bước vào phòng giám đốc.

- Uchiha Sasuke, anh đã bị bắt vì bị nghi ngờ là biển thủ công quỹ. Xin mời đi theo chúng tôi. - Viên cảnh sát nói, đằng sau là những người khác đang lấy tài liệu trong phòng bỏ vào thùng xanh.

Anh không nói gì mà lẳng lặng bước theo. Khi đi qua Sakura, anh đã nhìn cô và đọc được trong đôi mắt xanh sâu thẳm của cô hận thù, nỗi đau và sự thỏa mãn.

Trên tầng thượng của công ty, 4 người đang tựa vào tường, nhìn theo bóng dáng của giám đốc họ bước vào xe cảnh sát.

- Chúng ta phải làm gì đây? Không thể để Sasuke bị oan thế được?-Naruto lên tiếng.
- Thì chúng ta đang nghĩ cách đây còn gì. Cậu có ý kiến gì không? - Neji nói.

- Thôi đi, mới sáng sớm mà đã có đủ thứ chuyện rồi. Xưởng sản xuất bị hỏa hoạn, hàng hoá bị thiêu rụi. Hiện giờ chúng ta đang bị trễ hẹn với khách hàng. Từ sáng đến giờ có cả trăm cuộc gọi phàn nàn đến đây rồi. - Shikamaru cầu nhàu.
 - Bây giờ chúng ta đang thiếu vốn, không hiểu sao các ngân hàng lần lượt từ chối cho vay. Sasuke thì lại thành ra thế này. - Ino thở dài nói.
 - Sakura đã đi quá xa rồi đấy. Thế là đủ rồi, chúng ta nên nói cho cậu ấy sự thật - Neji nói.
 - Không, thế này chưa đủ với cậu ấy đâu. Một khi cậu ấy đã trả thù thì không bao giờ là đủ cả - Ino khẳng định.
 - Sao cậu chắc chắn về điều đó?- Neji hỏi.
 - Tổ chơi với cậu ấy từ nhỏ, hiểu được rất rõ cậu ấy. Đôi khi không cần nói cũng có thể đọc trong mắt nhau suy nghĩ, cảm xúc.
 - Và cậu đọc được gì trong đôi mắt đó?
 - Đau đớn, hận thù. - cô cúi gầm mặt xuống- Không còn là cô gái hồn nhiên thời đó nữa, chính tớ cũng ngạc nhiên về sự thay đổi đó.
 - Khi cậu trải qua mọi chuyện như cô ấy thì cũng thế thôi - Shikamaru nói - Giờ không phải là lúc nhận xét về Sakura bây giờ, quan trọng hơn chúng ta phải tìm cách cứu công ty. Không thể trông chờ vào mấy lão già ở ban quản trị được. Ino, hiện giờ có nơi nào cho chúng ta vay vốn không?
- Suy nghĩ một hồi, Ino trả lời:
- Có tập đoàn Asuna và tập đoàn Akira đồng ý cho chúng ta vay nhưng.... Với lãi suất cao cắt cổ.
 - Tên Sasori chết tiệt. Không hiểu mối quan hệ của Sakura-chan với hắn là như thế nào nữa nhưng chắc không tầm thường đâu. - Naruto tức giận nói.
 - Bây giờ mà vay của Asuna thì chắc chắn chúng ta sẽ sập bẫy của họ - Neji nói.
 - Hm... Đành phải vay của Akira thôi, chúng ta đâu còn lựa chọn nào khác. Đợi khi nào giao hàng rồi thì sẽ có tiền trả lại.(Shikamaru)
 - Đành vậy, Ino, gọi cho tập đoàn Akira xin vay đi. (Naruto)
 - Biết rồi - Nói rồi cô rút điện thoại ra gọi.
 - Chúng ta cũng nên đi xuống làm việc thôi.(Neji)
 - Ờ...

Tại phòng chủ tịch tập đoàn Akira.

- Thưa chủ tịch, tập đoàn Uchiha đã đồng ý lời mời của chúng ta - Một cô gái bước vào thông báo.
 - Tốt lắm - Người đàn ông tóc vàng ngồi trên ghế nói.
- “Reeng....reeng” chiếc điện thoại trên bàn kêu
- Alo.
 - Thế nào rồi - người đàn ông bên đầu dây bên kia hỏi.
 - Hê hê...đúng như cậu đoán, Uchiha đồng ý ngay tức khắc.
 - Hm....đã làm phiền đến cậu rồi, cảm ơn cậu, Deidara.
 - Không có gì, bạn bè với nhau cả mà, Sasori - Anh cười nói - Mà cho tôi hỏi này, Sakura dạo này thế nào rồi?
 - Con bé vẫn khỏe.

- Thế thì OK rồi. Thôi chào nhé, đi đây.
- Ủ chào....Tít....Tít....
- Tại đầu dây bên kia.
- Ngài Asuna, có tiểu thư gọi.
- Nói máy đi - nói rồi anh nhắc điện thoại lên nghe máy - Alo.
- Thế nào rồi anh?
- Đồng ý rồi.
- Thật ư? Tốt quá rồi. Anh nhớ cảm ơn Dei-nii hộ em đây.
- Biết rồi, nói mãi.- Anh có vẻ hơi cáu khi nghe em gái gọi thẳng bạn là Dei- nii- Thôi, anh bận rồi, Chào.
- Chào Saso- nii....Tít....Tít....

Nhờ số tiền vay được, tập đoàn Uchiha đã thoát khỏi nguy cơ phá sản nhưng.... đó chỉ là những gì họ nghĩ. Như Sasuke đã nói, đây chỉ là sự khởi đầu.

Thông cảm ình nếu nó nhạt, não mình vẫn chưa hoạt động bình thường lại được.

11. Chap 10

Bình minh lên, một ngày mới bắt đầu, ai cũng nghĩ rằng khởi đầu ngày mới sẽ có nhiều may mắn, nhưng không phải với ai cũng vậy.

- Shikamaru, nguy rồi. - Ino hốt hải chạy vào phòng quản lí.
- Sao?
- Toàn bộ lô hàng mới sản xuất đã không cánh mà bay.
- Cái gì?
- Shikamaru - Naruto đẩy cửa chạy vào, mặt lo lắng - Tập đoàn Akira gọi điện đòi nợ.
- Bây giờ tiền không có biết làm thế nào đây, lãi suất thì cắt cổ- Ino lo lắng nói.
- Cứ gọi điện bảo họ là có tiền rồi.- Sasuke từ đâu bước vào.
- Sasuke? Tường cậu đang ở sở cảnh sát - mọi người ngạc nhiên hỏi-Sao cậu ra được?
- Là tôi bảo kê - một người đàn ông bước vào, anh ta có mái tóc đen dài và khuôn mặt trong khá giống Sasuke.
- Chủ tịch? (Mọi người)
- Anh Itachi, anh về nước khi nào đấy? (Naruto)
- Sau khi nghe tin thằng em bị bắt vào sở. Mà rốt cuộc có chuyện gì sao công ty lại thành ra như thế này? Naruto ngồi kể 1 loạt từ đầu đến cuối cho anh nghe, không sót 1 chi tiết nào, kể cả về ai là người làm.
- Vậy chuyện này là do em à, Sasuke?
- Em sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm về chuyện này, em có thể tự giải quyết được, anh về Mỹ đi.- anh cau mày.

- Tự giải quyết được mà như thế này à?
- Em sẽ không để mọi người bị liên lụy đâu.

“Cách”

Sakura mở cửa bước vào.

- Shikamaru, có công ty Akira đến đòi..... - cô chợt khựng lại khi nhìn thấy Sasuke trong phòng, bên cạnh là một người nữa trông khá giống anh ta.

‘Cô gái này ...’ Itachi chăm chú nhìn Sakura.

- Uchiha? - Cô ngạc nhiên hỏi cậu ‘vô lý, đúng ra anh ta phải đang ở trong nhà giam chứ’
- Sakura. - Anh nhìn cô và đọc được trong mắt cô thắc mắc về tại sao anh lại ở đây.
- Sakura- chan, Sasuke được anh Itachi bảo kê ra đó - Naruto nhanh nhẩu giải đáp thắc mắc.
- Itachi, Uchiha Itachi? - Trên khuôn mặt cô thoáng hiện vẻ lo lắng.
- Tôi biết cô không? - Itachi hỏi.
- À....Không.... Xin phép.... tôi ra ngoài trước. - nói rồi cô bước ra khỏi phòng.

‘Chết tiệt, anh ta về nước lúc nào vậy? Hi vọng anh ta không nhận ra mình.’ Cô vừa đi vừa suy nghĩ.

Trong lúc đó, vẫn tại phòng quản lí.

- Anh quen cô ấy à, Itachi? - Sasuke hỏi. Anh đã nhận ra cách anh mình nhìn chăm chăm vào cô ban nãy.
- Anh đã từng gặp cô gái đó ở Mỹ, nhìn cô ta trông rất giống một người.
- Ai?
- Thôi bỏ đi, em không cần biết đâu.
- Hm...
- Sasuke, ban nãy cậu bảo có tiền để trả, ở đâu đấy? - Naruto hỏi.
- Tiền hỗ trợ từ tập đoàn Uchiha chi nhánh ở Mỹ.

- Ồ... Ra là vậy. (Mọi người)

Đến tối, tại 1 quán cafe.

- Mời ngài đi lối này - 1 cô nhân viên phục vụ dẫn đường cho Itachi.

Cô phục vụ dẫn Itachi đến một căn phòng riêng, tách biệt hoàn toàn so với bên ngoài. Bên trong là một chàng trai tóc đỏ đang ngồi uống cafe.

- Để cậu chờ lâu rồi, Sasori.
- Cũng không hẳn là lâu đâu, Itachi.

Anh ngồi xuống ghế đối diện Sasori.

- Hôm nay cậu hẹn tôi ra đây có việc gì? - Sasori hỏi.
- Tại sao cậu lại làm như vậy?
- Hm... Chắc cậu đã nghe về em gái tôi rồi đúng không?
- Phải, Haruno Sakura hay còn gọi là Kanazawa Sakura. Tôi đã gặp em cậu tại công ty sáng nay. Không khó để nhận ra đó là em gái cậu.
- Cậu đúng là có con mắt tinh tường đấy, nhìn thoáng qua là biết rồi.
- Vào vấn đề chính đi, Sasori. - Anh nghiêm mặt nhìn.

- Vậy cậu đã nghe về em trai yêu quý của cậu làm gì với em gái tôi chưa?
- Chưa. Kể đi. - Anh tựa lưng vào ghế lắng nghe câu chuyện của bạn.
- Sasori kể hết toàn bộ những gì anh sai người điều tra được, không sót một chi tiết nào. Kể xong, anh hỏi.
- Vậy giờ cậu còn muốn ngăn cản tôi không, Itachi?
- Hm... Tôi không muốn can thiệp vào chuyện của em cậu nhưng không vì thế mà tôi dễ yên được.
- Ý cậu là gì? - anh cau mày.
- Chỉ vì chuyện trả thù của em cậu mà sẵn sàng làm ảnh hưởng đến bao nhiêu người khác sao?
- Tôi không quan tâm, cậu ta phải trả giá cho hành động của mình.
- Hm... Cậu chẳng thay đổi gì cả, Sasori. Cậu còn lôi cả Deidara vào chuyện này nữa à?
- Là cậu ta tự nguyện.
- Có nói cũng chẳng thay đổi được gì... - Itachi đứng dậy - ... Vậy tôi cũng nói luôn, nếu cậu quyết tâm như vậy, tôi cũng sẽ không ngồi yên đâu - nói rồi anh rời đi.

Về đến biệt thự Uchiha.

Gọi là biệt thự thôi chứ nhìn không khác gì cái lâu đài cả. Cổng sắt lớn, hoa văn cổ, có điều khiển tự động. Đằng sau cánh cổng là cả một khu vườn rộng lớn cả chục hecta, thảm cỏ xanh mướt được chăm sóc hàng ngày, ở giữa là thác nước hai tầng. Hai bên đường vào nhà là hai hàng cây rể quạt to, cao.

Toà biệt thự bên ngoài nhìn không khác gì một cung điện hoàng gia giống như ở Anh. Bên trong, tường được sơn màu vàng, sàn được trải thảm đỏ, đèn pha lê treo trên trần. Đồ nội thất được bày biện cẩn thận trông rất sang trọng. Trong nhà kẻ hầu người hạ đi lại tấp nập như đi hội.

Bên cạnh “lâu đài” là một căn nhà bơi riêng, bên trong là nguyên một bể bơi rộng, có cả nhà tắm, phòng xông hơi,

Đằng sau là một thảm cỏ rộng mênh mông để làm sân gôn, thậm chí có cả khu picnic.

Cạnh sân gôn là nhà kính, bên trong là đủ các loại cây, loài hoa. Nhà kính được các kĩ sư nổi tiếng nhất thiết kế và có hệ thống tưới tiêu hiện đại nhất.

Gần đó là một khu vườn được thiết kế theo kiểu mê cung. (Mình ko biết tả nên nói luôn cái vườn trông giống cái vườn trong Princess Diary 2 và Once upon a time phần 1 tại Wonderland)

Itachi để xe trong gara rồi đi thang máy lên tầng.

Lên đến tầng 3, phòng làm việc của Sasuke. Anh gõ cửa rồi bước vào phòng.

Thấy anh trai mình vào, anh gấp laptop lại hỏi:

- Anh tìm em có chuyện gì? - Rồi đi ra ghế sofa ngồi.
- Itachi đi ra ghế ngồi đối diện với em trai.
- Kể cho anh nghe toàn bộ về chuyện giữa em và Haruno Sakura.

12. Chap 11

Itachi bước lên phòng chủ tịch, ngồi xuống ghế, anh khẽ thở dài khi nhớ lại câu chuyện tối qua.

*****Flashback*****

- Kể cho anh nghe toàn bộ về chuyện giữa em và Haruno Sakura.

Nghe đến đây, Sasuke quay mặt đi.

- Không phải chuyện của anh.

- Có đúng là em đã bắn cô ấy rồi đẩy xuống vực không? - anh nghiêm mặt lại.

- Thì sao?

- Lí do? - anh khoanh tay lại, tựa lưng vào ghế.

- Chẳng vì lí do gì cả. - anh lạnh lùng trả lời.

- Em nghĩ là anh tin sao, Sasuke- anh cười khẩy -Từ trước đến giờ em làm việc luôn có lí do và luôn cứng nhắc trong việc tình cảm. Thế mà em lại giành những 3 tháng ở bên Haruno, hẳn cô gái đó phải là người đặc biệt như thế nào em mới yêu đến vậy.

-

- Em bắn cô ấy chắc vì để cô ấy được an toàn khỏi thế giới ngầm thôi, đúng không?

- Anh biết hết rồi còn hỏi làm gì?

- Vậy là anh đã đoán đúng-anh thở dài - Haruno Không biết sự thật nên mới hận em đến vậy. Em không muốn nói cho nó sự thật để nó trả thù em. Đó là những gì em muốn? -anh ngược lên nhìn vào đôi mắt đen tuyền đượm buồn của Sasuke. Từ bé đến lớn anh chưa bao giờ thấy nó phải buồn phiền về chuyện tình cảm cả.

-

- Có bao nhiêu người biết sự thật này?

- Naruto, Shikamaru, Neji, Ino, kể cả anh nữa là 5.

- Sasuke..... em có yêu cô ấy không?

- Đã có nhiều người hỏi em câu này rồi. Em sẽ chỉ trả lời một lần nữa thôi. Em yêu cô ấy rất nhiều - Anh nhìn thẳng vào mắt Itachi, giọng đầy cương quyết.

Itachi chỉ “Hn” một cái rồi ra khỏi phòng. Sau đó thì không gặp nhau nữa.

*****End Flashback*****

Nghĩ lại cuộc trò chuyện đó, anh không biết làm gì hơn ngoài lắc đầu và thở dài: ‘Thằng em của anh lớn thật rồi, lần đầu tiên thấy nó si tình đến vậy’

Còn về Sasori, anh hiểu cảm giác của bạn mình, cùng là những người anh cả, cả hai đều lo cho em mình.

Ngẫm kĩ lại, anh thấy mình may mắn hơn Sasori rất nhiều, từ nhỏ anh đã được sống trong một gia đình toàn vẹn, có cha có mẹ có em và cả gia đình luôn gần gũi nhau. Còn Sasori thì sao? Anh chỉ được hưởng hạnh phúc đó trong 7 năm đầu đời ngắn ngủi. Cha mẹ anh mất, cả hai được gửi vào cô nhi viện, 1 năm sau anh được nhận nuôi phải xa cách với em gái, người thân cuối cùng. Mãi đến tận 12 năm sau anh mới được đoàn tụ với em gái nhưng Sakura lại đang trong tình trạng đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết. Hỏi xem có người anh người chị nào lại không căm ghét cái kẻ hại em mình ra nông nỗi này. Anh không thể trách Sasori được, cả Sakura nữa, dù gì con bé cũng đã yêu Sasuke quá nhiều, bị phản bội kiểu đấy ai mà chẳng muốn trả thù.

‘Vậy Sasori nói đúng, tốt nhất là mình không nên xen vào chuyện này, nên để bọn nhóc tự giải quyết’

Nghĩ rồi anh lấy điện thoại ra.

- Kisame, đặt cho tôi vé máy bay về Mỹ vào ngay hôm nay.

- Vâng, chủ tịch.

Ngay buổi trưa, chuyến bay cất cánh rời Nhật đến Mỹ.

Ở công ty, Sakura sau khi nghe tin này, cô phần nào yên tâm hơn khi Itachi về Mỹ, anh ta là một đối thủ khó chơi, nếu ở đây kế hoạch của cô sẽ thất bại là cái chắc. Cô đã từng gặp anh ta ở Mỹ khi đi với Sasori và được nghe kể rằng Itachi là bạn của anh, là một người thông minh, tài giỏi, khi mới 18 tuổi mà đã giữ chức giám đốc điều hành tập đoàn Uchiha, 20 tuổi được giao quyền quản lí chi nhánh ở Mỹ, giữ chức chủ tịch hội đồng quản trị.

Bây giờ anh ta về Mỹ rồi, kế hoạch của cô sẽ được tiếp tục.

-
- Giám đốc, có chuyện xảy ra tại nhà máy sản xuất - một người đàn ông bước vào thông báo.
 - Nói đi. - Anh lạnh lùng nói.
 - Công nhân lần lượt đình công đòi tăng lương.
 - Không phải vừa mới tăng lương sao?
 - Bọn họ...bọn họ bảo là muốn tăng gấp đôi lương giống tập đoàn Asuna.
 - Tập đoàn Asuna à? 'Là em là hần làm phải không, Sakura?'
 - Gọi Shikamaru đến đây.
 - Vâng.

5 phút sau, Shikamaru đến.

- Công nhận Sakura cao tay thật, không gì là không dám làm, mà không gì không làm được - Cậu mỉa mai.
- Thôi đi, cậu có cách nào không?
- Đành phải vay tiếp chứ sao? Lần này có thêm tập đoàn Akatsuki cho vay nữa. Ý cậu thế nào, Sasuke?
- Làm những gì cậu muốn đi.
- Phiền phức.

Đúng như những gì Shikamaru nói, cậu đi vay của tập đoàn Akatsuki, thế nhưng, có ai biết đâu rằng đây là quyết định sai lầm nhất của thiên tài với chỉ số IQ 200+.

Nghe theo xúi giục của Sakura. Công nhân tiếp tục đình công đòi tăng mức lương lên 4 lần (Đúng là được voi đòi Hai bà Trưng). Điều này ảnh hưởng không nhỏ đến tập đoàn Uchiha, giá cổ phiếu tụt dốc không phanh, lãi mẹ đẻ lãi con, số tiền nợ tập đoàn Akatsuki ngày càng nhiều, sản phẩm không đáp ứng nhu cầu của người tiêu dùng. Tập đoàn Uchiha đang đứng trên bờ vực phá sản, chỉ cần thêm một bước nữa thôi là sẽ rơi thẳng xuống vực thẳm không đáy. Hàng trăm người đang đứng trước nguy cơ thất nghiệp. Bây giờ chỉ cần một cú điện thoại của Sakura là Uchiha tuyên bố phá sản (chị Đào bá đạo thật).

Trong khi bao nhiêu người đang điên đầu, lo lắng thì ở một nhà hàng sang trọng, một nhóm người đang tụ tập ăn mừng trong phòng VIP.

"Cách...cách...cách..." Tiếng cụng ly thủy tinh vang lên, kèm theo là tiếng cười nói rôm rả.

- Chúc mừng cho thành công của chúng ta - Deidara phát biểu - Chiến thắng này dành tặng ột cô gái rất đặc biệt mà tôi coi như em gái, Haruno Sakura.
- Cảm ơn anh, Dei-nii, cảm ơn mọi người vì đã giúp đỡ em rất nhiều, em sẽ không thể làm được nếu thiếu mọi người.
- Có gì đâu mà cảm ơn (Hidan)
- Chúng ta rất vui khi được giúp đỡ em mà (Konan)
- Chuyện nhỏ như con thỏ mà - Tobi.

.....

- Thế nên để cảm ơn, hôm nay mọi người cứ tự nhiên. - Sakura tươi cười nói.
 - Thế à, đánh chén thôi cả nhà - Tobi cầm dao dĩa sẵn sàng tấn con lợn quay trước mặt thì bị Deidara đập bốp cho cái vào đầu.
 - Thằng này, mời mọi người đã chứ, tham như con lợn í. Cái đồ lợn.
 - Tobi mà là lợn thì Deidara- senpai cũng có họ nhà lợn đấy. Tại senpai biết nói tiếng lợn mà - Tobi ngây thơ nói mà không biết mình vừa chạm ngòi quả bom nguyên tử.
- Deidara mặt đỏ lừ lên vì tức giận, đầu bốc khói nghi ngút, Quát:
- TOBI, MÀY CHẾT VỚI ÔNG

13. Chap 12

Sakura bước ra ngoài ban công hóng gió, gió mùa thu vừa thanh vừa mát, có lẽ sẽ phần nào giúp cô thư giãn đầu óc và suy nghĩ đúng đắn rằng những việc cô đang làm là đúng hay sai.

- Sakura. - Konan gọi, bước lại cạnh cô.
 - Konan -nee-san? - Cô ngạc nhiên.
 - Em làm gì ở đây vậy, mọi người đang tụ tập bên trong mà?
 - Không có gì đâu, em ra ngoài hít thở không khí tí mà, trong kia ngột ngạt quá - cô nói dối.
 - Em không phải nói dối, cứ kể hết cho chị nghe đi.
 - Nee-san - Cô chống tay vào lan can, cúi mặt xuống - Em đang nghĩ một chuyện.
 -
 - Em đã quá tập trung vào trả thù mà quên rằng việc này có ảnh hưởng lớn tới các bạn của em và bao nhiêu người khác.
 - Họ đối với em như thế nào?
 - Họ luôn giúp đỡ em ngay cả trong lúc khó khăn nhất. Em khởi đầu với hai bàn tay trắng, nhưng họ vẫn làm bạn với em. Em thực sự không cố ý làm hại họ.-cô ghen ngào nói.
 - Chuyện không chỉ có thế thôi đúng không?
 - Cả về Sasuke nữa, em hận cậu ta... Nhưng không hiểu sao em lại cảm thấy... sai trái.
 - Nhưng đây là quyết định của em ngay từ ban đầu - Konan hơi ngạc nhiên.
 - Em biết. Đôi lúc em hơi phân vân, liệu mình có đi quá xa không?
 - Sakura, chị không phải và sẽ không bao giờ có thể là em, vậy nên chị sẽ không bao giờ có thể hiểu được cảm giác của em. Tất cả những gì chị có thể làm là cho em lời khuyên: luôn lắng nghe theo trái tim mình. Dù có như thế nào đi nữa, chị và mọi người sẽ luôn ủng hộ em, em gái bé nhỏ.
- Sakura bỗng cảm thấy khoẻ mắt mình ươn ướt, cô ôm chầm lấy Konan.
- Cảm ơn chị.
- Konan cũng đáp lại cái ôm đó.
- Không có gì.
- Sau đó, cô kéo Sakura vào trong.

- Mọi người đang chờ đó. Hơn nữa, chị hơi tò mò không biết Deidara làm thịt Tobi kiểu gì, thái, nướng hay nghiền.

Sakura bật cười rồi chạy theo Konan.

Hai người mãi cười nói mà không để ý rằng trên mái nhà cách đây không xa, có một người đàn ông mặc áo đen có vết xăm dài trên cả cánh tay đang theo dõi họ.

Tiệc nào thì cũng phải tàn, đến tận tầm 3 giờ sáng mọi người mới chia tay. Đa số trong tình trạng say như chết trừ Sasori, Konan, Sakura.

Sasori bảo sẽ đưa em gái về nhưng Sakura một mực từ chối, cứ bảo là đi bộ hóng gió. Tất nhiên là sự lì lợm của cô đã chiến thắng áp đảo anh mình. Như mọi lần, Sasori bảo cô đi về đến nhà thì gọi điện. Cô gật đầu dạ vâng, chào tạm biệt mọi người rồi ra về.

Đường xá ban đêm rất đáng sợ, trời tối om om, không có lấy một bóng người. Chỉ có vài cột đèn với ánh sáng chập chờn, hư ảo. Đường lớn đã thế đường nhỏ còn kinh khủng hơn. Đi cả dặm mới có một cây đèn. Đường thì ẩm ướt, nhớt nháp, trời đã tối trong này còn tối hơn. Ai mà biết được ẩn trong bóng tối là cái gì.

Sakura thay vì đi đường chính lại đi đường tắt, qua một con ngõ nhỏ vắng bóng người qua lại.

Đang đi bỗng cô nghe thấy tiếng “sột soạt” từ đằng sau. Theo phản xạ, cô quay đầu lại, nói to:

- Ai đấy?

Cô từ từ tiến lại gần nơi phát ra tiếng động thì một con chuột chạy ra.

Cô thở phào:

- Chỉ là một con chuột.

Cô quay đầu lại và giật mình khi bắt gặp một thân hình to cao lực lưỡng gấp 3 cô (thằng này chắc bị thừa hoocmon), cả người đầy vết xăm trổ.

- Chào cô bé, đi đâu vào giờ này đấy? - Hắn nói với giọng lè nhè. Mặt thì nhìn dâm hết cỡ nói.

Sợ hãi, cô lập tức quay người, cầm đầu cầm cổ mà chạy khỏi tên đó. Hắn chỉ đứng im đấy, ngửa đầu lên trời cười.

Khi đã chạy sắp ra khỏi ngõ, chỉ tầm vài mét nữa thôi là cô thoát thì một bọn du côn nữa từ đâu xuất hiện, bu kín cửa ngõ. Quay lại phía sau tìm đường thoát thì tên ban nãy đã đứng sừng sững trước mặt cô từ đời nào.

- Đi đâu hả, cô bé?

Hắn tiến lại gần, cô lùi ra xa, lúc này cô hết sức sợ hãi, sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, nhờ hắn làm gì cô thì sao?

“Bốp”

Cô cảm thấy nhói đau ở sau gáy rồi mọi thứ mờ dần đi, cô từ từ gục xuống. Tất cả những gì cô nhớ là tiếng cười khà ồ của bọn chúng vang lên.

Sasori đã về nhà được hai tiếng mà mãi vẫn chưa thấy Sakura gọi điện. Anh đâm ra lo lắng, không chờ nổi được nữa nên liền vợ lấy cái điện thoại gọi đến số nhà cô. Thế nhưng lại không có ai nghe máy. Anh nghĩ là có thể con bé ngủ quên nên gọi liên tục vào máy bàn, 10 cuộc không có lấy ai nhắc máy. Anh càng lo hơn nên gọi vào máy di động, con bé không bao giờ tắt máy khi đi ngủ, hơn nữa ban nãy anh thấy máy cô còn nguyên 100% pin nên chắc sẽ nghe máy thôi.

- Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau.....

‘Không nghe máy, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?’ Không chần chừ 1 phút nào, anh vợ lấy áo khoác rồi ra gara lấy xe rồi phóng đến thẳng căn hộ của Sakura.

Lên đến nơi, anh gõ cửa, bấm chuông đủ kiểu nhưng đợi mãi 15 phút vẫn chẳng thấy ai ra. Sốt ruột anh liền lấy chìa khoá dự phòng mà Sakura đưa cho anh ra, mở cửa rồi chạy vào nhà. Anh tìm cô khắp các phòng nhưng chẳng thấy bóng dáng của cô đâu, ở cửa cũng không có giày.

Lo lắng và sợ hãi là tâm trạng của anh bây giờ, anh lo có chuyện gì xảy ra với cô, sợ rằng sẽ mất đi đứa em gái bé bỏng lần nữa.

Anh lái xe khắp Konoha để tìm xem biết đâu cô lại lạc ở đâu. Nhưng anh chẳng tìm thấy ai cả.

Bé tắc, anh đành gọi cho hội bạn ban nãy. Lúc bấy giờ mới là tầm 6 giờ sáng nên ai cũng nghe điện thoại trong tình trạng ngái ngủ, ngáp ngáp ngáp dài, thế nhưng khi vừa nghe tin Sakura mất tích, mọi người lập tức tỉnh ngủ, đập tung chăn, bật dậy khỏi giường, thay quần áo và lấy xe phóng đi tìm cô, không quên gọi người tìm kiếm.

Lúc này đã là 7 giờ sáng, Sasuke và mọi người đến công ty làm việc. Đến phòng, Sasuke hơi ngạc nhiên khi Sakura vẫn chưa đến, thường thì giờ này cô đã đến từ lâu rồi.

‘Chắc cô ấy ngủ quên’ anh nghĩ vậy.

Vừa ngồi xuống bàn thì anh có điện thoại từ bảo vệ ở dưới.

- Giám đốc, có Asuna Sasori và Higurashi Konan đến gặp ngài.

- Cho họ vào.

- Vâng.

Vài phút sau, hai người lên đến phòng giám đốc.

Sasuke bước ra khỏi bàn chờ sẵn. Vừa vào đến nơi, Sasori đã xông đến nắm lấy cổ áo Sasuke, Quát lên giận giữ:

- MÀY ĐÃ LÀM GÌ SAKURA?

- Tôi chẳng hiểu anh đang nói gì cả.

- THẮNG KHỔN - Không kiềm chế nổi cơn tức, anh đâm thẳng vào mặt Sasuke. Konan thì chỉ biết chạy ra ngăn.

- Bình tĩnh đã Sasori, nên hỏi cho rõ đầu đuôi đã.

Sasuke chống tay đứng dậy, lai máu ở miệng.

- Tôi không hiểu các người đang nói gì cả. Cô ta làm sao thì có liên quan gì đến tôi.

- Mày.... Tao nói trước, nếu có chuyện gì xảy ra với con bé, tao sẽ không tha ày đâu - Anh gầm lên đe dọa rồi bỏ về, Konan đi theo sau.

Sau khi họ đi, Naruto, Shikamaru, Ino, Neji chạy vào.

Naruto mặt hốt hoảng nói.

- Nguy rồi, Sakura xảy ra chuyện rồi.

- Dọc đường đi tớ thấy giấy dán tìm Sakura trên phố (Ino)

- Trên đài có báo Kanazawa Sakura đang mất tích.(Neji)

- Trên TV cũng vậy. (Shikamaru)

- Tớ lo quá, nhờ có chuyện gì xảy ra với cậu ấy thì sao? Đã vậy dạo này hay xảy ra các vụ bắt cóc rồi đem bán. - Ino như sắp khóc.

- Naruto - Sasuke nói - Mau gọi cho Suigetsu.
Hiểu ý của bạn, Naruto gật đầu rồi làm theo.
Sasuke thì chẳng nói gì, lập tức lấy xe rồi rời đi.
Ngồi trong xe, anh không ngừng lo lắng cho cô.
'Sakura, em ở đâu?'

14. Chap 13

- Đau ... Đau quá - Sakura một tay xoa xoa gáy, nơi bị đánh hôm trước, một tay chống xuống đất, cô từ từ gượng dậy.
Đưa mắt nhìn xung quanh, cô khó có thể nhìn thấy gì bởi bóng tối bao bọc. Mất một lúc mắt cô mới thích nghi được, nhìn kĩ thì có vẻ như là một căn phòng, giống buồng giam hơn, xung quanh đều được bịt kín, chỉ có một tia sáng lẻ loi từ lỗ khoá của cửa.
Nhìn thấy cánh cửa, cô cố đứng dậy, đi ra cửa nhưng không thể. Chân cô giờ đang bị xích lại vào cọc, cả tay cũng vậy.
'Chết tiệt, làm sao bây giờ? Mình còn chẳng biết mình đang ở đâu'
- Con bé tóc nâu tỉnh chưa? - Tiếng nói vọng từ bên ngoài làm Sakura giật mình, cô liền nằm xuống quay lưng lại với cửa, giả vờ vẫn còn đang ngủ.
1 tên sau khi kiểm tra cô qua lỗ khoá nói:
- Vẫn chưa đâu mà, hình như hôm qua tụi mình hơi nặng tay.
'Hôm qua, đã một ngày rồi á?'
- Công nhận.
- Mà mà tính làm gì nó?
- Hê hê, đương nhiên là bán cho bọn Yakuza, bọn đấy lúc nào cũng trả sộp.
- Không biết bọn nó dùng để làm gì nhỉ? - Tên đó xoa xoa cằm về suy nghĩ.
- Ngu thế, tất nhiên là để làm nô lệ thỏa mãn rồi.
'Nô lệ thỏa mãn?'
- Ờ nhờ, mà khôn phết đấy.
- Hừ, tao lúc nào chẳng khôn, hơn nữa cũng không khó để đoán mà, đàn bà dù đẹp hay giỏi đến mấy cũng chỉ là công cụ để làm ấm giường mà thôi.
(|- Au: Tiên sư nhà chúng m, m dám nói bọn t thế à? M thích t viết kết cục bị phanh thây tứ phía hay là cầu đầu chằm?)

15. Chap 14

- Đi đâu hả, cô bé? - một giọng nói khàn khàn cất Sakura.

Cô giật mình quay lại và thấy một tên to bự xăm trổ khắp người đang nhìn mình.

Cô sợ hãi lùi lại, miệng lắp bắp:

- Là...làm ...sao...ng...người...biết?

- Hê hê, không khó để nhận ra đúng không, tưởng mình nhóc biết trò này thôi sao? - hấn lại cất lên cái điệu cười không thể khả ố hơn được nữa.

Sakura lập tức quay người bỏ chạy theo hướng ngược lại nhưng chỉ đi được vài bước thì đã bị chặn đầu.

Thì ra bọn chúng lừa cô, làm cô tưởng mình đã thoát nên xuất đầu lộ diện rồi sập bẫy của chúng.

Một tên nhanh chóng tóm lấy tay Sakura trói chặt ra đằng sau, mặc cho cô vùng vẫy và gào thét. Chúng áp giải cô đi đến bến cảng rồi đẩy lên một con thuyền to, trông giống du thuyền nhưng trên đó chất đầy vũ khí và dăm cá là có cả những người khác bị bắt như cô. Tất cả bọn chúng đều mỉm cười cợt mà không để ý rằng có một chiếc xe lạ ở đằng đỗ ở sau một tảng đá lớn trên bờ biển (nghe có vẻ hư cấu).

Cô bị áp giải đi qua những buồng giam dưới tầng hầm con tàu nhưng kì lạ thay, chúng không quăng cô vào một buồng giam cùng với những người bị bắt, chung số phận với cô như cô nghĩ.

Chúng đưa Sakura đến một căn phòng giam sạch sẽ, có giường, cửa ra vào đằng hoàng chứ không phải song sắt và không đến nỗi bẩn thỉu. Chúng đẩy cô vào và chốt chặt cửa lại. Sau đó là một hồi còi, tàu bắt đầu di chuyển.

Trần tĩnh lại, cô bắt đầu suy nghĩ:

‘Tại sao chúng lại đưa mình tới đây? Tại sao chúng không quăng mình vào nhà giam cùng với bọn họ? Chắc phải có lí do gì đây?’

Cô bắt đầu cảm thấy lo lắng, cô không biết mọi người ở nhà đã tìm ra chút tin tức gì từ cô chưa, còn cả Dei-nii, Saso-nii. Nghĩ tới anh trai là cô bắt đầu thấy hối hận, lẽ ra tối hôm đó cô nên đồng ý để anh đưa về, nếu thế thì đã không có ngày hôm nay (biết thế nó đã không thể, để giờ đây cứng gằn như Thuý Kiều vậy).

“Cạch” có tiếng mở khoá bên ngoài. Một cô gái bước vào, tay bê một khay cơm và cầm bộ váy.

- Này, ăn đi rồi thay quần áo - cô gái đó nhẹ nhàng nói.

- Tôi không đói. - cô cứng đầu nói.

- Cô không nên cứng đầu như vậy, phải ăn mới có sức mà tìm cách chạy trốn chứ.

- Sao...sao...cô... - Sakura nhặc nhiên.

- Tôi hiểu cảm giác của cô, bị bán làm nô lệ đâu có thoải mái, chính vì vậy cô phải ăn mới có sức mà chạy - cô gái đó động viên Sakura.

- Cảm ơn cô - Sakura nói, cô ngồi xuống ghế dùng bữa.

- Ăn xong nhớ thay quần áo đó - cô gái đó tiến ra phía cửa, mở cửa bước ra ngoài sau khi đã nhận được cái gật đầu từ Sakura.

Ăn xong, cô thay bộ váy cũ rách nát bằng một bộ váy mới mà cô gái kia vừa đưa, đó là chiếc váy hai dây màu trắng, để lộ ra làn da mịn, trắng nõn nà của Sakura. Sau đó, cô nằm lên giường ngủ

(Au: hay nhờ, bị bắt mà ngủ ngon ghê.

Sakura: không ngủ mà giữ sức tí nữa chạy bằng niềm tin và hi vọng à?

Au: có lí nhưng có chạy hay không còn tùy thuộc vào tác giả ta đây Muahahahaha....)

1 tiếng

.

.

2 tiếng

.

.

3 tiếng

.

.

4 tiếng

.

.

5 tiếng

.

.

Cô đã ngủ suốt 5 tiếng và giấc ngủ sẽ còn tiếp tục nếu như không có tiếng mở cửa đánh thức cô dậy.

Sakura hoảng hốt bật dậy khỏi giường khi nhìn thấy một tên bước vào.

Giống như bao tên khác, cả người hắn xăm trổ, tuy nhiên hắn có vẻ cơ bắp hơn so với mấy tên khác, mặt mũi cũng không đến nỗi. Nhưng Chị Sakura lúc này đang sợ chết khiếp đây nên đâu có thời gian để ý đến ba cái lằng nhằng đó. Cô cứ lùi lại hết cỡ, tránh xa khỏi hắn nhưng căn phòng đâu có rộng nên cô va vào tường. Còn hắn đã tiến sát đến trước mặt cô.

- Em trông xinh đấy! - Hắn ghé sát vào tai cô thì thầm.

Trước khi Sakura kịp nhận thức ra chuyện gì đang diễn ra thì hắn đã đè cô xuống giường và ghì môi mình vào môi cô, Sakura gồng người lên, dùng hai tay đẩy hắn ra khỏi mình. (mọi người cứ bình tĩnh, đọc tiếp đã). Nhưng có vẻ như hắn đã nhanh tay ấn chặt hai tay cô xuống giường, cả cơ thể to bự của hắn đè lên cơ thể mỏng manh của cô.

- Có lẽ chơi với món hàng một chút cũng không sao đâu nhỉ!

Dứt lời, hắn di chuyển môi xuống cổ cô, bắt đầu hôn hít, liếm láp thậm chí là cắn (đừng giết e vội, cứ đọc hết đã).

Sakura oằn người lên vì đau, nước mắt cứ trào ra không ngớt.

Không buông tha cho cô, hắn kéo dây váy xuống, rồi đến dây áo lót, hôn xuống khe ngực cô, không ngừng các hành động liếm láp, mút miết.

‘Kính tửm’ đó là những gì cô nghĩ bây giờ, cô sắp mất đi tất cả chỉ trong phút chốc, thanh danh, trinh bạch, tất cả đang chuẩn bị bay về nơi xa vời.

‘Ai đó... làm ơn... cứu tôi với... Sasuke’

“Rầm”

Cánh cửa căn phòng bị đập tung ra, một chàng trai với mái tóc đen bước vào.

- Sa... Sasuke? - Cô ngạc nhiên nói, mắt vẫn còn đăm lẹ.

Nhìn thấy bộ dạng của cô lúc này, bộ dạng của người con gái anh yêu mà anh sôi cả máu lên.

- Mày là thằng nào? - Tên nằm trên cô rời khỏi người Sakura, giận giữ nhìn về phía Sasuke và rất tức giận khi có kẻ dám phá đám mình.

Nhưng cơn giận của hắn còn chưa bằng nổi 1 phần 10 cơn giận của Sasuke. Anh trừng mắt nhìn hắn, cái nhìn hình viên đạn toé lửa thẳng về phía hắn.

- Mày sắp chết rồi mày còn quan tâm làm gì? - anh gầm gọng.

- M...mày....CHẾT ĐI... - Hắn vừa hét lên vừa lao về phía anh, tay giơ nắm đấm lên.

Anh xoay người né nắm đấm đó, nắm lấy cổ tay hắn, vặn ra đằng sau lưng khiến hắn kêu lên vì đau, khuỷu gối xuống. Tiện đà, anh đập mạnh đầu hắn vào tường và hắn xỉu luôn khỏi nói. Xong xuôi, anh quay sang nhìn Sakura.

Lúc này cô đang ngồi quay lưng lại với anh, mắt nhắm lẹ, hai tay ôm lấy hai vai, kéo lại dây áo, váy. Anh từ từ tiến lại gần cô, cởi áo khoác ra khoác lên người cô. Cảm nhận được hơi ấm trên vai, cô khẽ giật mình, quay đầu lại nhìn anh và bắt gặp đôi mắt đen thẳm của Sasuke. Hai ánh mắt giao nhau một hồi, Sasuke đưa tay lau đi những giọt nước mắt đọng lại trên khoé mắt cô khiến cô hơi giật mình mà lùi lại.

- Ổn rồi, mọi việc ổn rồi, Sakura - Anh nhẹ nhàng an ủi cô.

Giọng nói nhẹ nhàng của anh làm cô hơi bất ngờ. Đã lâu rồi cô không được nghe giọng nói ấm áp, được cảm nhận hơi ấm từ anh. Tất cả những gì ám ảnh cô suốt bao lâu nay là cái nhìn ghê tởm, giọng lạnh lùng, đầy khinh bỉ của anh đối với cô vào ngày đó 6 năm trước (trong cái ngoại truyện í).

Cô quay mặt đi, cất tiếng phá tan sự im lặng:

- Tại sao anh lại ở đây?

- Tôi đến cứu cô.

- Sao anh lại biết tôi ở đây?

- Tôi nhận được tin báo có người nhìn thấy cô ở đây.

- Anh có thể báo cảnh sát mà, đâu cần phải đích thân đến đây cho tốn thời gian, công sức - cô mỉa mai.

- - Anh không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn cô - Đi thôi.

- Đi đâu? - cô hỏi.

- Ra khỏi nơi này.

- Chúng ta đang ở giữa biển, giữa một đám du côn, anh nghĩ chúng ta có nổi cơ hội sống sao? - cô cãi lại.

- Hn... - anh tiến lại gần cô, nắm lấy tay kéo đi, mặc cho cô ra sức chống trả và kêu anh buông tay ra.

Bực mình trước thái độ của Sakura, anh dừng lại, quay người ghì cô vào tường.

- Nếu cô muốn chết thì cứ việc gào to lên đi - anh đe dọa cô.

Cô im thin thít, chỉ nhìn anh uất ức, đành ngoan ngoãn nghe lời.

Thấy cô có vẻ biết điều hơn một chút, anh mới buông cô ra nhưng vẫn nắm chặt cổ tay cô kéo đi.

Tại phòng giam của cô, tên ban nãy bị anh đánh đã tỉnh dậy. Hắn đập tung cửa gào thét gọi cứu trợ. Nghe thấy tiếng của hắn, lũ đồng bọn kéo đến và nhận được thông báo rằng con tù nhân tóc nâu đã bỏ chạy cùng với một tên khác nữa. Bọn chúng lập tức huy động toàn bộ người trên thuyền ráo riết tìm hai người.

- Có vẻ như chúng ta bị phát hiện rồi - anh nói khi nghe thấy loa báo trên tàu.

- Làm sao bây giờ? - Sakura lo sợ hỏi.

- Bây giờ việc bọn chúng tìm ra chúng ta chỉ còn là về vấn đề thời gian. Hơn nữa, bọn chúng rất đông, khó mà đánh lại được, tạm thời cứ trốn đã. - nói rồi Sasuke kéo Sakura vào một căn phòng nhỏ cạnh đấy, nhìn thì có vẻ như là phòng chứa đồ lặt vặt.

Căn phòng vừa nhỏ vừa tối, chỉ có vài tia sáng chiếu qua khe cửa từ bên ngoài vào, đồ đạc thì sắp xếp bừa bộn, lỉnh kỉnh.

(Au: một nam một nữ trong một căn phòng có vẻ.... mờ ám ..hắc hắc)

- Anh có thể buông tay tôi ra rồi chứ?

- - anh nhìn xuống thấy tay mình vẫn nắm chặt cổ tay Sakura nên vội buông tay cô ra.

Sakura tay xoa xoa cổ tay cho khỏi đau.

Trong khi anh đang nhìn qua khe cửa quan sát tình hình thì:

- Tại sao anh lại cứu tôi? -cô hỏi

- - vẫn không nói gì (chảnh à?)

- Anh có thể nhờ người khác mà, đâu cần phải mạo hiểm làm gì. (Vẫn là câu ban nãy)

- Cô trật tự đi - anh gắt (quá đáng)

Tần ngần một lúc, cô hỏi:

- Naruto, Ino, Hinata và mọi người vẫn ổn chứ?

Nghe đến câu hỏi của cô không hiểu sao anh hơi khó chịu. Tại sao cô chỉ quan tâm đến Naruto và mấy người họ?

- Ổn - anh bất đắc dĩ trả lời.

- Vậy còn Sasori?

Rồi thôi xong, nghe đến đây anh không thấy khó chịu nữa mà là tức giận.

(Au: ghen thì có

Sasuke: Im đi Au

16. Chap 15

Trước khi mọi người đọc, mình chỉ muốn nói trước rằng chap này nó hơi hơi, chỉ hơi phũ ở đoạn giữa thôi nhé, đọc xong đừng giết mình vội. Xong, đọc vui vẻ nhé! *chạy*

“Rì rào.... Rì rào..... Rì rào.....”

Những con sóng cứ lần lượt xô nhau vào bờ, vỗ tung ra thành bọt trắng xoá. Ánh sáng vàng của mặt trời chiếu xuống mặt nước tạo thành những ngôi sao nhỏ lấp lánh. Bãi cát vàng trải dài tưởng như bất tận. (Nói ngắn gọn là một ngày đẹp trời, trời xanh mây trắng nắng vàng...)

Trên bãi cát vàng mịn đó là một đôi trai gái đang nằm, có vẻ như họ vẫn còn đang trong giấc ngủ (không có ngàn thu đâu nhé!!!).

Bỗng cô gái khẽ cựa mình, đôi mắt lim dim mở. Cô định ngồi dậy nhưng không hiểu sao lại có cái gì giữ chặt người không cho cô cựa quậy.

Ngước đôi mắt lục bảo lên trên, cô nhìn thấy một khuôn mặt đẹp hơn tạc tượng, mái tóc đen tuyền còn dính nước rũ xuống, làn da trắng mịn hơn cả da con gái. Sakura gần như bị hút hồn bởi vẻ đẹp đó, một vẻ đẹp hoàn mỹ. Không cầm nổi lòng, cô khẽ đưa tay lên toan chạm khuôn mặt anh thì một lọn tóc rơi xuống chắn trước mặt cô.

Sakura định gạt lọn tóc sang một bên nhưng có một điều làm cô giật mình.

‘Tóc mình.... Màu hồng’.

Thuốc nhuộm trên tóc cô chỉ có thể tẩy bằng nước biển hoặc chất tẩy tóc, mà hôm qua cô lại ngã xuống biển nên tóc cô đã được tẩy lại thành màu hồng, màu thực của nó.

‘Không thể để anh ta thấy được, ai mà biết anh ra sẽ làm gì để giết mình cơ chứ’

Nghĩ là làm, cô khéo léo gỡ tay anh ra, tránh không cho anh tỉnh dậy. Sau khi đã đứng dậy an toàn và Sasuke vẫn chưa tỉnh, Sakura lập tức chạy thẳng vào rừng không quay đầu lại.

Nhưng mới chạy được một đoạn khá khá thì chân cô đã sưng cả lên rồi, nguyên nhân là do chạy trong rừng mà lại đi giày búp bê nên bị cành cây gãy đâm vào chân, lại còn chưa kể mấy vết xước cô bị hôm qua lúc chạy trốn khỏi bọn bắt cóc. Cô gần như không còn sức để chạy nữa.

Tựa lưng vào gốc cây, Sakura ngồi xuống thở hổn hển, cô nhìn cảnh vật xung quanh, cây cối, đặc biệt là mấy cái cây có thân khắc một bông hoa anh đào, ngọn núi không hiểu sao trông rất quen thuộc, cứ như là cô đã từng sống ở đây rồi vậy. Tuy vậy, Sakura vẫn không thể nhớ nổi gì dù chỉ là một chút ít.

Lấy tay lau đi những giọt mồ hôi trên trán, ổn định lại nhịp thở. Cô cởi giày ra để xem chân mình như thế nào rồi thì phải nói là Sakura khá sốc trước bàn chân mình bây giờ, bàn chân sưng tấy đỏ ửng lên, đầu những ngón chân vẫn còn rỉ máu, mu bàn chân đầy những vết xước do khi chạy quệt vào cây, gai,... Chưa kể chân cô lúc này còn đang mỗi nhừ nữa, vừa mỗi vừa đau vừa xót.

Sakura chỉ biết thở dài, đi lại giày rồi đứng lên định đi tiếp thì:

- Định chạy đâu nữa Haruno Sakura?

Sakura giật mình quay lại và hoảng hốt, sợ hãi khi nhìn thấy anh đang đứng tựa vào thân cây nhìn cô bằng đúng ánh mắt của 6 năm trước, khinh bỉ. Điều càng làm cô sợ hơn là anh ta đã biết cô thật sự là ai. Thật may mắn thay rằng nào cô đã kịp hoạt động bình thường trở lại để không đơ người trước anh, đôi chân cô lập tức di chuyển, Sakura dồn hết chút sức lực vừa mới có lại được xuống bàn chân xây xước để chạy, chạy thật nhanh để thoát khỏi anh, mặc cho sự đau đớn đến tột độ vẫn chưa buông tha cho cô gái bé nhỏ.

Thấy Sakura bỏ chạy, anh không hề do dự mà đuổi theo ngay. Và tất nhiên, với sức lực của anh bây giờ mà nói thì việc đuổi theo cô không khác gì đuổi theo một con rùa.

Chạy được một đoạn thì cô vấp phải rễ cây rồi ngã khuỵu xuống đất. Sakura cố chống tay ngồi dậy nhưng có vẻ như cô đã đến giới hạn của mình rồi. Điều đó đủ cho ta thấy cô đã đau đớn và kiệt sức đến mức nào.

Sasuke đi bộ lại gần cô, lúc này anh chỉ muốn lại gần cô, đỡ cô dậy mà hỏi thăm xem cô có ổn không, nhưng một phần trong Sasuke bảo anh đứng đó, có lại gần cũng chỉ làm cô sợ hơn thôi.

- Vậy là cô chưa chết sao? - một câu nói vô tâm được thốt ra từ Sasuke mà chính bản thân anh cũng không ngờ mình lại nói ra nó.

Nghe thấy câu nói đó, Sakura thấy buồn. Cô buồn vì cái gì chứ, anh ta có bao giờ yêu cô đâu, còn suýt giết chết cô cơ mà. Vậy nên, đáp lại anh chỉ là sự im lặng.

- Làm sao mà cô sống được sau hôm đó?

- Sao... - cô nhếch mép cười, chống tay đứng dậy bắt chập cơn đau - thất vọng vì tôi chưa chết à? Xin lỗi nếu việc tôi còn sống đã làm phiền đến anh - cô mĩa mai.

- Như vậy là tất cả mọi việc xảy ra ở tập đoàn là do một tay cô gây nên? - anh giả vờ như không biết.

- Thấy lạ sao? Không ngờ một đứa vô dụng này lại có thể đẩy tập đoàn yêu quý của anh đến phá sản à? - cô nhìn anh với ánh mắt thách thức, tràn đầy tức giận.

Đáp lại ánh mắt của cô vẫn là đôi mắt đen tuyền ánh lên sự khinh bỉ mà anh ép mình phải làm cũng như lời phải nói.

- Cô nghĩ một kẻ ăn bám như cô có cái quyền nói đó sao? - anh nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ, căm thù của cô hướng về phía mình - Tôi nói sai gì sao, Haruno, nếu thiếu sự giúp đỡ của tập đoàn Asuna, Akira, Akatsuki thì một mình cô làm nên nổi trò trống gì? Suy cho cùng thì ăn bám vẫn chỉ là ăn bám. (Phũ velt)

- Vậy cái kẻ nhận con ăn bám đó vào công ty chắc cũng ngu lắm nhờ? - Sakura công kích lại.

‘Ngu, cô ta bảo mình là ngu’ cảm thấy bị xúc phạm nặng nề (công nhận mồm mép chị Sakura cũng đáng sợ thật), anh tiến sát lại cô, nắm chặt cằm cô, khiến Sakura hơi nhăn mặt lại vì đau.

- Rút lại lời đi. - giọng anh lạnh lẽo, vô hồn, có chút tức giận trong cả ánh mắt và giọng.

- Tôi nói sai gì sao, giám đốc? - giọng cô đầy thách thức, khiêu khích.

- Rút lại lời đi, Haruno - anh tức giận nói, tay bóp chặt cằm cô hơn nữa như muốn bẻ gãy xương. Lúc này sự tức giận đang bao trùm lấy anh, anh không cho phép ai xúc phạm mình, kể cả cô.

- Không thì sao? Anh sẽ giết tôi chắc, ồ, mà anh đã từng làm rồi còn đâu - giọng cô cay nghiệt.

- Tôi cho cô cơ hội cuối, rút lại lời đi - Sasuke vẫn cố nén cơn tức xuống.

- Ngu ngốc.

“BỐP”

Anh vung tay lên tát cô, bàn tay thô ráp giáng mạnh xuống má phải cô, dồn hết toàn bộ cơn tức của chủ nhân vào nó.

Vốn đã đang yếu nay lại nhận thêm cái tát trời giáng nữa, Sakura ngã “phịch” xuống đất, ngất đi. (Thương quá ToT)

Sau khi lấy lại được sự kiểm soát bản thân, anh mới nhận thức lại được. Anh nhìn xuống thấy Sakura nằm sõng soài trên đất. Anh quỳ xuống bên cạnh cô, gạt mái tóc hồng che đi khuôn mặt sang mặt bên.

- Mình đã làm gì thế này?

Má cô đỏ rát lên sau cái tát của anh, khoe miệng còn dính chút máu, cằm cô còn in vết móng tay anh do ban nãy bị nắm chặt quá mức. Nhìn kĩ Sakura, anh mới thấy được khuôn mặt xanh xao vì mệt mỏi của cô, chân tay đầy những vết xước do chạy trong rừng, vài vết vẫn còn rỉ máu.

Anh bỗng thấy day dứt, ăn năn vì trong cơn tức giận đã không kiểm soát được bản thân mà đã đánh cô. Đã vậy mọi chuyện này xảy ra còn do anh nữa, là anh gây sự với cô trước.

Nhìn thấy cô trông tiều tụy như bây giờ, anh càng thêm day dứt, hối hận hơn. Anh đã gây cho cô không biết bao nhiêu nỗi đau về thể xác lẫn tinh thần, giờ lại tiếp tục hành hạ cô sao?

- Anh xin lỗi, Sakura.

Sakura khê cựa mình, mắt chớp chớp nhìn lên bầu trời.

‘Tối rồi sao? Mình ngất bao lâu rồi?’

Cô nhớ lại chuyện trước khi ngất, là Sasuke, anh ta tát cô. Bỗng má phải cô lại nhói đau lên. Đau, đau lắm, cả bàn tay của anh ta tát mạnh vào mặt cô cơ mà, không có một chút gì gọi là nương tay cả. Vậy anh ta không hề thay đổi, một chút cũng không, vậy mà cô cứ ngỡ ít ra anh ta cũng nên nể tình xưa mà hỏi thăm cô một câu chứ. Nực cười, cô nghĩ gì vậy, đã ghét thì ghét cho chót mà.

Sakura khê quay người chống tay dậy nhưng chỉ mới xoay người thôi mà cả người cô đã đau ê ẩm rồi.

- Nằm im đấy đi - một giọng nói lạnh lẽo cất lên.

Sakura quay đầu lại thì nhìn thấy Sasuke đang ngồi gần đồng lửa, đối diện với cô.

Mặc kệ lời Sasuke nói, cô vẫn gắng sức ngồi dậy, chống tay đứng lên. Hình như cô đã quên bém mắt việc chân đang đau, lúc đứng dậy cơn đau mới tái phát nên nói thẳng thì cô đứng còn chẳng vững.

Tuy vậy Sakura vẫn tỏ ra vẻ cứng cỏi trước mắt Sasuke. Nhưng dù tỏ vẻ đến đâu cũng không qua được mắt anh.

- Chân cô sao vậy? - Anh ngược lên hỏi.

- Mắc mớ gì đến anh - cô vẫn gượng bước đi, thực ra là lết đi thì đúng hơn.

Thấy vậy, anh đứng dậy, tiến gần lại cô, nắm lấy cổ tay cô kéo lại. Sự tức giận trong cô lại dâng trào lên, Sakura gạt phắt tay anh ra. Nhưng Sasuke đã nhanh tay hơn nắm chặt lấy hai cổ tay cô, ấn xuống buộc cô phải ngồi xuống. Sakura thì cứ giãy giụa hết sức, người dù đau đến mấy cũng mặc kệ.

Sau một hồi chống trả quyết liệt, Sakura cũng dần đuối sức, cũng phải thôi, vừa mới hồi được tí sức mà đã dùng cạn kiệt năng lượng rồi.

Thấy Sakura cuối cùng cũng đã chịu ngồi yên vì đuối sức, anh mới buông tay ra. Sasuke nắm lấy cổ chân cô, tháo giày ra, anh sưng người lại khi nhìn bàn chân cô lúc này, bị thương nghiêm trọng như vậy mà vẫn còn cố chạy, ngược nhìn lên đầu gối thì thấy nó xây xát, máu vẫn còn chảy, chắc do khi sáng chạy bị vấp ngã. Nhìn bộ dạng thảm thương của cô lúc này, anh càng cảm thấy có lỗi hơn vì khi đó đã không kiểm chế được mà đánh cô, rất mạnh là đằng khác (biết thế là tốt đấy).

Sasuke xé vạt áo sơ mi của mình, lau đi máu còn đang rỉ ở vết thương rồi băng hết chúng lại. Sakura thì đã đuối rồi lại còn cố đẩy anh ra, co chân lại.

- Tránh ra, tôi không cần anh giúp.

Bực mình trước sự ương ngạnh của Sakura, cơn giận của anh lại thêm một lần nữa mất kiểm soát và anh vung tay tát cô, quát:

- Cô câm miệng đi.

Vẫn là bên má phải, sáng cô bị tát vẫn chưa hết đau, bây giờ lại thêm một cái tát nữa. Má cô lại đỏ rát lên, cô quay mặt đi, không nói gì cũng thôi không vùng vẫy nữa, vẻ mặt thoáng buồn.

‘Chết tiệt, mình vừa làm gì vậy?’

Sasuke nắm chặt tay, rửa thầm. Anh cố gắng hoàn thành nốt công việc của mình rồi lùi xa ra khỏi chỗ cô.

Cả hai người không nói với nhau câu nào, sự im lặng bao trùm lên cả không gian, gợi một không khí buồn (đoạn này e ko biết diễn đạt như thế nào, thông cảm)

Đắm chìm trong sự yên tĩnh nơi hoang dã, không ai để ý rằng từ đằng xa, có một người đang lặng lẽ âm thầm quan sát họ, rồi sau đó rời đi.

Tại một căn phòng rộng rãi, đồ nội thất được sắp xếp gọn gàng, căn phòng mang một vẻ sang trọng, chắc hẳn chủ nhân của nó phải là một người quyền lực và giàu có.

“Cạch”

Một người đàn ông mặc vest đen bước vào, đến giữa phòng thì dừng lại, cúi đầu xuống chào rồi nói:

- Ông chủ, trên đảo có phát hiện người lạ.

- Ai? Là kẻ nào dám xâm phạm lãnh thổ của chúng ta? - Người đàn ông ngồi trên ghế đối diện với người ban nãy tức giận nói.

- Hiện giờ vẫn chưa xác định được danh tính, chỉ biết đó là một gái một trai tuổi tầm 22-23...

- Hừm... Thủ tiêu hết cho ta...

- Nhưng...ông chủ - Người đàn ông ấp úng..

- Sao?

- Cô gái đó có mái tóc... màu hồng.

- Thật không?
- Dạ vâng.
- Khoan hãy ra tay, đưa cô gái đó đến đây.
- Còn chàng trai, thưa ngài?
- Đưa nốt đến đây.
- Vâng - rồi người đó lui ra ngoài.

Ngay khi cánh cửa vừa đóng lại, người gọi là ông chủ lấy ra trong áo một chiếc vòng bạc mà ông luôn đem theo người. Mở mặt dây ra thì bên trong là một bức ảnh có hình một cô bé tóc hồng tầm 3-4 tuổi đang nở nụ cười rất tươi.

- Con về rồi sao, Sakura?

Mọi người đọc xong rồi thì có ai có ý kiến gì về việc “xử” Sắc ko? Nếu hay e sẽ áp dụng triệt để luôn.

17. Chap 16

“Sột soạt” có tiếng động từ trong bụi cây gần đó. Sasuke liền giục Sakura dậy rồi từ từ tiến lại gần bụi cây. Anh chậm rãi gạt bụi cây ra và Một con thỏ trắng nhảy ra (what tờ heo!? =_=?)

- Chỉ là một con thỏ thôi mà - Sakura thì thào.
- Đi thôi. - anh nói, nghe giống ra lệnh hơn.
- Đi đâu?- cô ngạc nhiên hỏi.
- Chẳng lẽ cứ ngồi im ở đây, phải ra bờ biển tìm cách báo hiệu cho tàu thuyền tìm giúp đỡ. Trời cũng sáng rồi.
- - cô không nói gì, chỉ ngoan ngoãn nghe theo.

Suốt dọc đường đi, cô cố giữ khoảng cách với anh và giữ im lặng, mặt cúi xuống. Còn về bàn chân cô thì cứ cho là được băng bó tử tế rồi đi nhưng chỉ là băng bó chạy không có thuốc men gì cả nên cũng chỉ giảm được cơn đau một chút, chút chút thôi, nói trắng ra là chả giảm được cái tích sự gì đi. Đã vậy đường rừng khó đi, đất đá lầy lội, cây cối nằm ngổn ngang, chân thì rất đau nhưng Sakura vẫn không mở lấy một câu than thở nào mà cứ thế mà đi.

Nhưng cho dù có giỏi che giấu đến đâu, cô vẫn không thể qua được đôi mắt tinh tường của anh.

- Đến nơi rồi.

Nghe thấy anh, cô ngược mắt lên nhìn và choáng ngợp trước khung cảnh biển đẹp đến ngây người.

Mặt trời như quả cầu lửa khổng lồ đang đi lên (xin lỗi Huy Cận), bầu trời thoáng đặng, xanh cao, thỉnh thoảng có một vài đám mây trắng mỏng manh vắt trên cao, lững lờ bay (xin lỗi Hữu thỉnh).

Sakura mãi đắm mình trong khung cảnh đẹp lung linh, huyền ảo mà không để ý rằng Sasuke đã tiến lại gần bên cô từ lúc nào. Anh bất ngờ bế thốc cô lên, đặt lên một tảng đá to gần đó.

Sakura chỉ kịp “O” một tiếng rồi cúi gằm mặt xuống không phải là vì xấu hổ mà vì sợ.

Anh ngồi xuống, tháo băng ở chân cô ra để xem nó thế nào rồi.

‘Vết thương nặng quá rồi, ngày càng tấy đỏ cả lên’ anh nghĩ, hơi cau mày lại. ‘tạm thời cứ sát trùng đã’

Nghĩ là làm, anh lại bế cô lên rồi đi gần ra biển.

Sakura nằm im trong tay anh, không dám phản ứng gì, đúng ra là tay cô phải vòng ra ôm lấy cổ Sasuke nhưng không, cô lại co tay lại, cắn móng tay cái đến rỉ máu, mắt hướng ra nơi khác. Nói ngắn gọn là cố hết sức để tránh khỏi anh.

Nhìn bộ dạng sợ hãi của cô, anh càng thêm buồn và hối hận hơn vì chỉ trong phút nóng nổi đã chót đánh cô, rất mạnh và đau là đằng khác. Anh chỉ muốn xin lỗi cô thôi nhưng lại không đủ dũng khí để nói điều đó. (Công nhận, cứ như vừa đâm vừa xoa í)

Đi ra xa cho đến khi nước biển ngập hết bàn chân, anh mới thả cô xuống chậm rãi. Ngay khi đầu ngón chân của cô chạm nhẹ xuống mặt nước, Sakura vội co chân lại vì xót. Đúng là vậy do nước biển có nhiều muối nên khi tiếp xúc với vết thương thì sẽ rất xót, nhưng muối lại có tác dụng rửa vết thương, tránh nhiễm trùng. Tất nhiên là Sasuke biết điều này (ai mà chẳng biết) nên mới đưa cô ra đây.

- Thả chân xuống đi - Anh nói.

Cô nghe theo anh, thả hai bàn chân xuống ngập nước. Sakura khẽ nhăn mặt lại vì xót, đau. Cô không biết làm gì hơn việc cắn móng tay. Đứng một lúc cô dần thấy quen hơn và có thể tự đứng vững được. Sasuke thì vẫn chưa buông cô ra, một tay vẫn ôm eo cô, kéo cô sát lại người mình.

- Buông tôi ra - cô khẽ nói, có vẻ như cô cũng nhận ra được hành động của anh.

- Hn... - anh buông cô ra, mắt vẫn quan sát để xem liệu cô có thể tự đứng vững không.

Và cô đã đứng vững, điều đó đủ cho ta thấy cô cứng cỏi hơn rất nhiều so với vẻ bề ngoài yếu ớt, mỏng manh.

Lâu rồi anh mới có dịp quan sát cô kĩ như vậy. Cô thay đổi nhiều quá. Cô không hay cười nữa, lúc nào cũng trầm tư suy nghĩ, khác hẳn với Sakura của ngày xưa, lúc nào cũng cười nói vui vẻ, nụ cười của cô tươi như hoa vậy, còn bây giờ nụ cười của cô chỉ như gượng gùi, bắt ép, chẳng mang tí cảm xúc nào. Nhưng thay đổi khiến anh buồn nhất chính là đôi mắt của cô, nó lúc nào cũng đượm buồn, bị lấp đầy bởi nỗi đau, hận thù. Anh đã biến cô thành cái gì thế này?

Mãi suy nghĩ mà anh không nhận ra rằng mình đã nhìn cô chằm chằm từ nãy đến giờ. Sakura bắt giác quay lại nhìn anh thì nhìn thấy anh đang nhìn mình chăm chú, nhưng cô không thấy sợ mà cảm thấy ấm áp. Ánh mắt này hoàn toàn không mang chút cảm giác ghê sợ, khinh bỉ nào mà mang sự quan tâm, tình yêu.

‘Tình yêu? Lại nghĩ vớ vẩn rồi, trên đời này làm gì có cái thứ gì gọi là tình yêu ỉn’ Sakura nghĩ vậy, cô thử bước đi để tránh xa khỏi anh nhưng chân vẫn còn đau nên chỉ vừa đi được một bước cô đã ngã.

- Cẩn thận.

Anh nhanh chóng thoát khỏi dòng suy nghĩ, đỡ lấy cô và không may cũng ngã nốt.

(Au:hậu đà hậu đậu, có thể loại hoàng tử nào mà đỡ công chúa rồi cx ngã luôn ko?)

Sắc: Trật tự *lườm*

Au: Ố... Dạ....*chạy*)

An ủi bạn đọc được một điều là họ ngã rất có nghệ thuật, Sasuke nằm dưới, Sakura nằm trên, hai tay cô đặt trên ngực anh, hai tay anh thì ôm lấy eo cô và..... môi kề môi (lấp lại quá khứ, xem ngoại truyện).

Sakura thì giật mình, ngỡ ngàng, không hiểu sao tim cô lại đập thình thịch, cô lập tức đẩy mình ra khỏi anh nhưng cô vẫn còn chậm lăm, anh đã đảo lại tình thế và anh trên cô dưới. Anh cúi sát mặt xuống, mắt nhắm hờ và

- Tránh ra - Sakura quay mặt đi tránh nụ hôn, dồn hết sức vào tay đẩy anh ra. Cô nhắm chặt mắt lại, nước mắt chảy ra. Cô sợ, sợ sẽ lại yêu anh thêm lần nữa (tim đập nhanh là bằng chứng đó) rồi sẽ bị tổn thương, trái tim cô đã tan nát đủ rồi.

‘Sakura’ anh buồn nhìn cô, khẽ đưa tay lau đi nước mắt của cô. Bất ngờ trước cái chạm, Sakura mở to mắt nhìn Sasuke. Anh xuống khỏi người cô, đỡ cô đứng dậy rồi bế ra tảng đá ban nãy, băng lại vết thương cho cô.

“Tuuuuuuuu.....” (Mình không biết tiếng tàu kêu như thế nào nên viết bừa nhé)

- Nhìn kìa - Sakura chỉ tay ra cột khói ở ngoài khơi, bên dưới là một con tàu đang tiến lại gần - có tàu tới.
Sasuke nheo mắt nhìn ‘Con tàu này trông quen quen’

Sakura thì đang định vẫy tay ra hiệu thì anh ngăn lại.

- Để xem chủ nhân của con tàu là ai đã - Anh nói.

Con tàu ngày tiến ngày một gần lại rồi dừng lại ở một mỏm đá gần đấy, thủy thủ trên tàu đi xuống vào gần bờ. Nhìn kĩ, Sasuke thấy chúng không giống thủy thủ chút nào, lại trang bị súng ống.

- Là bọn chúng - anh nói.

Sasuke liền kéo Sakura chạy sâu vào rừng.

- Có chuyện gì vậy? Sao chúng ta không nhờ họ giúp? - cô hỏi

- Bọn chúng chính là những kẻ đã bắt cô đó.

- Sao chúng lại đến đây? Chúng ta bị phát hiện rồi sao?

- Không thể, chắc đây là điểm giao dịch buôn bán của chúng. Ta phải nhanh lên, không thể để chúng bắt được. - rồi anh tăng tốc chạy sâu vào rừng.

Hai người đã chạy suốt 1 tiếng đồng hồ, chắc cũng bỏ xa bọn chúng được một đoạn rồi. Chạy suốt một quãng thời gian như vậy, chân cô tê cứng cả lại.

- Không sao chứ? - anh hỏi cô.

- Không sao - cô chối.

- Đừng nói dối nữa, cô chưa bao giờ giỏi nói dối cả, Sakura.

- Tôi không sao mà.

- Trật tự. - anh khẽ nói, nhìn vào rừng cây trước mắt. Một đôi mắt sáng hiện lên - Chết tiệt - anh liền kéo Sakura chạy đi.

Bị kéo bất ngờ và nhận thấy khuôn mặt lo lắng của Sasuke, cô định hỏi có chuyện gì nhưng chưa thoát ra được chữ nào thì một con hổ to bự nhảy ra từ bụi cây đuổi theo hai người.

“Oái” Sakura đen đui vấp phải bụi rễ cây và ngã xuống đất.

- Sakura - anh quay lại đỡ cô dậy.

” Grào....” Con hổ đã đuổi kịp, nó dùng móng hất phăng Sasuke ra, làm anh va mạnh vào cây, đầu bị va đập mạnh dẫn đến chảy máu, làm anh choáng váng.

- Sasuke - cô sợ hãi nhìn anh, rồi lại quay ra phía con hổ, nó đang tiến gần lại mình.

Không đi được, cô chỉ biết nhích người lùi lại đến khi lưng chạm vào thân cây thì cũng là đường cùng (Sakura có vẻ hay bị dồn vào tường nhờ). Chỉ thoáng chốc, con hổ đã đến sát trước mặt cô, nhe hàm răng đáng sợ ra, há hốc mồm muốn ăn thịt con mồi.

‘Sakura’ Anh cố đứng dậy nhưng không tài nào đứng nổi, chắc do va đập mạnh nên chấn thương sọ não.

Sakura biết mình sắp chết, cô nhắm chặt mắt lại.

‘Vĩnh biệt mọi người, Sasori, em sắp được gặp cha mẹ rồi’

“Khịt khịt” con hổ đánh hơi cô rồi há hốc miệng ra, lộ cả hàm răng sắc nhọn, và liếm mặt cô.

Về phần Sakura, cô chờ mãi không thấy chết rồi tự nhiên mặt thấy ướt ướt. Mở mắt ra, cô nhìn thấy con hổ đang liếm mặt mình.

- Nhột quá, đi ra nào - cô đẩy mặt nó ra, lấy tay lau mặt, nói thảng ra là lau nước dãi.

Con hổ rầm rập nghe lời, ngồi xuống nhìn cô, mặt rất hiền lành, không hề ghê rợn như ban nãy. Sakura ngạc nhiên nhìn nó.

- Tao quen mày à? - cô hỏi.

Con hổ gật đầu (gật đầu mới sợ đấy) rồi tiến đến cạnh cô, dụi dụi đầu vào người cô rồi nằm phịch xuống, nhìn trong rất dễ thương như một con mèo con (A ...) Sakura khẽ đưa bàn tay vuốt bộ lông mềm mượt của nó. Con hổ làm vẻ khoải chí, nhắm tịt mắt lại dụi đầu vào tay cô.

- Ayumi? Đó là tên này à? Mày là hổ cái? - Cô hỏi, không hiểu cái tên này từ đâu ra tự nhiên xuất hiện trong đầu cô như một mảnh kí ức vậy.

Con hổ lại gật đầu (m bắt đầu làm t sợ rồi đấy hổ ạ).

- Sakura, cô không sao chứ? - anh cố đứng dậy, đầu óc có vẻ đỡ choáng hơn.

Nghe thấy giọng lạ, Ayumi (con hổ) liền đứng phắt dậy, găm gù đi lại phía anh, mặt như muốn ăn tươi nuốt sống. Thấy vậy, cô vội chạy ra chắn trước nó.

- Không sao đâu, Ayumi, anh ta là bạn.

Nghe thấy từ “bạn” là sắc mặt con hổ thay đổi ngay lập tức, chuyển từ chế độ “tao sẽ giết mày” sang chế độ “tha ày đấy” (WTH!?)

Sakura chạy lại đỡ anh dậy, hoàn toàn quên sạch những gì anh đã làm trước đấy với cô. Nhìn thấy vết máu trên trán anh, cô hỏi:

- Có đau lắm không? - cô lo lắng.

- Không sao, chỉ là xước ngoài da thôi.- rồi anh quay sang nhìn con hổ đang ngồi thảnh thơi xơi nước nhìn hai người họ - cô biết con hổ này sao?

- Tôi không nhớ.

- Đây là một con hổ xám. Loài hổ này bị đột biến với một bộ lông xanh nhạt với sọc màu xám tối hay xám bạc. Hầu hết các con hổ xám này cực kỳ hiếm và xếp vào nhóm nguy hiểm. Sao cô lại thân thiết với nó vậy được?

- Tôi Tôi không biết.

- Thôi, cũng chẳng cần đâu, chúng ta đi thôi.

Chỉ cần nghe hai chữ đi thôi của Sasuke, Ayumi liền đi lại gần, cắn vấy Sakura giật giật ý muốn đi với nó. Sakura cũng hiểu ý, cô vuốt đầu nó dịu dàng nói.

- Ta phải đi rồi Ayumi, về nhà đi.

Nó làm đôi mắt long lanh cầu xin (t càng ngày càng sợ rồi đấy, m là hổ hay người đấy?)

- Không được, nghe lời đi Ayumi - Sakura kiên quyết.

Đáng lẽ nó định ăn vạ luôn ra đấy nhưng chợt nghĩ ra cái gì nên nó nhả vấy cô ra, liếm tay cô cái rồi chạy đi, mặt hớn hờ.

Vẫn tại căn phòng sang trọng hôm trước. Một con hổ đẩy cửa xông vào, vồ lấy ông chủ, liếm tay rồi mặt hớn ha hớn hờ.

- Mày làm sao vậy, Ayumi, hôm nay chạy trong rừng và đầu phải góc cây à? - ông chọc nó, tức thì mặt nó xì hấn lại.

Một người đàn ông khác bước vào, cúi chào rồi nói:

- Ông chủ, ông sẽ không tin nếu tôi kể cho ông cái này đâu.

- Kể thử xem nào - ông ngồi xuống ghế, vuốt ve Ayumi.

18. Chap 17

“Rào Rào Rào”

Trời không ngừng đổ mưa, mưa tuôn xối xả, cả không gian trở trắng xóa bởi nước, che đi bầu trời đêm đen kịt, cây cối nghiêng ngả trong gió, nước chảy “róc rách” từ trên núi xuống tạo thành những con suối nhỏ. Trên một ngọn núi, trong một cái hang khá to, có ánh sáng bập bùng của một ngọn lửa.

Lúc này cũng đã là cuối thu, trời ngày càng đổ lạnh, những cơn gió heo may đem theo cái lạnh buốt giá. Càng về đêm nhiệt độ càng xuống thấp, gió biển đem theo những cơn gió lạnh cắt da cắt thịt. Chỉ ngồi quanh ngọn lửa nhỏ giữa một đêm nhiệt độ chỉ còn 11 độ chưa chắc đã ổn. Đã vậy Sakura còn chỉ mặc mỗi chiếc váy hai dây mỏng manh. Cô ngồi co ro trong cái lạnh thấu xương, co đầu gối lại, dựa cằm lên đầu gối, lấy hai tay xoa xoa hai vai để giữ ấm. Môi cô thâm tím lại, mặt trắng nhợt nhạt.

Sasuke ngồi đối diện với cô, có vẻ như đã quen với cái lạnh rồi và sức khỏe cũng tốt hơn cô rất nhiều nên thời tiết khắc nghiệt không ảnh hưởng đến anh.

- Sakura, cô ổn chứ? - anh nhìn cô lo lắng.

- Hả ... T... Tôi không sao. - cô vừa nói vừa thở ra khói. Mặt ngày càng xuống sắc. ‘Tiếp tục thế này có khi mình chết thật chứ không đùa đâu’

Thở dài bất lực trước sự ương ngạnh của cô, anh đứng dậy, tiến lại cạnh cô, ngồi xuống và kéo cô sát lại người mình, vòng tay ôm chặt lấy cô.

- Sa.... Sasuke.... - cô ngược lên ngạc nhiên nhìn anh.

- Ngồi im đi, người cô lạnh ngắt cả lại rồi. - anh cau mày

‘Thật là cứng đầu cứng cổ, bị như thế này rồi còn lì’ anh thầm trách cô.

Anh siết chặt vòng tay, kéo cô sát lại. Sakura không chống cự nữa, phần vì cô đâu còn sức lực, phần vì cô không muốn chút nào. Cô ngả đầu vào vai anh, hít hà hơi ấm rồi thiiu thiủ ngủ lúc nào không biết. (Khó tưởng tượng quá thì nhìn ảnh ở trên).

Nhìn cô ngủ ngon giấc trong vòng tay mình, anh khẽ đặt lên trán cô một nụ hôn như vẫn thường làm. Thấy sắc mặt của cô đã hồng hào trở lại, đôi môi không còn tím tái nữa, người cũng ấm hơn hẳn ban nãy, anh phần nào yên tâm hơn hẳn. Anh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, tựa vào đầu cô rồi cũng thiếp đi.

Mưa ngớt dần, ngớt dần rồi tạnh hẳn, tiết trời sau cơn mưa thật thoáng đãng, không khí trong lành, chỉ còn tiếng róc rách của nước chảy. Sakura khẽ cựa mình, đôi mắt hé hé mở, liếc nhìn xung quanh. Cô định đưa tay lên dụi mắt thì bỗng nhận ra tay anh đang nắm chặt tay cô.

‘chắc chỉ là ngẫu nhiên thôi, làm gì có chuyện anh ta “nắm tay” mình’

Sakura cố rút tay mình ra nhưng càng rút Sasuke lại càng nắm chặt hơn, còn siết chặt tay quanh eo cô lại.

Cô ngược lên để xem anh đã tỉnh chưa và khuôn mặt đẹp trai của anh thêm một lần nữa làm cô ngất trên cành quýt.

(Au:Thực lòng mà nói mình thấy trông Sặc cũng bình thường thôi mà.

Sặc: Nói gì cơ *bỏ tay răng rắc”

Au: Ồ hơ hơ... Em hồng có nói gì nha... *cười trừ* ‘đồ ảo tưởng sức mạnh’

19. Chap 18

- Là người.- Sasuke tức giận nhìn kẻ đang trước mình, tay liền kéo Sakura ra sau mình -người làm gì ở đây?
- Thực hiện việc buôn người của mình- hần bình thần trả lời - ta cứ tưởng các người rơi xuống biển bị ăn thịt rồi, ai ngờ vẫn sống... Nhưng vào đây cũng bằng thừa.

- Là sao?

- Các người có biết mình đang ở đâu không hả? Đây là đảo Yakuza đó.

- Yakuza? - Sakura sợ hãi nói.

- Phải... Mà cô gái tóc nâu đỏ đầu rồi, ta phải đòi lại món hàng của ta - Hần tiến lại gần nói.

Sasuke đang định cho tên lưu manh một cước vào mặt như lúc ở trên tàu thì hần liền rút trong áo ra một khẩu súng lục.

- Đứng im đây. Con bé tóc hồng kia, lại đây. NHANH LÊN.

Sakura từ từ đi từ sau lưng Sasuke ra, chậm chạp lại gần hần.

- Là con bé tóc nâu, sao tự nhiên tóc lại thành màu hồng - hần thắc mắc khi nhìn kĩ cô (thắc mắc cái beep nhà m) - chả quan trọng, bắt lấy nó.

Hần vừa ra lệnh tức thì đàn em hần từ đâu kéo tới, tầm 7 tên, 1 tên tóm chặt lấy Sakura còn hai tên ghì chặt Sasuke, ép anh quì xuống. Xử bọn này không quá khó đối với anh nhưng cái mà anh lo là sẽ làm hại đến Sakura.

Một tên lấy một cây gậy đưa cho trên thủ lĩnh, tức tên cầm súng.

- Tao đợi lúc này lâu rồi, những gì mày làm với tao hôm ở trên tàu thì hôm nay tao sẽ trả mày hết- nói rồi hần phang cả cây vào đầu anh và cứ liên tiếp làm như vậy. Anh ho sặc sụa ra máu, trên đầu máu bắt đầu chảy nhiều, lăn dài trên khuôn mặt anh. Thế nhưng những nỗi đau này chẳng là gì với anh, bây giờ điều anh chỉ quan tâm là cô có ổn không thôi (*chấm nước mắt* cảm động quá *xi mũi*)

Nhìn anh như thế, bỗng trái tim cô đau nhói. Anh có thể chạy đi mà sao lại không chạy? Sao anh lại đi cứu cô làm gì?

‘Anh chưa từng hết yêu em’ Lời anh nói bỗng xuất hiện trong tâm trí cô ‘Vậy là anh không nói dối, thế tại sao hôm đó anh lại bắn tôi và nói là chỉ lợi dụng tôi?’ Bỗng cô thấy khoẻ mắt mình đã đắm nước từ khi nào không biết. Cô khóc, khóc vì anh. Vậy mà suốt 6 năm nay Sakura cứ tưởng rằng nước mắt cô dành cho anh đã cạn kiệt rồi cũng như tình yêu cho anh vậy.

Nhưng không, nó chỉ bị chôn giấu tận sâu thẳm trong trái tim cô, nó chưa bao giờ biến mất mà chỉ ngày một lớn thêm thôi. Người ta nói yêu càng nhiều hận càng sâu, nỗi hận mà cô nuôi lớn trong mình chính là tình yêu của cô với anh.

Sau khi đã đánh anh bằng gậy chần chê, hần ném đi cây gậy dính bết máu rồi rút súng ra.

“ĐOÀNG”

Một phát súng vào chính giữa bụng, máu chảy lênh láng từ vết thương xuống đất. Sau đó hần quay ra nhìn cô lúc này khuôn mặt đã đầm lệ rồi lại hướng súng lên đầu anh, nói:

- Mày có vẻ rất yêu con bé tóc hồng này nhờ, từ này đến giờ cứ nhìn nó. Tao sẽ ày chết trước mặt nó.

Ngay khi hần chuẩn bị bắn thì...

.

.

“THẰNG CHÓ CHẾT NÀYYYYY...” một giọng nói chói tai vang lên, tiếp theo là một bàn chân hạ xuống ngay giữa mặt hần, đạp hần văng ra xa.

- Naruto? - Cả hai người ngạc nhiên.

- Teme, cậu sao không? (Hỏi ngu)

Tên thủ lĩnh lãnh trọn một “phi lai thần cước” của Naruto loạng choạng đứng dậy thì

“THĂNG THIÊN ĐI CONNNN...” kèm theo là “Giáng long thập bát chưởng” của Ino từ sau lưng. Hấn lặn thêm vài vòng rồi hộc ra máu, ngum củ tỏi luôn.

Bọn đàn em thấy thế liền xông vào thì...

- Xử hết đi - Sasori lãnh đạm bước tới, theo sau là cả một đội quân hùng hổ xông tới “tả xung hữu đột”

Chỉ trong vùn vùn 10 giây, toàn bộ 8 thằng bị bắt hết và bị áp giải đi.

- Sasuke... - Naruto chạy lại chỗ anh, đỡ anh - Nguy rồi, cậu ấy bị thương nặng quá, máu mất quá nhiều.

- Yamato, đưa cậu ta đến bệnh viện (ở đây có nguyên cả bệnh viện VIP luôn)- Sasori nói.

- Vâng, đi theo tôi nhanh lên.

- Tôi đi cùng - Sakura nói.

Sasuke nhanh chóng được đưa đến bệnh viện, vào phòng cấp cứu.

- Nguy rồi, bác sĩ, bệnh nhân thuộc nhóm máu hiếm, nhóm máu AB có RH, mà bệnh viện đã dùng hết trong ca phẫu thuật trước.- cô y tá hốt hoảng chạy đến

- Chết rồi, bây giờ liên lạc với đất liền e là quá muộn, tình hình bệnh nhân nguy cấp lắm rồi. - ông bác sĩ lo lắng.

- Lấy máu tôi đi, tôi cũng mang nhóm máu AB có RH.- Sakura đồng ý nói.

- Sakura... - Naruto ngạc nhiên.

- Đi theo tôi - cô chạy theo cô y tá.

Ca phẫu thuật được bắt đầu.

Một lúc sau, Sakura quay trở lại, ngồi lên ghế chờ.

- Sakura-chan, tớ nói chuyện với cậu một lát được chứ?- Naruto lại gần cô hỏi.

- Được - cô nói rồi đi theo cậu ra ngoài.

- Sasuke, cậu ta rất yêu cậu đó.

- Cậu ta đã nói rồi, nhưng tớ không tin.

- Tại sao?

- Nếu anh ta yêu tớ thì tại sao lại bắn tớ rồi đẩy tớ xuống vực, anh ta chỉ lợi dụng tớ thôi - cô nói.

- Đó là vì cậu ấy phải làm vậy để bảo vệ cậu.

- Ý cậu là gì? Cậu đang đùa phải không? - cô cười gượng.

- Dù gì cũng đã đến lúc phải cho cậu biết sự thật rồi, Sakura-chan. - cậu nghiêm túc nhìn cô.

- Sự thật gì?

- Sasuke làm như vậy là để bảo vệ cậu khỏi thế giới ngầm. Cậu ấy là trùm một băng đảng, trong thế giới ngầm đó, các băng đảng chém giết nhau để được là kẻ đứng đầu. Chúng còn sử dụng người thân các thủ lĩnh để uy hiếp nhau. Việc cậu là người yêu của Sasuke đã bị tiết lộ. Vì vậy không còn cách nào khác là làm thế với cậu để giữ cậu an toàn.

- Không thể nào - Sakura mắt mở lớn, cô tựa lưng vào tường, nước mắt bắt đầu chảy ra.

- Sasuke buộc phải làm vậy dù cậu ấy không hề muốn làm tổn thương cậu. Cậu ấy biết cậu sẽ tìm cách báo thù và nói sẽ nhận hết tất cả. Suốt 6 năm qua chưa có ngày nào là Sasuke không nhớ đến cậu, cậu ấy yêu cậu nhiều lắm, Sakura.

- Vậy là ngay từ đầu anh ta đã biết tớ là ai rồi phải không?

- Phải.

- Vậy tại sao anh ta lại chui đầu vào bẫy của tớ?

- Bởi vì cậu ấy muốn nhận hết sự trả thù của cậu, cũng như nỗi đau mà cậu phải chịu. Cậu thắng rồi, Sakura.

- Không, tớ đã thua rồi, ngay từ khi bắt đầu trò chơi, tớ đã là kẻ thua cuộc rồi.- Sakura cúi xuống nói, mái tóc rũ xuống che đi khuôn mặt đầm lệ của Sakura - Em xin lỗi, Sasuke. - cô cắn răng nói.

- Naruto, Sakura... - Ino chạy lại.

- Sao, có chuyện gì rồi à? - Naruto mặt tái lại khi nhìn thấy Ino vừa nói vừa khóc.

- Không, ca phẫu thuật... thành công rồi.

- Thật không? - Naruto hỏi, mặt hớn hở.

- Thật. - Ino nói. - bác sĩ bảo chắc vài hôm nữa sẽ tỉnh.

- Ô yeahhhhhh... - Naruto hét ầm lên trong sung sướng.

Mọi người liền chạy tới phòng tỉnh dưỡng của Sasuke hiện giờ.

.
. .

Đã 2 ngày trôi qua, Sakura lúc nào cũng túc trực bên cạnh giường bệnh Sasuke, khi chỉ còn một mình thì cô lại khóc. Tất cả là tại cô mà anh thành ra như thế này.

Đang khóc bỗng có người bước vào.

- Sakura, em không sao chứ? - Sasori bước tới.

- A...anh.... - cô nhanh đưa tay gạt đi nước mắt của mình - em không sao.

- Có thật không đấy, nhìn mắt em sưng vù lên rồi, khóc vì thằng nhóc đó à? - Deidara từ đâu chồm miệng vào.

- Im miệng đi, Deidara. - Sasori lườm anh bạn một cái.

- Mà sao mọi người đến được đây? Đây là đảo của Yakuza mà?- cô hỏi.

- Đúng rồi, Sakura, anh muốn em gặp một người. - Sasori tươi cười nói.

- Ai? - cô ngơ ngác hỏi.

- Là ta đây - một người đàn ông bước tới, xét theo dáng vẻ thì chắc tầm 50, ông có mái tóc màu hồng nhưng có lẽ do tuổi già nên mái tóc đã ngả sang màu tím.

- Ông là.... - Sakura ngỡ ngàng nhìn ông.

- Ta là cha con - ông nhìn cô với ánh mắt trìu mến.

- Cha... - cô ôm chầm lấy ông, nước mắt lại trào ra không ngớt, nhưng đây là nước mắt của niềm vui, hạnh phúc. Những kí ức từ thuở còn nhỏ bên gia đình bỗng ùa về trong tâm trí cô.

Ông cũng ôm lại cô, vỗ về đứa con gái bé bỏng của mình.

- Cha xin lỗi vì đã rời xa hai anh em con, cha hứa sẽ bù đắp cho hai đứa thật nhiều.

Deidara đứng mà từ nãy đến giờ mắt long lanh hai hàng lệ.

- Cảm động quá...hức hức ... - anh vừa nói vừa lấy khăn chấm nước mắt rồi xì mũi đủ kiểu.(thấy mà ghê)

Vậy là sau 19 năm xa cách, cha con đã đoàn tụ. (Đây là niềm vui đối với Sakura và Sasori, còn đối với Sasuke thì... Chẹp chẹp, biết nói sao bây giờ, có lẽ sau này quá trình của Sakura sẽ khó lắm đây)

Tại phòng giam hay còn gọi là phòng tra khảo của Yakuza.

- Áaaa....tha cho tôi - tiếng kêu của tên hôm nọ đánh Sasuke.

Phải, hắn đã bị bắt lại chờ ngày xét xử.

Kizashi, cha của Sakura bước vào, trên tay cầm điều xì gà đang hút dở.

- Xin...xin ngài...hãy tha cho tôi. - tên đó dập đầu van xin.

- Mà có biết mà đã làm gì không? - ông bình thản tận hưởng điều xì gà, hỏi.

- Dạ....tôi... Đã..đã...làm... gì... sai? -hắn lắp bắp hỏi tức thì bị ăn một gậy nữa vào mặt.

- Thằng ngu, mà không biết là mà đã “chạm” vào tiểu thư à? - một người quát.

- Tiểu thư? Là con bé tóc hồng? - ăn thêm một đập nữa.

- Ai ày gọi tiểu thư là con bé?

- X.. Xin ngài ... tha mạng...- hắn khóc lóc van xin, trông thật thảm bại.

- Yên tâm, tao không làm gì mà đâu - ông nhếch mép cười - mà Ayuri sẽ làm.

Nói rồi ông quay người rời khỏi đây, mặc cho tên kia gào thét hỏi Ayuri là ai. Ngay sau khi ông rời đi, cánh cửa lại một lần nữa mở ra nhưng lần này không phải là ai mà là con gì.

“Gừ...gừ” một con sư tử bước vào, nó to chắc phải hơn Ayumi, bờm được chải chuốt đầu vào đấy, hàm răng trắng sắc nhọn.

“Grào...”

“Aaaaaaaa....” Đó là những từ cuối cùng chúng ta nghe được từ hắn.

20. Chap 19

- Sakura- chan, cậu nên nghỉ tí đi, cậu đã thức suốt 2 đêm rồi đấy - Naruto bước vào phòng bệnh của Sasuke.

- Tổ ỉn mà Naruto - cô cười hiền.

- Ổn cái đầu cậu í, trán dồ - Ino giận dữ mở cửa, dùng dùng bước vào - mắt đỏ, quầng mắt thâm, da nhợt nhạt, trông cậu chắc phải sút đi mấy cân đấy.- Ino dí cái gương vào mặt Sakura.

- Haizzz.... Có lẽ cậu nói đúng, tớ cần nghỉ ngơi...

- Và ăn chơi nữa - Ino ngắt lời cô - Bác Kizashi bảo tối nay sẽ có tiệc ở nhà cậu.

- Thật không? - Sakura phấn khởi hỏi.

- Thật, vì vậy, cậu phải nghỉ ngơi đi, để tớ đưa cậu về.

- Tớ nữa, Sakura-chan - Naruto xông vào nói.

Đọc đường đi, Ino nghĩ:

‘Không biết nhà Sakura trông như thế nào nhỉ? Bác Kizashi thì có vẻ hiền phết, chắc với một số người thôi’
Ino nhớ lại 2 hôm trước.

****Flashback****

Sasori dẫn 5 người đến gặp cha mình. Họ bước vào một căn phòng hết sức đẹp và rộng và sang trọng và bla bla...

- Ai đây, Sasori? - Ông Kizashi bước lại gần họ, nghiêm mặt hỏi.

- Đây là bạn của con và Sakura.-anh nói.

- Có đúng là bạn không đấy? - ông trợn mắt nói.

- Vâng.

- Đúng không đấy? - mắt trợn lên, sát khí tỏa ra khắp nơi.

- Vâng.

- Đúng đúng không đấy? - Ông trợn thêm mắt lên, ánh mắt thần chết, giọng trầm lại làm cả bọn từ nãy đến giờ không hiểu sao chân cứ run lẩy bẩy, mặt tái mét lại (trừ Sasori)

- Vâng - anh vẫn bình tĩnh đáp.

Im lặng

1s

.

.

2s

.

.

3s

.

.

- Ô, vậy à, xin chào các cháu, ta là Haruno Kizashi, cha của Sasori và Sakura rất vui được làm quen- ông tươi cười xoè tay ra bắt, thái độ thay đổi 180 độ luôn.

- Ô, sao vậy? - ông nhìn xuống thấy 5 người đã nằm lăn cu đơ ra đấy từ bao giờ, mặt ông lúc bấy giờ:
=__=??

Sasori thở dài, nói:

- Cha dọa bọn họ ngất hết rồi.

- Bọn này yếu tim nhỉ.

- Ai mà chịu nổi cái mặt đấy của cha.

5 phút sau, mọi người từ từ hồi tỉnh. Naruto xoa xoa đầu, miệng u ơ hỏi:

- Uể, mình lên thiên đường rồi à, khôngggggg, hức hức... Mình còn nhiều việc cần làm lắm... hu hu...

“Bốp” Naruto im ngay lập tức khi ăn phát đập của Ino.

- Ô, mấy đứa tỉnh rồi à? - ông Kizashi hỏi thăm, lúc này mặt đã bình thường lại.

- Ô... Dạ vâng... Xin lỗi Bác, bọn cháu thất lễ quá - Ino nhanh chóng chữa cháy.

- Không có gì, tại ta đùa hơi ác (hơi á). Yamato, chuẩn bị 5 phòng VIP cho 5 đứa.

- Vâng thưa ngài. Mời mọi người đi theo tôi.

Yamato đưa 5 người đến khi dành cho khách. Suốt dọc đường mỗi người một suy nghĩ khác nhau.

‘Cái này giải thích nhiều cho tính khí thất thường sớm nắng chiều mưa của Sakura đấy’(Naruto)

‘Hoá ra cái trò thích dọa người khác là gen từ cha Sakura.’ (Ino)

‘Phiền phức’(Shikamaru)

‘Nhiều lúc mình phân Văn liệu đây có phải trùm Yakuza không’ (Neji)

‘Hoá ra cái mặt hầm hầm của thằng Sasori là từ đây ra’ (Deidara)

- Đến nơi rồi đây. - Yamato đưa cho 5 người 5 chiếc chìa khoá của 5 phòng khác nhau. Mọi người tìm số phòng trên chìa khoá, mở ra và...

“WOAAAAA...” Mắt họ sáng lấp lánh cả lên. Căn phòng phải nói là rộng thoi rồi lượm ơ, sàn trải thảm đỏ lung linh, tường sơn màu vàng, đồ đạc lại toàn đồ xịn và mới toanh, có 3 phòng tất cả: phòng khách, phòng ngủ và phòng tắm. Mỗi phòng đều được thiết kế theo kiểu hoàng gia, trần nhà treo đèn pha lê to, sáng lấp lánh, điều hoà xịn 2 chiều, giường to, đệm êm, cỡ hoàng gia,... Khách sạn VIP cũng chưa chắc bằng nổi thế này. Cả quần áo cũng đã được chuẩn bị sẵn, toàn hàng hiệu cơ chứ.

Đây đúng là giấc mơ với một số người.

***** End Flashback *****

Đi gần về đến nhà Sakura thì cô chợt nhớ ra gì đó nên bảo Ino và Naruto tiếp tục đi tiếp đi, cô sẽ theo sau.

Thoáng chốc đã đến nhà Sakura, hai người mở cửa bước vào và...

“GRÀO... GỪ...”

Đón tiếp họ là một con hổ xám và một con sư tử đang nhe răng, từ từ tiến lại gần.

Ino và Naruto sợ hãi lùi lại, miệng lắp bắp.

- S... Sao l...ại có ...thú... h...hoang ở...đ...đây? (Ino)

Con sư tử và con hổ đang định lao vào xé xác hai người thì... sakura bước vào nói.

- Ayumi hư, ngồi xuống.- Sakura từ đâu bước vào.

- Ayumi? - cả hai ngạc nhiên.

Nhìn thấy cô chủ, Ayumi lập tức nghe lời, ngoan ngoãn ngồi xuống, cái mặt nhìn ngây thơ vô số tội.

- Đây là Ayumi, con hổ cưng của tớ- cô lại gần vuốt ve Ayumi, nói với nó-Đây là bạn tao, Ino và Naruto.

- Cậu nuôi hổ làm thú cưng à, Sakura? - Ino ngạc nhiên hỏi, trong khi đó Naruto vẫn há hốc mồm ra.

- Ủ sao, chúng dễ thương mà - cô vuốt ve Ayumi, còn nó thì dụi dụi mặt vào người cô, mắt nhắm tịt lại vì sướng.

- Khoan đã, nếu đó là hổ của cậu thì con sư tử kia là của ai? - Ino tay run run chỉ về phía con sư tử đang đứng ở sau lưng Sakura.

Con sư tử dụi dụi vào Sakura, làm nũng vì không được vuốt ve.

- Hả? A... Ayuri - cô ôm chầm lấy Ayuri - mày lớn quá rồi, nhớ tao không?

Con sư tử gật đầu (thêm một con nữa, bọn m có bình thường không đấy)

- Sa... Sakura-chan, cậu nuôi cả sư tử à? - Naruto lúc này mới lắp bắp được câu.

- Không, đây là của Sasori- nii, tớ nuôi Ayumi-chan cơ.

- Cậu còn nuôi con gì “bình thường” không? (Ino)

- Trước đây tớ có nuôi một con báo nhưng cha bảo nó ăn thịt nhiều người quá nên thả nó về rừng Amazon rồi. - cô bồi hồi nhớ lại - tớ nhớ nó lắm.

‘Chơi với cậu ấy bao lâu nay mình mới biết cậu ấy có sở thích quái dị như vậy’ (Ino và Naruto)

- Ayuri, Ayumi, đây là bạn, nhớ không được ăn thịt đấy, nghe chưa?

Bọn nó gật đầu thay cho lời gằm gừ đáp lại. (Hỏi thật đấy, có con gì bình thường trong cái fic này không?)

- Tớ đi nghỉ đây, các cậu về trước đi.

- Ồ...ừ... Nghỉ ngơi nhé! - nói rồi họ tạm biệt nhau đi về.

Sakura theo phản xạ tự đi tìm phòng của mình, chỉ sau 2 phút, cô đã đứng ngay trước cửa phòng mình. Cầm vào tay nắm cửa, cô mở ra.

“Cạch”

Sakura đẩy cánh cửa ra, bật đèn lên.

- Mọi thứ vẫn như cũ nhĩ! - cô mỉm cười ngắm nhìn căn phòng mình. Căn phòng, ừm, tất nhiên là rất rộng, sàn trải thảm hồng, tường sơn màu vàng nhạt, trên bức tường có vẽ một vườn hoa anh đào trông rất đẹp. Bàn ghế tử kệ đều bao gồm 2 màu là hồng và trắng và đều có biểu tượng hoa anh đào. Chiếc giường ngoại cỡ có rèm che màu hồng có những cánh hoa anh đào được may trên rèm, trên gối, chăn, ga cũng vậy.

Sakura đặt lưng lên chiếc giường, cuộn tròn trong chiếc chăn bông ấm áp rồi thiêu thiêu ngủ. Kizashi đã theo dõi cô qua khe cửa từ nãy đến giờ lúc này mới mở cửa bước ra. Ông nhẹ nhàng vuốt tóc cô rồi đặt lên trán cô nụ hôn “chúc bé ngủ ngon” như mẹ cô, bà Mebuki thường làm khi còn sống.

- Chào mừng con trở về, Sakura.

“Két....két....két”

Cánh cửa từ từ mở ra, một thân ảnh rón rén bước vào căn phòng tối om của Sakura. Nó chậm rãi tiến đến chiếc giường, bước chân nhẹ nhàng, êm như ma. Sakura lúc này vẫn không hề hay biết, vẫn cuộn tròn trong chăn ngủ.

“Phịch”

Nó nhún chân nhảy tót lên giường. Sakura lúc này thấy có tiếng động nên trở mình, mở mắt định ngồi dậy thì...

Một đôi mắt vàng sáng rực, hàm răng nanh sắc nhọn, kết hợp với trời tối om om nữa, Sakura tưởng đó là quái vật phương nào nên...

“Aaaaaaaa..... Ể...” Tiếng hét thất thanh của cô chợt dừng lại khi con “quái vật” đó thè lưỡi liếm mặt cô..

Nghe thấy tiếng la của em gái, Sasori vội chạy lên phòng cô, bật đèn lên hỏi:

- Có chuyện gì vậy... Ayumi, mày làm gì vậy? - anh ngạc nhiên nhìn Ayumi đang đứng trên giường liếm mặt Sakura.

Biết đó là con hổ cưng của mình chứ không phải là ma quỷ phương nào, cô tức giận:

- AYUMIIIIII.....

Con hổ nhìn thấy khuôn mặt giận giữ của cô liền lùi ngay ra nấp sau Sasori.

- Ayumi, tao bảo mày gọi Sakura dậy thì mày làm gì đấy? - anh hỏi con hổ đang sợ hãi nấp sau mình.

“Ủ...ừ...ừ...” (Dịch nghĩa: tôi gọi cô chủ dậy mà chứ có làm gì sai đâu, tại công tắc đèn cao quá tôi không với được nên gọi theo phong cách truyền thống)

- Mày gọi tao dậy hay muốn tao nhập viện vì bệnh tim đấy? - Sakura thở hổn hển ôm ngực.

- Thôi, mày đi xuống trước đi.- Sasori nói.

Ayumi liền lủi xuống nhà, cái mặt xị xuống ‘Đúng là làm phước phải hoá’ (m gọi kiểu đấy Sak chưa chết là may đấy)

- Sakura, em thay quần áo rồi xuống nhanh đi, mọi người đang đợi đấy. - anh dặn cô trước khi xuống nhà.

- Vâng. - Sakura xuống khỏi giường, mở tủ ra ‘ái chà, cha đã chuẩn bị hết đồ rồi này’, cô lấy quần áo rồi bước vào phòng tắm làm VSCN.

Xong xuôi, cô bước xuống nhà nhập tiệc. Toàn bộ sảnh chính chật kín người.

‘Cha mời cả hội Yakuza đến đây à?’

Đây là tiệc tự chọn nên ở giữa là 6 bàn chật kín đồ ăn với đủ thứ sơn hào hải vị. Thấy cô xuống, mọi người lập tức đứng dậy, tay cầm li rượu nâng lên:

- CHÀO MỪNG CÔ CHỦ TRỞ VỀ... - mọi người đồng thanh hô to.

Thấy Sakura còn đang ngạc nhiên, miệng ú ớ không ra từ, Sasori và Kizashi lại gần cô.

- Hôm nay là tiệc mừng em trở về đó, tươi cái mặt lên đi- anh nói nhỏ vào tai cô.

- NHÂN DỊP CON GÁI CUNG CỦA TA TRỞ VỀ, HÔM NAY SẼ MỞ ĐẠI TIỆC, KHÔNG SAY KHÔNG VỀ.

- HOAN HÔ ÔNG CHỦ.

Và mọi người rất tích cực nhập tiệc, bữa tiệc diễn ra đến tận gần sáng mới tan.

Chap này hơi nhảm, xin lỗi mọi người nha.

21. Chap 20

Đã 3 ngày kể từ khi anh vào viện đến giờ vậy mà Sasuke vẫn chưa tỉnh. Sakura đã ngồi trực bên cạnh anh suốt (trừ hôm qua, đấy là bị bắt về để nghỉ ngơi). Lúc nào cô cũng trong tâm trạng lo lắng, căng thẳng và ngập trong muôn vàn câu hỏi:

‘Khi nào anh ấy sẽ tỉnh?’

‘Mình nên nói gì với anh ấy đây?’

‘Liệu anh ấy có giận mình không?’

.....

“Cạch” Ino mở cửa bước vào.

- Ino, có chuyện gì vậy?

- À, không có gì đâu, tớ mang thuốc đến đây mà - Ino tay cầm cốc thuốc bước vào đặt lên bàn.

- Thuốc? Cho ai? - cô ngạc nhiên hỏi.

- Cậu ngu hay giả ngu đấy, đương nhiên là cho Sasuke rồi.

- Nhưng mà cậu ấy đang ngất thế này thì làm sao uống được? - Sakura ngây thơ hỏi.

- Hê hê, vậy mới nói - Ino che miệng cười gian xảo.

Sakura thoáng nhận ra ý nghĩ đố kỵ của cô bạn nên mặt cô bất chợt đỏ ửng lên. Cô định quay ra hỏi xem còn cách nào khác không thì Ino đã ra ngoài rồi, trước khi đi quăng lại một câu:

- Nhớ cho cậu ta uống nhanh nhớ, để nguội không tốt đâu!!!

Ở bên ngoài phòng bệnh.

Ino vừa bước ra, cả lũ tùm lại hỏi han:

- Thế nào rồi? (Naruto)

- Xong xuôi rồi, bây giờ chỉ việc lên phòng camera tận hưởng thôi.

Nói rồi, cả lũ ba chân bốn cẳng chạy lên phòng camera, đuổi hết nhân viên ra, lấy danh nghĩa là tác hợp cho con gái của thủ lĩnh Yakuza, nghe đến cái tên này thì chẳng cần đuổi bọn họ cũng tự cáo lui hết, rồi cả bọn mắt chăm chăm vào cái màn hình trước mắt.

Tại phòng bệnh.

Sakura cầm cốc thuốc do dự một lúc, mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ.

Thở dài, cô ngồi xuống giường cạnh anh, uống một ngụm thuốc, cúi xuống, và “mớm” thuốc cho anh (gọi chính xác là hôn), đảm bảo rằng anh đã nuốt rồi cô mới buông ra, à nhằm tách môi ra.

Hành động đó cứ lặp đi lặp lại như thế cho đến khi hết cốc thuốc.

Chắc do dần dần rồi quen nên Sakura mặt đã hết đỏ, chỉ còn thoáng vài vệt hồng hồng trên má.

Trước khi rời khỏi phòng do anh Sasori gọi có việc, Sakura cúi xuống nhẹ nhàng đặt lên trán anh một nụ hôn kèm theo câu nói:

- Em yêu anh, Sasuke.

Tại phòng camera từ nãy đến giờ cứ vang lên tiếng: “A w.....” Của một số người.

- Tổ biết là kế hoạch này sẽ thành công mỹ mãn mà. Mình phục mình quá!!! Muahahahaha..... (Ảo tưởng vừa thôi bà, kế hoạch này là của au mà ==”)

-Tại sao mình lại tham gia vào kế hoạch này nhỉ? Chẳng Sasori mà biết chắc giết mình mất - Deidara ngồi chống tay tự kỉ.

- Này này mọi người.... - Naruto chen vào.

- Sao? - Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Naruto.

- Mọi người nghĩ Sakura có giết chúng ta không nếu biết khi đó Sasuke đã tỉnh rồi? - Naruto vừa nói tay chỉ vào màn hình.

Trong màn hình là cảnh Sasuke đang ngồi trên giường, ngón tay chạm lên môi, mắt hướng về phía cửa.

- Eh, chẳng nhóc đó tỉnh từ lúc nào đấy? - Deidara hỏi.

- Tối hôm qua, lúc ta đang ăn chơi quên đời ở nhà Sakura - Neji trả lời.

- Thôi kệ đi, không nói chắc cậu ấy không biết đâu. Hơn nữa... - Ino cười ranh mãnh - nhân vụ này biết đâu ta lại “tổng tiền” được ngài giám đốc.

- Hả?- mọi người ngạc nhiên.

- Chậm hiểu thế, chúng ta lấy bản của cái này, đem về Tokyo, dọa hấn nếu không muốn cho toàn bộ nhân viên xem thì phải tăng lương cho chúng ta.

- Được, thông minh, quả không hổ danh là Ino cáo già - Naruto xoa xoa cằm cười đều.

- Nói gì cơ con? - Ino trán nổi gân xanh nhìn thẳng bạn, tay nắm lại thành nắm đấm và nó đang sẵn sàng bay thẳng vào mặt ai đó.

- Ô dạ... Em nói là... Là ... Ino Bá đạo ạ - Naruto sợ hãi xua xua tay, bịa đại cái tên ra.

- Hô hô... Quá khen, quá khen, bỗng cô nương không dám nhận. Há há ... - Ino ngửa cổ lên cười, nhìn trông rất chi là mất phong độ.

‘ Đến giờ mình vẫn không hiểu sao tự nhiên lại tham gia vào cái kế hoạch này’ - Shikamaru gãi đầu thắc mắc nhìn lúc bạn đang há hốc mồm cười.

Dưới sân bệnh viện, Sasori đi dạo với Sakura.

- Anh đã nghe chuyện về thằng nhóc đó rồi. - anh nói - Là Naruto kể cho anh khi đến đây.

- - cô không nói gì, cúi mặt xuống.

- Quyết định của em thế nào? Tiếp tục hay dừng lại?

- Dừng lại thôi, thế là quá đủ rồi.

- Tùy em.

-

- Sakura này, anh muốn hỏi em một chuyện... - anh dừng lại, quay sang nhìn cô.

Thấy vậy, cô cũng dừng lại.

- Em có yêu nó không?

- Có....- cô đồng dục nói.

- Vậy thì em còn đợi gì nữa?

- Em vẫn chưa biết phải nói gì với anh ấy nữa, sau tất cả mọi chuyện... Tạm thời cứ đợi anh ấy tỉnh đã.

- Hn, thằng nhóc đó tỉnh rồi... - anh cầm iPhone đọc tin nhắn - có người báo rồi.

- Có lẽ em sẽ suy nghĩ thêm....

- Tiện anh nhắc luôn, mai chúng ta sẽ về Tokyo, chuẩn bị đi.

- Vâng.

Nói rồi anh rời đi, trên tay vẫn cầm chiếc iPhone, trên màn hình là tin nhắn từ 1 người ở phòng camera ghi:

‘Cậu Deidara tham gia kế hoạch để cô chủ kiss Uchiha’

‘Deidara, mày chết với ông’

Cùng lúc đó, vẫn tại phòng camera, Deidara bỗng cảm thấy ớn lạnh cả sống lưng.

Ngày hôm sau, mọi người lên chiếc chuyên cơ Air Force One của ngài Kizashi để bay về Tokyo. Cuộc chia tay diễn ra cảm động, Ayumi kiên quyết không để Sakura đi, nó cứ ôm chặt lấy chân cô gằm gừ ầm ừ. Sakura phải dỗ dút lưỡi và đe dọa đủ kiểu nó mới buông ra. Cô hứa là sẽ về thăm nó thường xuyên nên nó mới thôi ầm ừ. Cuộc chia tay cảm động đã khiến nhiều người khóc, đặc biệt những người chuyên tra tấn, bắn súng xuyên não người, giết người không ghê tay cũng không kìm được lòng mà rơi lệ.

Sakura chào tạm biệt mọi người rồi lên máy bay về Tokyo.

1 tuần sau tại Tập đoàn Uchiha.

Tin tốt là tập đoàn Akatsuki đã hủy hết nợ cho Uchiha, tập đoàn dần ổn định trở lại, thoát khỏi nguy cơ phá sản, giá cổ phiếu tăng cao, hàng hoá đáp ứng đủ nhu cầu khách hàng. Tập đoàn Uchiha lại trở lại vị trí top 5 tập đoàn mạnh nhất thế giới.

Còn tin xấu là Sakura đã tránh mặt Sasuke suốt cả tuần, có gì cần đưa thì toàn nhờ người khác như Tenten, Naruto, Ino,... Đi đâu cũng tránh mặt anh. Thậm chí cô còn nộp đơn xin chuyển về làm nhân viên văn phòng như trước đây. Ít ra an ủi mọi người được một chút là Sakura không còn nhuộm tóc nữa mà để nguyên màu hồng, họ cũng đổi lại thành Haruno.

Cầm tờ giấy xin chuyển về làm văn phòng của Sakura mà Sasuke thấy máu trong người không ngừng sôi sùng sục lên.

‘Tại sao cô ấy lại muốn bé tránh mình, mình đã làm gì sai chứ?’ Đó là câu hỏi lặp đi lặp lại như một điệp khúc trong đầu Sasuke.

Anh vò nát tờ giấy lại rồi ném ra cửa. Đúng lúc đấy, Naruto bước vào và tờ giấy bay thẳng vào mặt cậu. May mà nó là giấy, chứ như mọi lần thì nó thường là cái đập ghim hoặc tập tài liệu có thì Naruto nhập viện chứ không đùa.

Dù gì thì bị ăn giấy cũng cáu, Naruto tức giận nói:

- Này Teme, tớ làm gì cậu chứ?
- Ai bảo cậu vào không đúng lúc, dobe - anh lạnh lùng trả lời.
- Thế có chuyện gì?
- Tự đọc thì biết.- anh hất mắt về phía tờ giấy nằm trên sàn.

Naruto cầm tờ giấy đọc mà trông như vừa được khai sáng, miệng cứ:

- À...ra là thế... - cậu đi đến chỗ cậu bạn đang khó xử - Thế cậu định làm gì?
- Biết chết liền - anh cau mày.
- Lần đầu tiên trong đời tớ thấy cậu nói câu này đấy. Cậu đã nói gì với Sakura chưa?
- Cô ấy cứ tránh mặt thế sao mà nói được. - anh càu nhàu.
- Thôi được rồi, nể tình là bạn lâu năm, tớ sẽ ra tay giúp đỡ cậu. - anh vỗ vai thẳng bạn.
- Thôi, cậu ngồi im cũng là giúp đỡ tớ rồi.- anh thở dài.
- Sao cậu.... Hức hức... Nỡ nào nói thế? Lần trước nhờ tớ cậu mới tỏ tình được với Sakura, thế mà cậu ... Cậu - Naruto mắt rùng rùng nước mắt tay chỉ trỏ- không cảm ơn người ta được 1 câu, lại.. Lại còn ... Hức hức... Oa oa oa... - rồi nằm ra đất ăn vạ.
- Thôi thôi, im mồm cho tớ nhờ cái, rồi, có cách gì nói đi.

Naruto nhồm dầy nói:

- Tiền công là gì?
- Phiếu ăn ramen Ichiraku miễn phí trong vòng 1 tháng.
- OK, nói luôn - Naruto tuôn hết một loạt những gì xuất hiện trong não ra.

Nghe xong, Sasuke nói:

- Nhớ là nếu thành công thì mới được đấy.
- Xời, tớ mà đã ra tay thì không thành công mới lạ, kế hoạch này vừa đơn giản, đậm chất truyền thống, trữ tình lại đem lại hiệu quả cao. - Naruto bề ngoài tự tin thế thôi nhưng bên trong thì đang toát mồ hôi lạnh, quỳ lạy đủ kiểu và nói: ‘cầu trời cầu Phật cho Sasuke thành công, nếu được con sẽ nguyện cúng ramen cho người hàng ngày’

(Au:tao thì m không cúng, lại đi cúng trời Phật, đi mà bảo trời phật viết chuyện . Hứ

22. Chap 21

“Cạch”

Sakura bước xuống chiếc xe limo, tay cầm tờ giấy:

“Số 23 phố Sakura (au bìa đây)”

Rồi nhìn lên tấm bảng.

- Đúng là đây rồi. Mà sao nhìn quen thế nhỉ?

Sau khi cô dặn tài xế khi nào cô gọi thì đến, Sakura mở cổng bước vào.

Con đường đất phủ đầy tuyết. Hai bên đường chẳng có gì ngoài tuyết, tuyết phủ trắng xóa cả mặt đất. Từng cơn gió đông lạnh lẽo như những con dao sắc nhọn cứa vào da thịt cô. Dù đã mặc lớp áo bông ấm áp nhưng bị lạnh vẫn là điều không thể tránh khỏi.

Vừa đi cô không ngừng cầu nài, trách móc thẳng chết tiệt nào đó đã hẹn cô ra giữa trời đông nhiệt độ xuống còn - 14 độ.

***** Flashback *****

- Sa-ku-ra-channnn àaaa..... - một giọng điệu ngọt sớt vang lên từ sau lưng cô làm cô nổi da gà, lông tơ lần lượt dựng thẳng cả lên.

Cô quay đầu ra đằng sau, khoé mắt giật giật, mặt méo xệch nặn ra nụ cười trông rất khó coi. Và nụ cười đó gần như biến mất khỏi khuôn mặt cô khi bắt gặp đôi mắt chó con long lanh đang trợn to hết cỡ của Naruto nhìn mình.

- Sa- ku-ra-channnn oiiiiii.... - giọng điệu ngọt đến phát tởm lại một lần nữa vang lên.

Lần này Sakura bỗng cảm thấy ớn lạnh cả xương sống. Trời đang lạnh mà sao mồ hôi cứ chảy đầm đìa thế nhỉ?

- S...Sa..o? - Sakura cố gấn nặn ra một câu.

- Chiều nay cậu có rảnh không? - cái giọng tởm đến phát ói đó vẫn chưa biến mất.

- Ờ...Ờ... C... Có...

- Liệu cậu có thể đến một nơi với tớ không? - Naruto chồm chớp đôi mắt long lanh của mình.

- Không - cô cương quyết trả lời.

- Điiii... Màaaaa - Naruto cố gắng trợn mắt ra nhìn cô, nặn thêm tí nước mắt ra - Pleazzzzzz....

Nhìn đôi mắt lồi sắp rơi ra của Naruto, Sakura không còn cách nào khác là nhận lời.

- Thôi được rồi, tớ đi, được chưa?

Naruto gật đầu lia lịa.

- Thế nhớ, địa chỉ đây, đến thì cứ đi thẳng vào trong nha. - Naruto vui vẻ nói, sau khi đưa cho Sakura tờ giấy ghi địa chỉ, cậu lon ta lon ton nhảy chân sáo đi, vừa đi vừa hát:

“Ôi cuộc đời... Ôi ông trời... Ông yêu ta lắm phải không??? ... Có à... Ta biết mà... Há há há” Rồi ngửa cổ lên trời cười không khác gì thằng tâm thần vừa trốn trại.

Nhìn Naruto, Sakura thêm một lần ớn lạnh nữa, thầm nhủ:

‘Sao mình có thể làm bạn được với một người như thế này nhỉ? Bạn thân là đằng khác’

***** End Flashback *****

Nghĩ ngợi một chút thôi mà đã đến nơi rồi, trước mặt cô bây giờ là một cái cổng sắt cao, kín.

‘Sao mà lắm cổng thế không biết?’

Cô mở then cài rồi đẩy cổng ra, bước vào.

Ngay khi, cánh cổng mở ra, để lộ cảnh vật bên trong, Sakura đứng hình vì ngạc nhiên.

- Hoa anh đào???

Trước mặt cô là một rừng hoa anh đào đang nở rộ. Những cánh hoa bay phất phơ theo gió.

Cô nhẹ nhàng đưa tay ra, một cánh hoa anh đào rơi xuống lòng bàn tay cô.

‘Hoa anh đào vào mùa đông ư? Không thể nào’ (không có gì là ko thể với au)

Sakura chậm rãi bước theo con đường phủ đầy tuyết, vừa đi cô không ngừng nhìn xung quanh với đôi mắt ngập trong ngạc nhiên, hứng thú. Và điều làm Sakura ngạc nhiên hơn cả chính là cây cầu đỏ phủ tuyết trước mắt, bên dưới là con suối nhỏ đã bị đóng băng trong cái lạnh.

- Nơi này là....

{Tại vườn hoa anh đào vào buổi tối, trên một cây cầu gỗ đỏ bắc qua một con suối nhỏ. Thảm cỏ xanh trải dài tưởng như bất tận, bầu trời xanh thẳm điểm muôn ngàn vì sao lấp lánh, thống trị bầu trời đêm chính là mặt trăng bạc tròn đầy không khuyết thiếu, ánh trăng thật dịu nhẹ, thanh khiết. Cánh hoa anh đào bay trong gió, hương hoa anh đào như sánh lại, quện lại, luồn vào trong gió, gió đưa hương hoa đi khắp nơi. Ánh sáng từ những con đom đóm lập lều như những đốm lửa nhỏ bay giữa không trung. Không gian thật huyền ảo, mộng mơ làm sao, tưởng chừng như ta đang lạc giữa chốn bồng lai.} (xem ngoại truyện)

Phải, đây là nơi mà 6 năm trước Sasuke tỏ tình với cô. Sao cô lại có thể quên được cơ chứ? Cảnh vật ở đây dường như chẳng thay đổi gì cả, chỉ khác mỗi ở lớp tuyết bao phủ trên cảnh vật. Thì đương nhiên, đây là mùa đông mà, cô mong gì hơn. Tuy vậy tuyết không làm mất đi vẻ đẹp vốn có của chốn bồng lai này mà còn làm cho nó lung linh, huyền ảo, đậm chất trữ tình hơn.

Sakura chậm rãi tiến đến cây cầu.

- Sakura? - một giọng nói trầm vang lên sau cô.

Sakura quay người lại, cô cứ nghĩ đó là Naruto nên định trách vài câu nhưng không phải:

- Naruto, sao cậu muộn....(mà sao giọng khác thế nhỉ) Sa...Sasuke?

Hình ảnh một chàng trai với mái tóc đen tuyền, đôi mắt đen, mặc bộ vest đen hiện lên trước mắt cô, vẻ lạnh lùng hết sức ngầu.

‘Là Sasuke, anh ấy làm gì ở đây?’ Sakura ngạc nhiên nhưng sau đó cô vội quay đi, định rời đi nhưng Sasuke đã nhanh chóng nắm lấy cổ tay cô.

- Em còn định tránh mặt anh đến bao giờ nữa?

Câu nói của anh làm cô giật mình. Đúng, cô đã tránh mặt anh suốt cả tuần vừa rồi, kể từ khi anh tỉnh dậy cho đến khi làm việc, lại cả bây giờ nữa.

- Em... Em đâu có... - cô ấp úng.

Nhanh như cắt, Sasuke xoay người cô lại, kéo lại gần mình, một tay vòng xuống ôm eo cô, một tay nâng cằm cô lên, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình.

- Đừng nói dối anh, Sakura.

- Em...em... - nhìn vào đôi mắt đen tuyền sâu thẳm của anh, cô biết mình không thể nói dối được nữa.

- Tại sao em lại cố tránh mặt anh? Có phải là do anh đã làm gì sai không?

- Không, không phải là lỗi của anh... Chỉ là... - cô cúi mặt xuống- ... Em thấy mình không nên gặp anh lúc này.

- Tại sao? Hay là em ghét anh? (Đã từng) - anh trầm giọng xuống.

- Không phải... Bởi vì... - cô ngập ngừng -... Em thấy mình không xứng đáng với anh.

Sasuke rất ngạc nhiên vì câu trả lời của cô, anh nhẹ nhàng đưa tay gạt lọn tóc loà xoà trước mặt cô.

- Tại sao em lại nói vậy?

- Anh đã hy sinh nhiều vì sự an toàn của em, vậy mà em không những không biết ơn lại còn tìm cách trả thù anh - nói đến đây, khoé mắt Sakura đầm lệ.

Sasuke khẽ nhếch môi cười 'Ra là vậy', anh áp trán mình vào trán cô, nói:

- Sakura, đây không phải là lỗi của em, là anh cố tình giấu em sự thật. Có trách thì phải trách anh, em không có lỗi gì hết.

- Nhưng... - Nước mắt cô giàn ra - vì cứu em nên anh mới ... - Sakura chưa kịp nói hết câu thì Sasuke đã đưa hai ngón tay chặn môi cô.

- Đừng nói nữa, dù sao chuyện cũng đã qua rồi. Điều quan trọng nhất là bây giờ ta vẫn còn ở đây phải không? - anh vừa nói vừa vụng về lau đi những giọt nước mắt vương trên khuôn mặt của cô.

- Sasuke...

- Em còn nhớ nơi này đúng không? Đó là nơi mà lần đầu tiên anh nói yêu em và tặng cho em một thứ.

- Một thứ? Đó là... - cô ngỡ ngàng nói.

Sasuke lấy trong áo ra một chiếc vòng (cái ở chap 7) và đeo lại vào cổ Sakura.

- Anh phải trả nó về với chủ nhân chứ nhỉ!

- Anh... - Sakura tay cầm mặt dây - anh vẫn còn giữ nó.

- Phải. Haruno Sakura, từ nay em thuộc chủ quyền của anh.

- Nhưng em... - anh lại ngắt lời cô.

- Hn... Nếu em thấy có lỗi thì đền bù anh đi. (Mặt dày ==')

- Anh muốn đền bù điều gì? - Sakura ngây thơ hỏi.

- Anh muốn ... - Sasuke cười ranh mãnh - Em.... Làm bạn gái của anh.

- Sa...suke - Sakura thêm một lần nữa bất ngờ.

- Anh yêu em, Sakura.

- Em cũng yêu anh, Sasuke. - Sakura vừa nói vừa nở nụ cười hạnh phúc, nụ cười mà Sasuke đã ước ao được thấy suốt 6 năm nay.

Anh cúi xuống, khép hờ mi mắt, vòng hai tay xuống eo, kéo sát người cô lại và hôn. Sakura không hề từ chối (vì chẳng có lí gì đi gì mà từ chối) mà vòng tay lại ôm cổ anh.

Lịch sử lặp lại, đôi trai tài gái sắc lại trở về bên nhau. Mọi thứ diễn ra y như cũ, hai người hôn nhau trong khung cảnh hết sức lãng mạn, thơ mộng và.... Từ đằng xa, trên mấy cái cây không thể thiếu một thứ, đó là hội bạn của họ.

Như au nói, tất cả vẫn như cũ. Tenten, Kiba và không thể thiếu Ino và Naruto đang bấm liên tục máy ảnh kĩ thuật số kèm Samsung Galaxy S5 chụp ảnh siêu nét. Kiba thì hoành tráng hơn, vác cả cái máy quay phim to tướng đi quay cận cảnh, nhìn xa lại nét. Sai thì nghệ thuật hơn là ngồi lấy giấy bút ra vẽ luôn. Neji, Shikamaru thì thờ dãi. Lần này có thêm 1 hành động đặc biệt là Naruto vừa chụp ảnh mắt vừa sáng lấp lấp lánh như hai viên kim cương, mồm dãi nhỏ tong tong ra, chảy thành suối, lưỡi lè ra cho rằng lợi được ngắm toàn cảnh. Mỗi người một suy nghĩ:

‘Tặng lương nha em’ (Ino)

‘Quả này truyền hình trực tiếp thì bội thu’ (Kiba)

‘Lên trang nhất báo thủ đô luôn em’ (Tenten)

‘Ramen, anh đến đây’ (Naruto)

‘Phiền phức’ (Shikamaru)

‘Có nên nói với họ là cành cây sắp gãy không nhỉ? Thôi kệ’ (Neji)

Vâng, khung cảnh lãng mạn chính thức đi tong, thêm một lần nữa.

Trên xe ô tô, trên đường về nhà Sakura.

- Sasuke, anh ổn không đấy? - Sakura lo lắng nhìn “người yêu” của mình.

- Anh ổn. Sao em lại hỏi thế? - anh thản nhiên nói, mặc dù hiện giờ đầu óc anh đang quay cuồng cả lên.

Không cần nói nhiều, Sakura đưa tay lên sờ trán anh.

- Trán anh nóng quá. Sasuke, anh bị sốt rồi. - cô lo lắng nói.

- Đã nói là anh không sao mà. Đến nhà em rồi đấy.- anh vội đánh lạc hướng.

Ngay khi xe dừng lại, Sakura xuống xe rồi kéo Sasuke ra khỏi xe.

- Anh vào tạm nhà em nghỉ đã, đi thế này nguy hiểm lắm.

- Hn...

Sakura dìu Sasuke vào nhà, lên phòng mình. Cô đỡ anh nằm xuống giường rồi chạy đi lấy khăn ướt để đắp trán và thuốc, cả nhiệt kế nữa.

- Anh sốt cao thế mà còn nói không có gì, gần 40 độ đấy. Trời thì lạnh mà anh ăn mặc phong phanh thế. Rốt cuộc thì anh đợi ở đó bao lâu đấy? - cô sốt ruột hỏi.

- 2 tiếng.- giọng anh khàn khàn.

- Thật là...

Sau khi đã uống thuốc, Sasuke thêm thiếp ngủ. Thấy vậy cô cũng phần nào yên tâm hơn, nhưng không hiểu sao anh cứ co người lại kêu lạnh.

‘Chắc là do ở ngoài trời lạnh lâu nên thân nhiệt giảm. Nhớ lại xem nào Sakura, phải làm gì nhỉ? Đúng rồi, là chia sẻ thân nhiệt. Khoan đã, như thế tức là....’ Nghĩ đến đây mặt cô đỏ bừng lên.

(’Sakura:Không phải chứ.

Inner: làm đi, không “người yêu” của cô chết thật đấy!!!

Sakura: tôi là cô mà.

Inner: làm đi, đừng ngại ngùng, cũng như cái lần uống thuốc í!!! *phát cờ ủng hộ*)

Sakura đi đến bên giường, chui vào chăn và ôm chặt lấy anh sưởi ấm. Nhận được hơi ấm, anh vòng tay ôm chặt cô vào lòng. Sakura hít hà mùi hương của anh, đầu dụi vào ngực anh. Dần dần cô thiiu thiiu ngủ.

Bên ngoài tuyết rơi nhiều, nhiệt độ càng xuống thấp, trời càng ngày càng lạnh nhưng bên trong nhà, hai con người cùng nhau chia sẻ hơi ấm, chống lại cái lạnh.

23. Chap 22

Mặt trời lúc này đã lên, ánh nắng len lỏi qua mọi góc ngách, chiếu qua cửa kính, khe rèm cửa đến khuôn mặt rạng ngời còn đang ngái ngủ của anh. Chói mắt, Sasuke khẽ cự mình, mắt lim dim mở.

‘ Trời sáng rồi sao?’ (Còn phải hỏi)

Anh định ngồi dậy thì bỗng cảm thấy có vật nặng đè lên tay và có vòng tay ôm chặt mình. Cúi xuống, anh bắt gặp một gương mặt thiên thần đang ngái ngủ. Nhìn cô thật xinh đẹp, ngây thơ, mái tóc hồng phẳng phất hương hoa anh đào loà xoà trước mặt, đôi môi hồng, miệng hé mở, làn da trắng hồng.

Chắc là do cảm thấy có người ngắm cô kĩ quá nên đôi mắt lục bảo chơm chớp mở.

- Anh dậy rồi à, Sasuke? - cô nói với giọng ngái ngủ. - anh thấy trong người thế nào?

- Ổn rồi. -anh nhẹ nhàng đáp.

- Thôi chết rồi, muộn làm rồi. - cô hốt hoảng khi nhìn đồng hồ, vội bật dậy nhưng anh đã nhanh chóng kéo cô xuống, ôm vào lòng, cười nhẹ.

- Em làm sao vậy, hôm nay là Chủ Nhật mà!

- Hả? ‘ Đợi chút, hình như hôm qua là Thứ Bảy, nên hôm nay là...’ - nghĩ đến đây cô cúi gằm mặt xuống.

- Anh quên chưa hỏi, sao hôm qua em lại ngủ ở đây, lại ôm anh chặt thế? - Sasuke nhếch mép cười khi thấy vẻ mặt ngại ngùng của cô, hai đôi má ửng đỏ lên trông rất chi là dễ thương.

- Ừ thì... Anh...ừm... Bị giảm thân nhiệt nên... nên... em... Phải chia sẻ thân nhiệt... với anh. - cô lắp bắp nói.

- Nên em ôm anh? - anh nhướn mày hỏi.

- Vâng - cô lí nhí trả lời.

Nghe câu trả lời của Sakura mà anh không ngừng mừng thầm vì cô quan tâm đến anh rất nhiều, không ngại mà dùng thân mình sưởi ấm cho anh. Trái ngược lại với khuôn mặt lạnh lùng của anh lúc này.

Nhìn thấy vẻ mặt như vậy của anh, cô đâm ra lo, sợ anh giận mình nên liền ôm chầm lấy anh:

- Em xin lỗi mà, em không biết là anh lại giận như thế.

Anh chưa kịp nói gì thì cô đã rỏ rít xin lỗi rồi. Thấy vậy, anh khẽ bật cười rồi ôm khít cô vào lòng, dụi đầu vào hõm vai cô, nói:

- Đồ ngốc, tại sao em phải xin lỗi chứ? Anh không trách em, trái lại còn nợ em lời cảm ơn là đằng khác.

- Hả???

- Không phải em đã cứu anh sao, không có em chắc anh chết từ lâu rồi. Cảm ơn em, Sakura.

- Không có gì, Sasuke - cô quay sang hôn lên má anh, điều này làm anh hơi bất ngờ. - giờ thì cho em xuống làm bữa sáng nào.

- Không - anh thẳng thừng trả lời.

- Sao lại không? - cô ngạc nhiên hỏi lại.

Nhanh như cắt, anh xoay người đè cô xuống, ghì hai tay cô xuống giường, tư thế rất chi là mờ ám. Má cô xuất hiện vài vết hồng.

- Vì anh chưa phạt em. - anh điềm tĩnh nói.

- Phạt? Vì tội gì? - Cô tròn mắt hỏi.

- Em có hai tội, thứ nhất là việc tránh mặt anh cả tuần không thể tha thứ được. Thứ hai, việc nộp đơn xin đổi việc lại càng nghiêm trọng hơn tội trước. (oát tờ hơi??? Thể loại gì thế này ==?). Em tính đền tội thế nào, Haruno Sakura?

- Hừm... Em sẽ làm bữa sáng cho anh suốt một tuần, coi như đền tội thứ nhất. Và vì em đã cứu anh cho nên tội thứ hai coi như xí xoá.- cô bình tĩnh đáp lại.

- Vậy còn tội thứ ba? - Sasuke biết kiểu gì cô cũng tìm cách thoát nên đã chuẩn bị sẵn kế hoạch dự phòng.

Nhận thấy vẻ ngơ ngác (như con chó lác) của cô, Sasuke nói tiếp.

- Vụ em “cưỡng hôn” anh chắc cũng tính chứ! - anh điềm nhiên nói.
- Cái gì? Em cưỡng hôn anh khi nào?
- Khi ở đảo Yakuza, tại bệnh viện, ngày thứ 3 sau khi anh ngất.
- ‘Tại bệnh viện, xem nào’ Cô lục lại bộ nhớ của mình. ‘Khi đẩy mình vào phòng bệnh, Ino vào đưa thuốc và ... Sặc...’ Cô ngượng chín mặt lại.
- S... Sao... Anh... B...biết? - cô lắp bắp, quay đi để giấu gương mặt “quả cà chua” của mình.
- Là Naruto cho anh xem lại camera. (Thôi đi ông, nói thẳng toẹt ra ông tỉnh lúc đấy rồi đi)
- ’ Thằng Naruto này, đợi bao giờ bà thoát được thì mày chết

24. Chap 23

Kể từ sau hôm đó, tin tức Sakura là người yêu của giám đốc Uchiha được lan truyền với tốc độ như vũ bão. Nội trong một ngày toàn bộ tập đoàn Uchiha ở Nhật đã biết tin kèm theo bức ảnh chụp căng nét cảnh hai người đang kiss nhau.

Trong 2 ngày, toàn bộ nhân viên ở chi nhánh bên Mỹ đã biết tin, bao gồm cả ngài chủ tịch Uchiha Itachi. Chưa kể đến toàn bộ thành viên ban quản trị của Akatsuki và nhân viên cấp cao của tập đoàn Asuna đã biết hết tin này. Điều đó đủ để cho ta thấy tốc độ loan tin của “nữ hoàng tán phét” Ino kinh khủng thế nào. Chỉ khổ nhất cho hai nhân vật chính của chúng ta, Sasuke thì cứ đến nơi làm là hội Naruto xông ra chào chọc, đã vậy thỉnh thoảng còn bị hội Akatsuki gọi điện đe dọa.(thương em gái quá mức). Sakura thì cũng khổ không kém, hàng ngày bị trêu chọc liên tục, mọi người còn gọi cô là “phu nhân Uchiha tương lai” rồi nhả tin liên tục cả lên đến mức cô phải đổi số điện thoại.

Tin nóng hổi này thậm chí đã bay đến tai của ngài chủ tịch Uchiha ở Đức và thủ lĩnh Yakuza ở ngoài đảo xa. Hai ngài nghe xong thì đều phán một câu:

- Tìm hiểu thằng/con nhóc đó cho ta.
- Hàng ngày, Sasuke đến nhà Sakura đưa cô đi làm rồi đưa cô về rất cẩn thận, chu đáo và đúng giờ.
- Tuy nhiên, cho đến một ngày. Sasuke đang định lái xe qua đón Sakura thì nhận được tin nhắn.
- “Hôm nay anh không cần đưa em đi đâu”
- Sasuke hơi ngạc nhiên, hôm nay tự nhiên cô lại muốn đi bộ, anh hơi nghi ngờ.
- (Au: Chẹp chẹp... Chú thể là không được rồi, yêu nhau là phải tin tưởng nhau.

Sasuke: Trật tự *lườm*

Au: *chạy mất dép*)

Anh lái xe sang nhà cô và từ xa cảnh tượng đập vào mắt anh đủ làm anh sôi máu. Sakura đang đứng nói chuyện rôm rả với Sasori, vừa nói vừa cười làm máu ghen của anh sôi sùng sục ở nhiệt độ 2000 độ C. Đã vậy trước đây hai người còn ôm nhau nữa.

(P/S: Sasuke vẫn chưa biết Sasori là anh của Sakura nên au tạm gọi đây là chuyện tình tay 2,5)

Sau đó hai người vào xe, con Ferrari đỏ của Sasori rồi anh đưa cô đến chỗ làm. Sasuke thấy vậy lái xe đuổi theo, mặt đỏ lên vì tức, tay ghì chặt vào vô lăng như muốn bóp nát nó.

(Pp/s: Sasuke không nghe được cuộc trò chuyện nên mới thế, au xin tường thuật lại nguyên si:

Sakura đang đứng ngoài chờ thì một chiếc Ferrari đỏ phóng đến, đỗ trước cô. Một chàng trai với mái tóc đỏ lẳng tử bước xuống, bỏ chiếc kính râm xuống.

Nhìn thấy anh, Sakura liền nhảy ra ôm chầm lấy anh. (Cảnh này đập vào mắt Sasuke nhà ta)

- Saso-nii... - cô buông anh ra làm mặt phụng phịu - anh đến muộn 5 phút (WTF?)

- Rồi, anh xin lỗi. Hôm nào anh dẫn em đi ăn Ammitsu bù là được chứ gì.

Nghe thế, Sakura mặt lại hớn hờ.

- Chiều, 5 giờ nhé!!! ^^

- Được rồi, con tiểu quỷ này - anh nhéo nhẹ má cô cái - lên xe đi, anh đưa em đi.

- Vâng - rồi cô lon ta lon ton ra ghế cạnh ghế lái, vào trong xe thắt dây an toàn (an toàn là hàng đầu)

“Brừm...” Sasori khởi động xe rồi lái đi. Thấy thế, Sasuke liền lái theo, dọc đường rất cẩn thận giữ khoảng cách.

Suốt 1/4 quãng đường hai anh em im lặng không nói câu nào, cuối cùng không chịu nổi, Sakura lên tiếng.

- Rốt cuộc hôm nay anh có ổn không đấy, tự nhiên đòi đưa em đi làm.

- Anh trai đưa em gái có vấn đề gì sao? - Anh nhướn mày.

- Có thể là bình thường đối với người khác nhưng lại là chuyện lạ chưa từng có đối với em.

- Hử???

- Ở bên Mỹ suốt 6 năm mà anh chưa từng đưa em đi học lấy một lần. Lúc nào cũng kêu bạn, “có mà đi với gái í”- cô thì thầm.

Nhưng câu thì thầm đó đã lọt vào tai anh không sót một chữ.

- Trong mắt em anh chỉ là một thằng anh gàn dở thế thôi à? - anh thất vọng nói.

- Đâu có - cô khẳng khẳng chối nhưng bên trong thì đang hò hét: BÂY GIỜ ANH MỚI BIẾT À?

- Haizzz... - anh thở dài ‘Lẽ ra mình không nên cho nó ở nhiều với Deidara quá, không biết thằng đấy tiêm vào đầu nó cái gì rồi đây?’

- Thế hôm nay anh có chuyện gì muốn nói?

- Cha gọi điện hỏi... Chuyện của em với thằng nhóc đó thế nào rồi? - anh nói.

- WTF??? Thế quái nào mà cha biết? - cô hét ầm lên.

- Hối ngu, em nghĩ cha là ai? - anh đảo mắt - mà anh cũng hơi tò mò chút, trả lời đi.

- Ừm thì... cũng... bình thường... - cô ấp úng, trên má thoáng xuất hiện hai vết hồng.

- Ai ngỏ lời trước?

- Ừm... Sasuke.

- Sao tối hôm đó nó lại ở nhà em? - anh liếc mắt sang nhìn cô em gái lúc này mặt đã biến sắc.

- S... Sao anh biết? Anh cho người theo dõi em đấy à? - cô giận dữ hỏi.

- Cầm đánh lạc hướng, trả lời đi. (Này, ông hỏi gì mà như hỏi cung người ta thế hả)

- Thì... anh ấy bị cảm, lái xe không an toàn nên em bảo anh ấy ở lại nghỉ.

- Tối có làm trò gì không đấy? (OÁT TỜ PHÁC???)

- CÁI GIỀ? ANH HỎI THẾ LÀ SAO? ANH NGHĨ EM GÁI ANH ĐEN TỐI THẾ À? - cô giận dữ hét như hát hay vào tai Sasori. Chỉ tội cho cái màng nhĩ của anh.

- Con này, ý anh là nó có làm gì em không thôi, ai bảo em mà gào vào tai anh như thế?

- ANH NGHĨ EM LÀ AI MÀ YÊU MỘT THẺNG KIỂU NHƯ ANH ĐANG NGHĨ HẢ? - khổ thân Sasori, phen này có khi anh phải đi khám lại tai chứ không đùa.

- Tại sao em cứ phải gào vào tai anh thế? Thế tức là không có chuyện gì đúng không, xong, không nói nữa là được chứ gì? - anh cần nhần.

Im lặng, cả hai lại không nói gì nữa. Sakura mặt vẫn còn phơn phớt đỏ khi nghĩ tới câu hỏi ban nãy của anh.

‘ Đầu óc đen tối, dâm dê đê tiện’ - kết luận về anh trai của cô.

Sasori thì tai vẫn chưa hết nhức, lòng thầm hối hận vì đã cho cô học võ mồm và volume của Konan.

‘Sư tử hà đông, loa phát thanh đường phố’ - kết luận về em gái của anh.

Sau 5 phút yên lặng, Sasori mở lời, lần này giọng không còn đùa cợt nữa mà nghiêm túc.

- Em chắc chắn với quyết định của mình chứ?

- Vâng. - cô cương quyết trả lời.

- Vậy anh hỏi em, nếu như, nếu như thằng nhóc đó đánh ghen và nó lừa em đi thì sao?

- Ý anh là dối á? - cô quay sang hỏi anh.

- Ừ.

- Thì em sẽ bám anh ấy bằng được thì thôi và hỏi xem anh dối cái gì. Dừng ăn vạ thần chướng của Ino là tốt nhất. - cô vừa ngẫm vừa nói.

- Hn...

- Mà sao tự nhiên anh lại nghĩ tới cái này? - cô nhìn anh khó hiểu.

- Cứ cho đó là một trường hợp sẽ xảy ra trong tương lai đi. Em đâu thể đoán trước được điều gì trong tương lai. - vừa nói, anh vừa nhìn gương chiếu hậu, khẽ nhếch mép cười khi nhìn thấy chiếc BMW X6 đen đang bám đuôi ở đằng sau. Anh đã để ý thấy nó từ ban nãy rồi. Sasori càng thích thú hơn khi nhìn thấy sự tiện tiện trong mắt chủ nhân chiếc xe đó.)

Đến tập đoàn, Sasori dừng xe lại, nhắc cô vài câu:

- Chiều 5 giờ anh đón nhé! Nhớ đừng làm việc quá sức đấy.

- Vâng, em biết rồi. Anh cũng thế nhé!! - cô tươi cười đáp, đóng cửa xe lại, không quên nói lời chào.

Ngay khi chiếc Ferrari đỏ rời đi thì cũng là lúc Sasuke lái xe vào và nhìn thấy Sakura đang đi vào công ty. Anh lái xe vào Gara rồi đi thang máy lên tầng.

Vừa bước vào, Ino từ đâu xông tới khoác vai Sakura.

- Sakura, không phải tớ đã dạy cậu là phải chung thủy nghĩa tình rồi sao? - Ino bắt đầu giở triết lí ra chém.

- Xem ai đang nói kìa? - Sakura cười cười nhìn bạn. - Cần tớ nhắc Sai là bạn zai thứ mấy, à nhầm, bao nhiêu của cậu rồi không?

- Chẹp chẹp... Mỗi nhà một kiểu, mỗi cây một vẻ, mỗi loài một nét, mỗi người một khác. Tớ lăm bạn zai là không phải tại tớ, là do ông trời đã tạo ra tớ bằng những công thức quá đặc biệt và tạo nên một con người quá đặc biệt như tớ đây. Vẻ đẹp của tớ là nguyên nhân các chàng trai yêu tớ và tớ thì lại là một người có đời sống nội tâm phong phú nên dễ động lòng và xiêu đổ. (WTF???) - Ino ôn tồn giải thích.

- Liên quan??? - Sakura đơ mặt chẳng hiểu từ nãy đến giờ cô bạn ba hoa chích choè cái gì.

Chưa xong, Ino tiếp tục.

- Tớ lăm người iu thì không sao, nhưng cậu là không được.

- Vì? - cô nhướn mày.

- Vì trời đã ột thứ rất chi là của nợ vào công thức, đó chính là duyên nợ. Thử nhớ lại xem cậu nợ Sasuke những gì, Sasuke đã làm những gì cho cậu. Điều đó đủ cho ta thấy tình yêu của cậu ấy dành cho cậu cao to, vĩ đại như thế nào. Một tình yêu thật cao cả!!! Vì vậy cậu phải thật chung tình chung nghĩa với cậu ta.
- Cậu nói như thể tớ đã phản bội anh ấy không bằng í.
- Thế cho tôi hỏi, anh chàng đẹp trai đi con Ferrari đỏ vừa đưa cô đi là ai? Theo tôi nhớ thì Sasuke hay đưa cô đi mà. Định bắt cá hai tay à? Ai đấy? - Ino bắt bẻ được Sakura nên vênh vênh cái mặt lên nhưng cũng chẳng được bao lâu khi Sakura nói.
- Anh tớ - =_=”
- Ino nghe xong thì nụ cười đắc thắng trên mặt biến mất, cô vỗ vai Sakura, cười trừ.
- Hô hô, xin lỗi, hiểu lầm, hiểu lầm, đi đây nha!!! - Ino định phóng vèo đi chỗ khác thì Sakura đã nhanh tay túm áo cô lại, mặt tối Sầm lại.
- Cậu định chạy đâu hả, INO? Cậu bắt tớ đứng 15 phút nghe cái của nợ này chỉ vì cái này thôi sao? Một câu xin lỗi là xong à?

25. Chap 24

- Anh? - Sasuke ngạc nhiên.
- Ồ... Em đến rồi à? Anh chờ mãi. - anh bước ra ghế sofa ngồi.
- Sao anh lại ở đây? - anh ra ghế ngồi đối diện với Itachi. Tay rót trà ra hai cốc.
- Itachi tay nâng cốc trà lên, thổi nhẹ, nhấp một ngụm khen “trà ngon”.
- Sasuke mắt kiên nhẫn nhìn Itachi, cầu mày lại nghĩ:’ Đùa nhau à?’
- Nhìn thấy Sasuke mặt hơi tối lại, anh mới đặt tách trà xuống, tựa lưng vào ghế êm nói.
- Anh trai đến thăm em có gì lạ sao?
- Không phải lạ mà cực kì bất thường. Có khi trời sắp sập rồi cũng nên - Sasuke vừa nói vừa ngước ra bên ngoài cửa kính xem trời tụt xuống được mấy km rồi.
- Hành động này đã thành công chọc tức Itachi. Anh thở dài, chống tay lên trán, miệng lẩm nhẩm:
- Chắc chắc, nhiều lúc mình tự hỏi sao mình lại có thằng em như thế này chứ? ...
- Anh ca cẩm xong chưa? Rốt cuộc là cơn bão nào đã đưa anh đi nửa vòng trái đất đến thăm thằng em này?
- anh vừa nói vừa nhâm nhi tách trà.
- Cơn bão này mang tên “Hãng hàng không America Airline”, được chưa? - anh đáp với giọng thản nhiên.
- Hừ! Thế rốt cuộc là có chuyện gì? - anh cần nhần, nâng cốc trà lên uống tiếp.
- Hn... Bố gọi điện hỏi.... Chuyện của em với Sakura thế nào rồi?
- “Phụt” - Dung dịch trà kết hợp với enzym được pha trộn bởi hãng “răng hòng lợi Sasuke” bay thẳng vào mặt Itachi. (Mất phong độ quá =_=). thế là sáng khối phải rửa mặt luôn nhá!! (Có mang ngược lại í)
- Oát tờ ... Thế quái nào mà cha biết được? - anh há hốc mồm ra ngạc nhiên.
- Itachi vớ lấy cái khăn giấy ở gần đấy lau mặt. ‘tôm vcl’
- Em nghĩ cha là ai? - Mà anh cũng tò mò, trả lời xem nào. (Hình như hai ông bạn này có thói quen xen vào chuyện riêng tư của hai em nó thì phải?)

- Ủm... Thì cũng ... Ổn. - anh lấp bắp.

- Thật không? - anh nhướn mày.

- Thật.

- Thật không? - anh tiếp tục lì.

- ... T... Thật.- Sasuke đã bắt đầu áp úng.

- THẬT không? - Anh nhướn nhướn mày.

- Rồi thì tạm chưa ổn, được chưa? - Sasuke bực mình nói.

- Hn... Kể đi xem nào.

Sasuke ngồi kể hết những gì anh nhìn thấy ra cho Itachi, nghe xong anh thở dài nói:

- Em nên làm thế nào, anh?

- Thằng nào? - anh uống một ngụm trà.

- Asuna Sasori.

“Khụ khụ khụ... Ặc... Ặc” - vừa nghe đến cái tên, Itachi đã bị sắc trà, ho khù khù ra.

- Anh sao vậy? - Sasuke đơ mặt hỏi, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy bộ dạng này của Itachi.

“Ha ha ha...” Ở sau cửa có tiếng cười to vang tận vào trong phòng này. Sasuke ra mở cửa và thấy Naruto, Tenten, Shikamaru, Neji (Ino thì đang ra sức mà chạy vì bị Sakura đuổi ở tầng 1) đang che miệng cười đứng ở ngoài cửa. Riêng Naruto thì đang nằm dưới đất ôm bụng cười sặc sụa đến mức nước mắt nước mũi chảy tong tong ra, tiếng cười vừa to lại còn khà ồ.

- Mấy người đang làm gì ở đây vậy? - giọng điệu thần chết vang lên làm bọn họ nín thin thít.

Naruto từ từ ngồi dậy lau nước mắt nước mũi đi rồi nói, mặt vì nhịn cười mà méo xệch cả đi.

- E hèm... Hôm nay là một ngày trời xanh mây trắng nắng vàng, từng đàn chim bay trên trời hót líu lo (ông ơi, đây là mùa đông nên đào đâu ra chim hót ở đây?). Tổ và mọi người cùng nắm tay nhau đi nộp tài liệu cho cậu, tình cờ lại nghe được tiếng cậu nói chuyện nên không dám làm phiền, đành dừng chân lại chờ đợi. Nào ngờ âm thanh lại lọt qua từng kẽ hở khe cửa, đến với tai bọn tớ Nên.... - Naruto bắt đầu chém bão.

Mọi người nghe cậu nói mà mặt méo mó biến dạng vì nhịn cười.

Sasuke lúc này tâm trạng không được tốt cho lắm nên đang định trút giận lên thằng bạn của mình thì Itachi từ bên trong ngăn lại.

- Thôi nào, Sasuke. Đây là công ty, có gì tí nữa xử sau.

Sasuke bực mình đóng sầm cửa lại, mặc ọi người đứng bên ngoài giật thót tim.

- Mấy đứa đi theo anh - Itachi ngoắc ta ra hiệu rồi đi về phòng riêng của mình.

Đến phòng riêng, Itachi bảo Naruto đóng chặt cửa lại rồi khoá, sau đó anh ngồi vào ghế, chỉnh lại cà vạt cho ra dáng là ngài chủ tịch.

- E hèm, mấy đứa nghe hết từ A đến Z rồi đúng không?

Cả bọn gật đầu rồi lại lấy tay che miệng cười.

- Có ai có ý kiến gì không?

- Anh dần hỏi bọn cách để Sasuke làm hoà với Sakura- chan à?- Naruto hỏi.

- Chú hiểu ý anh rồi đấy.

26. Chap 25

Au: yên tâm chap này nhẹ nhàng thôi, 10+ là cùng, au định tung hết công suất nhưng mà thôi , nghĩ lại vẫn còn nhiều người đầu óc trong sáng lắm và có người quen nên để tránh suy nghĩ lệch lạc về au!!! Đọc vui vẻ nhé, hớ hớ:))

Lúc này trời đã tối, cũng tầm 11 giờ đêm rồi, đường phố vắng vẻ khác hẳn với lúc sáng.

Chiếc Ferrari đỏ đỗ lại trước cửa nhà Sakura. Một cô gái tóc hồng bước xuống xe, sau đó là một chàng tóc đỏ bước xuống.

- Cảm ơn anh về bữa ăn và chuyến đi chơi lần này nha!!! - Sakura tươi cười nói.
- Em có ăn nhầm gì không đấy, sao tự nhiên lễ phép thế? - anh nhìn cô nghi ngờ.
- Cái gì??? EM ĐANG TỬ TẾ MÀ ANH LẠI DÁM NÓI EM NHƯ THẾ HẢ???

27. Chap 26

Au: Xin lỗi mọi người chap mới hơi chậm, tại au bận quá nên chưa kịp viết xong. - Gomenasai.

“Tít... Tít... Tít...” Tiếng chuông đồng hồ báo thức reo lên.

Sasuke khê cửa mình, lười biếng đưa tay ra tắt chuông.

‘Đau đầu quá’ - anh xoa thái dương, ngáp dài rồi định ngồi dậy.

‘Sakura? Sao cô ấy lại ở đây?’ Anh ngạc nhiên nhìn cô gái đang cuộn tròn trong chăn bên cạnh mình.

‘Xem nào, hôm qua thằng Sai và Neji rủ mình đi uống, rồi sau đó Sakura đến đón và rồi...’ Nghĩ đến đây anh giật cả mình.

‘Chết tiệt, hôm qua say quá nên không làm chủ được hành động, và đã...’ Nghĩ đến đây, anh quay sang nhìn cô gái nhỏ bên cạnh.

Mái tóc hồng rũ rượi, môi bị sưng tấy cả lên, trên cổ, vai có những vết cắn thâm tím lại. Hình như hôm qua anh hơi quá tay rồi (hơi á?).

- Ừm... - Sakura hé mở đôi mắt còn ngái ngủ, kéo sát chăn lại vì lạnh (lại chả không, có mặc gì đâu mà ảm)

Cả người cô lúc này đau ê ẩm, nhức nhối, đặc biệt là phần dưới. Chỉ cần cựa quậy nhẹ một tí thôi là nổi đau lại loan ra toàn thân. Lần đầu của cô thôi thế là xong.

Mở to đôi mắt ra, cô bắt gặp ánh mắt của anh đang hướng về mình, nhìn chăm chăm vào cô. Nhìn thấy anh, toàn bộ kí ức từ hôm qua dội lại vào đầu cô. Cô, Haruno Sakura bị anh, Uchiha Sasuke cưỡng hiếp.

Nghe đến từ “cưỡng hiếp” này thôi là không hiểu bao nhiêu tức giận bay từ phương trời nào dồn hết về đây. Đã vậy khi nhìn khuôn mặt thờ ơ, ngây thơ vô số tội ngay trước mắt kia là cục tức đẩy lại trào lên. Cô vừa tức vừa cảm đến phát khóc. '

‘Anh có biết là đau thế nào không mà làm cái vẻ mặt lạnh lùng đéch care đấy?’

Đôi mắt cô rưng rưng nước mắt trực vỗ oà thành tiếng khóc. Sakura ngồi bật dậy, dù đau đớn vẫn ráng chịu, cô kéo chăn che ngang ngực, toan bước xuống giường thì từ đằng sau có một đôi tay rắn chắc ôm chặt lấy cô từ phía sau, kéo vào lòng.

- Buông ra. - cô nói.

Sakura vùng vẫy, cố thoát khỏi vòng tay anh nhưng càng cố thì anh lại càng siết chặt hơn. Sasuke tựa đầu vào hõm vai cô, anh hôn nhẹ lên vết cắn tối qua trên cổ, nói:

- Xin lỗi em, Sakura.

Giật mình trước nụ hôn của anh, cô thôi không vùng vẫy nữa, nước mắt phần nào nén lại được.

- Có đau không? - anh hỏi, giọng không giấu được nỗi quan tâm.

‘Anh đùa đấy à? Có đau không á? Đương nhiên là đau, rất đau là đằng khác. Cái đồ...đồ vũ phu, tên bạo lực, cuồng dâm chết tiệt.’ lúc này Sakura chỉ muốn nói thẳng vào mặt anh như thế, quát anh thật to cho bố tức nhưng mà lại không dám nói ra vì sợ anh lại ... Tiếp. Thế nên cô chọn phương án im lặng, bơ anh luôn. (Vì Sakura từng được dạy rằng: im lặng là đỉnh cao của sự khinh bỉ - trích lời 1 người bạn của au)

Nhìn thấy thái độ của cô như vậy anh càng cảm thấy có lỗi hơn.

- Là lỗi của anh, do hôm qua anh say quá nên... - anh ấp úng, nói rất nửa chừng.

Đến lúc này thì cô bực rồi đấy, khỏi đỉnh cao đỉnh kiêu gì nữa, cô giận dữ nói:

- Thế tại sao anh lại uống say thế hả? Lại còn nói linh tinh gì là em phản bội anh, rồi làm cái trò đấy với em nữa? Anh có biết là đau lắm không?

- Là vì anh sợ em đi với người khác. Anh sợ lại đánh mất em một lần nữa. - anh ôm chặt lấy cô như sợ cô sẽ lại đi mất như trước đây.

- Sasuke... - cô quay đầu lại nhìn anh.

- Anh đã từng nói rồi, anh sẽ không-bao- giờ đánh mất thứ thuộc về mình nữa. 6 năm không có em đã là một bài học đáng để đời nhất đối với anh rồi.

- - cô trầm tư nhìn anh.

- Lần này anh sẽ không phạm sai lầm tương tự nữa, anh muốn em là của anh, chỉ là của anh - anh khẳng định.

“Bốp” cô vung tay lên tát anh một cái. Dù cái tát không mạnh nhưng cũng đủ làm da mặt anh hơi đỏ sau cái tát.

Anh tức giận, nắm chặt cổ tay đang vung giữa không trung, đè cô xuống lại giường, ghì chặt hai tay xuống giường. Ánh mắt anh nhìn cô không còn hiền dịu, quan tâm nữa mà chìm trong giận dữ.

- Buông tôi ra, Uchiha - cô vùng vẫy kịch liệt nhưng mà trong tình thế này khác nào lấy trứng chọi đá.

Anh đã nói đến thế rồi mà cô cũng không hiểu thì anh cũng chịu.

- Tránh xa tôi ra, đừng chạm vào tôi, Uchiha - cô vùng vẫy thoát ra khỏi anh.

- Tại sao em lại cứng đầu như vậy hả, Sakura? Sao em không chịu hiểu? - Anh gần như rít lên, ánh mắt phần nộ.

- Chẳng có gì để hiểu ở đây cả. Tại sao anh lại làm như vậy với tôi? Tôi không phải món đồ để anh sở hữu, Uchiha. Tôi... Tôi ghét anh - để nói ra những lời này thì cô phải can đảm lắm, nói ra những điều đi ngược với trái tim mình.

- Em... - nghe những điều cô nói, tim anh như thất lại. Cô ghét anh sao, anh đã làm gì sai chứ? Nói trắng ra thì cô mới là người sai chứ, không phải cô đã “lừa” anh để đi với “hắn” sao? (Rồi xem ai là người sai)

Sakura nhân lúc anh mải suy nghĩ, giật mạnh tay mình ra khỏi anh, xuống giường mặc quần áo rồi nhanh chân rời khỏi đây, bỏ mặc anh ở lại.

Chạy xuống đến cổng, cô bắt gặp Itachi đang xuống xe đi vào nhà.

- Sakura, em làm sao vậy? - anh lo lắng chạy lại khi nhìn bộ dạng của cô, hai hàng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, đôi mắt sưng đỏ lên vì khóc.

Nhìn thấy anh, Sakura vội đẩy Itachi ra, chạy nhanh ra khỏi biệt thự Uchiha.

Thấy vậy, Itachi càng lo lắng hơn, liền chạy nhanh lên phòng Sasuke.

- Sasuke? Có chuyện gì vậy? - anh hỏi khi nhìn thấy em trai mình đang trong bộ vest, tay xách cặp làm việc.

- Chẳng sao cả - anh lạnh nhạt nói rồi bình thần bước qua Itachi, đi xuống gara lấy xe đi làm.

Thấy tình hình có vết không ổn như dự tính, Itachi rút ngay điện thoại ra gọi cho Ino.

- Alo - Ino ở đâu đây bên kia nhắc máy lên.

- Ino, Itachi đây.

- Vâng, mọi chuyện thế nào rồi? - cô háo hức hỏi.

- Không đúng như trong kế hoạch, thậm chí còn tệ hơn là想像 khác.- anh sầm nộ nói.

- Kể thử xem nào - Ino nói.

Và thế là Itachi kể hết cho Ino nghe thái độ của Sasuke và Sakura khi anh gặp họ hôm nay, kèm theo dấu máu còn đọng lại trên ga trường.

Kể xong, đúng ra là anh phải nhận câu than phiền, chút ít là tiếng thở dài, nhưng đằng này thứ anh nhận được là tiếng cười lớn và “sảng khoái”.

- Ino??? - anh bắt đầu thắc mắc không biết liệu người nghe điện thoại có phải là Ino không nữa.

- Ủ... Hic hic... Có gì sao? - Cô vừa nói vừa lấy tay lau nước mắt đang chảy ra.

- Có gì đáng cười chứ? Không phải kế hoạch đã thất bại sao?

- Thất bại? Kế hoạch còn chưa xong sao có thể nói là thất bại được!

- Là sao?

- Anh nghe kĩ này, đây mới chỉ là phần đầu của kế hoạch thôi, và nó đã thành công rực rỡ đúng như mong đợi.

- Mình đang ở đâu đây? - cô mở hờ đôi mắt lục bảo mệt mỏi của mình nhìn xung quanh. - Sasori? - Cô ngạc nhiên khi nhìn thấy anh đang đứng cạnh giường.

- Em tỉnh rồi, Sakura. - anh tiến lại ngồi bên mép giường.- Em đang ở nhà anh.

- Sao em lại ở đây? - cô yếu ớt hỏi.

- Anh tìm thấy em ngất trên đường hôm qua. Có chuyện gì xảy ra vậy?- anh lo lắng nhìn cô em gái nhỏ của mình.

- Chẳng có gì cả - cô vừa nói vừa nằm quay lưng lại với anh.

Thấy thái độ của Sakura như vậy, anh cũng không muốn hỏi nhiều làm gì, Sasori khẽ thở dài, đứng dậy bảo cô nghỉ ngơi đi rồi rời phòng.

Ra ngoài, anh lập tức rút điện thoại ra gọi ngay cho Itachi.

- Itachi, tôi cho cậu 1 phút để kể lại cho tôi tất cả những chuyện xảy ra hôm qua. - giọng anh lạnh như băng làm “những” người ở đầu dây bên kia lạnh run người lại.

Có lẽ ban nãy lúc Sakura quay đi, anh đã để ý thấy một giọt nước mắt lăn dài trên má cô. Là anh thì lại chẳng không lo, thấy em gái “cứng” của mình khóc làm anh không khỏi lo lắng, đã vậy thằng Itachi hôm qua lại sang nhà mình “ở nhờ” nên chắc là có gì mờ ám ở đây. Điều anh phân vân nhất là có nên nói với cha

không đây? Nếu ông mà thấy Sakura khóc hoặc nghe kể lại thì chắc ông cày xới cả Trái đất lên để tìm đứa bất hạnh nào đó dám làm cô khóc. Huống hồ thằng đấy lại chẳng ở đâu xa. Mơ hồ anh đã đoán được là thằng nhóc Uchiha rồi.

Sakura lúc này vẫn chưa ngừng khóc, nước mắt đã thấm đẫm cả gối rồi. Càng nghĩ cô càng bực càng ức. Đối với Haruno Sakura này thì có ba thứ quan trọng nhất, thứ nhất là gia đình, cô sẽ đánh đổi mọi thứ vì gia đình, thứ hai là danh dự, cuối cùng là khí tiết. Hai thứ này có liên quan chặt chẽ với nhau, đối với phụ nữ nào cũng vậy thôi, trước khi đi lấy chồng phải giữ gìn trinh tiết. Đàng này cô còn chưa lấy chồng mà đã mất tiết rồi. Danh dự cũng từ đó mà cuốn theo chiều gió luôn. Thật là nhục nhã, nếu để người ngoài biết e rằng sau này cô không dám bước ra đường nữa. Sao càng nghĩ mà hận ngày càng nhiều vậy, mà cô hận tên Uchiha Sasuke đó lắm. Cái gì mà của hắn chứ, cô là một món đồ chắc.

- Uchiha Sasuke, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh - cô nghiêng chặt răng nói.

Nhưng không hiểu sao nghĩ tới việc này, tim cô lại nhói đau. Cô đâu có muốn như vậy nhưng anh ra quá đáng lắm rồi, ngang nhiên cướp đi trinh tiết của cô, sau này cô đâu thể lấy chồng được nữa. (Thì lấy Sasuke cũng được còn gì). Miệng thì cứ nói thể nhưng trong đầu lại nghĩ khác, cô đâu thể nói bỏ là bỏ được, tình cảm là thứ khó gỡ bỏ nhất, đâu thể một hai ngày là mất. Thế nên dù đang rất giận anh, cô cũng không thể ngừng nghĩ về Sasuke.

‘Anh thế nào rồi, có ổn không, Sasuke?’

Nguyên một tuần cô không rời khỏi phòng, ăn uống thì chỉ vài ba thìa rồi bỏ, mắt sưng húp lên vì khóc, người gầy rạc đi, da xanh xao hẳn. Thấy vậy, là một người anh, Sasori cũng không đành lòng.

“Cộc cộc cộc”

- Vào đi - Sakura ngồi trên giường nói vọng ra, giọng yếu ớt, hệt hăng.

“Cạch” - Sasori mở cửa bước vào.

- Anh, có chuyện gì vậy? - cô hỏi.

- Sakura, cả tuần em chẳng chịu ăn uống gì cả, nhìn em xem, có khác gì bộ xương di động không? - anh nhăn mặt trách móc.

-

- Em nên ra ngoài đi dạo hít thở không khí trong lành.

-

- Con này, bơ anh đấy à? - Anh cúi khi mình cứ độc thoại từ nãy đến giờ.

- Em vẫn nghe mà. - cô chán nản nhìn anh.

- Haizzz... Đến khổ, có thêm đứa em như em chắc anh tổn thọ mất. Anh có quà cho em này.

- Hả, Quà??? - cô ngạc nhiên quay lại hỏi.

- Ở nhà cả tuần chắc chán lắm đúng không? Anh mang bạn cho em này - nói rồi anh mở to cánh cửa.

Một thân ảnh phi vào, nhảy chồm lên giường, liếm mặt cô.

- Ayumi!!! Mày làm gì ở đây? - cô nở nụ cười tươi đầu tiên trong một tuần qua, đưa tay xoa đầu nó.

Con hổ được đà tiến tới, nó nằm phịch luôn lên giường, gối đầu lên đùi cô cho cô vuốt ve, mắt nhắm tịt, mặt vẻ dễ chịu.

- Cha gửi nó đến để làm bạn với em, tiện trông em luôn. Cha bận quá nên chưa đến thăm em được.

- Anh nhớ gọi điện cảm ơn cha hộ em nhé!!! - cô vui vẻ nói.

- Ủ... - Vậy là ông Kizashi đã nói đúng, có bạn nó phải khác hơn là một mình.

Tại nhà Uchiha.

- Sasuke, mở cửa ra đi. - Itachi nói vọng ra từ ngoài phòng, tay liên tục gõ cửa.

Nhưng tất cả những gì anh nhận lại được chỉ là sự im lặng và tiếng đập phá đồ.

Kể từ hôm đó, sau khi đi làm về anh đã tự nhốt mình trong phòng, mặc cho Itachi gõ cửa gọi đủ kiểu vẫn không ra. Anh cũng chẳng ăn uống gì, nước thì có sẵn trong phòng nên không lo.

Công việc anh cũng đểch thêm care luôn, thế là mọi thứ lại đổ hết lên đầu Itachi. Lại còn điện thoại của cha ở Đức réo liên tục nữa, anh chưa bưa ra được lí do nên đành mặc kệ đấy, tắt nguồn là được chứ gì.

Cận cảnh căn phòng.

Đồ đạc bị đập vỡ tan đập đến mức không còn gì để đập cả, vụn gỗ, thủy tinh bay rải rác khắp phòng, nói thẳng ra thì trong phòng này chẳng còn gì nguyên vẹn cả, trừ chiếc điện thoại. Anh đã cố gọi cho cô cả tuần rồi nhưng cô không hề nghe máy. Ngồi trong góc phòng mà anh không ngừng lo nghĩ về cô.

‘Em như thế nào rồi?’

‘Em có ổn không?’

‘Em còn giận anh nữa không, có còn ghét anh không?’

‘Em có còn nhớ anh không?’

Sasuke đã tự dần vật suốt một tuần qua, cho rằng lỗi là tại anh, lẽ ra anh không nên ghen tuông vớ vẩn rồi uống say rồi làm chuyện đó với cô. Yêu nhau thì phải tin nhau chứ (Nói rồi mà không nghe).

- Anh biết lỗi rồi, Sakura, về với anh đi.

- Ino, tình hình ngày càng tệ rồi, làm gì đi chứ. - Naruto mặt hốt hoảng lo lắng. Tất nhiên là cậu đã nghe chuyện giữa 2 người họ rồi.

- Chờ thế cũng đủ rồi, giờ thực hiện bước hai. - Ino nhếch mép cười ranh mãnh.

28. Chap 27

“Kính koong” một tiếng, không có ai ra mở cửa.

“Kính koong” vẫn không có ai mở cửa. - Vị khách lúc này đã bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Kính koong... Kính koong... Kính koong... Kính koong...” - Bực mình rồi đấy, thể loại chủ nhà gì mà bấm chuông không thèm ra mở cửa. Khinh nhau à?

“Cạch”

Cuối cùng cũng có người mở, mà khoan đã, hình như không phải người thì phải.

“Gràooooo.....” - Tiếng gầm lớn của con hổ lông xám kèm theo tư thế chuẩn bị tấn công bonus thêm hàm răng trắng to nhọn hoắt để nhai xương con mồi.

“Áaa....” Cô gái tóc nâu, hay nói chính xác là Tenten đang la hét ầm ĩ, mặt cắt không còn giọt máu.

Ayumi đang sắp sửa vồ lấy con mồi thì một giọng quen thuộc vang lên.

- Ayumi??? - Ino bước tới, mặt vẻ ngạc nhiên.

Nghe thấy giọng quen quen, nó dừng lại, ngược lên, mắt mở to, mũi khịt khịt đánh hơi.

- Đừng nói là mày không nhận ra tao nhớ - Ino mặt méo xệch thất vọng nhìn nó lắc đầu. (Thôi thất vọng cái nỗi gì bà, bà xịt một cả bình nước hoa lên người thì đến chó cũng không nhận ra)

- Tao là bạn của Sakura gặp mày hôm ở đảo í. - mặt nó vẫn ngơ ngác khó hiểu.

- Cái con mà ày xem video cảnh Sakura kiss cái thằng tóc đen ở bệnh viện í.

‘Á dù, nhớ rồi, cái con tóc vàng xấu xấu bần bần đấy’ Ayumi mặt rạng ngời lên, hai tai vểnh lên.

Chợt nhớ tới cô gái tóc nâu nắp sau Ino, nó chỉ tay trên mặt hiện rõ dấu ‘?’

- Tenten, Nishizawa Tenten, bạn của tao và Sakura nghe chưa? - Ino giải thích.

Nó gật đầu rồi sau đó hất đầu hướng vào nhà, ý là “vào nhà đi”. Ino hiểu ý liền kéo Tenten đi vào nhà. Sau khi cả hai đã vào nó mới ấn nút đóng cửa lại rồi nhảy lên đi trước dẫn đường.

Tenten lúc này vẫn chưa hết hoảng, mắt nhìn Ayumi như thể nhìn ma không bằng.

- Đ... Đó là con gì vậy? - cô lắp bắp hỏi.

- Mắt cậu có vấn đề à? Nó không là con hổ thì là con chó chắc.

- Chỉ số IQ của nó là bao nhiêu đấy?

- Làm sao mà tớ biết được nhưng tớ dám chắc là nó cao hơn chỉ số IQ của Naruto.

- Công cmn nhận. - Tenten gật đầu lia lịa.

- Mà... Hổ thì phải ở rừng chứ sao lại ở nhà như thú nuôi thế này?

- Thì nó là thú nuôi của Sakura mà, trước đây nó ở đảo cơ nhưng chắc là có lí do nào đó nên mới chuyển về đây.

- Sakura có sở thích quái dị phết nhỉ! =__=”

- Cậu chưa biết hết đâu. Hơ hơ

Cuối cùng sau 15 phút đi bộ mỗi nhừ cả chân ra, con hổ cũng dừng lại trước một cánh cửa màu trắng có hình những bông hoa anh đào trên cánh cửa.

Con hổ ngoác miệng ra gầm để báo cho người ở bên trong biết.

- Ai vậy? - Tiếng Sakura vọng ra từ trong căn phòng.

- Tớ, Ino đây.

- Cậu đến có chuyện gì vậy? - Sakura vẫn nằm trên giường nói vọng ra.

- Mở cửa ra đã rồi tớ mới nói được.

- Có gì nói luôn đi không cần mở cửa.

- Mở ra đi. - Ino giọng hơi cáu rồi đấy.

- Không - thái độ Sakura vẫn cương quyết. Xét về độ lì của hai cô nàng này thì cả hai vẫn bất phân thắng bại.

- Có

- Không

- Có

- Không

.....

Cả hai bên cứ đối co với nhau như thế suốt 10 phút đồng hồ mà vẫn chưa phân thắng bại. Tenten và Ayumi ngồi ở góc tường mà ngáp ngáp dài nghe một bản nhạc chán ngắt chẳng có giai điệu và chỉ có độc nhất hai từ vang lên: “có không có không...” (Au cx buồn ngủ rồi)

Cuối cùng, độ lì của chị Ino đã đi tới một giới hạn và đã bước sang ranh giới của sự bùng nổ. Dùng lời nói không được thì đành dùng hành động. 10 năm học võ, 2 năm đi học ở thiếu lâm tự kèm theo tập giấy khen giải nhất Karate, Judo, Tây Quân Đô cấp quốc gia không phải để ngắm. Ino giận dữ nói to:

- Haruno Sakura, tớ cho cậu cơ hội cuối cùng, một là mở cửa ra ngay, hai là tớ sẽ phá tung cánh cửa này.
- Không - giọng Sakura vang ra đã thành công đưa cơn giận của bà chằn Ino bay lên đỉnh thước đo rung chuông báo động.

Sakura còn bồi thêm câu:

- Cửa gỗ đặc dày 7 cm đấy, cậu không phá nổi đâu. Cả Ayumi còn chả phá nổi.
- Rồi xem.

Luồng sát khí trộn lực đạo tỏa ra xung quanh Ino. Tenten và Ayumi sợ xanh mặt lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

- KYAAAAA..... - Ino đập mạnh tay vào cửa.

“RẦM” cả cánh cửa dày cộp vỡ tan tành thành nhiều mảnh vụn bắn tứ tung. Khói vụn bụi mù mịt. Ino từ trong làn khói trắng bước ra trông rất ngầu và hoành tráng.

Sakura thì sốc nặng, cô không ngờ là Ino lại đáng sợ đến thế, thậm chí Naruto gặp là chạy. Nhớ lại hồi cấp 3 có một tên to con hay bắt nạt Sakura, suốt ngày giật tóc, ngáng chân cô. Cô đã giấu Ino và bạn bè chuyện này. Cho đến một hôm tan học, cô thấy đám đông tụ tập lại quanh khu sau trường hô hò “Đánh nhau kìa”. Tò mò cô chạy lại xem, xong cảnh đập vào mắt cô là tên đó đang nằm chống chọi trên đất, chân tay xiên vẹo, miệng há hốc bất tỉnh nhân sự, trên lưng có nguyên dấu bàn tay đỏ rát. Còn người đánh là ai thì cô nhìn không rõ do bị đám đông chen lấn, chỉ nhớ đó là cô gái có mái tóc vàng. Tên đó thì hình như sau đó sợ quá nên chuyển trường luôn.

Bây giờ nhớ lại, cô dám cá tiền rằng hung thủ không ai khác chính là Ino, dấu bàn tay đó là dấu tích của Giáng long thập bát chưởng huyền thoại.

Ở bên ngoài, Tenten và Ayumi ôm chặt lấy nhau, mặt trắng bệch, mồ hôi đã chảy thành suối.

“Phập” một mảnh gỗ còn sót lại của cánh cửa cắm phập vào tường trước mắt Tenten và Ayumi, ngay chính giữa khoảng cách hai cái mặt như vừa được chát cả hộp phấn trắng vào.

Nhìn mảnh gỗ nhọn hoắt trước mắt, Tenten sợ hãi đến mức tưởng như không thở nổi, rồi té xỉu luôn.

Về phần Ayumi thì cũng khiếp không kém. Cả cánh cửa dày như vậy mà chỉ một hit là nát bét luôn, đến nó còn chẳng làm nổi. Lòng nó lần lượt dựng thẳng đứng như cột cờ, lông xám lông đen đổi hết sang màu trắng. Từ thời cha sinh mẹ đẻ, theo gót ông chủ đi xử lý kẻ chống đối nó chưa từng gặp ai có nội công thâm hậu như vậy.

‘KHÔNG BAO GIỜ, KHÔNG BAO GIỜ ĐƯỢC CHỌC TỨC NGƯỜI NÀY NẾU MÀY CÒN MUỐN SỐNG’ nó rút ra bài học để đời ỉnh.

Đồng thời không quên cầu nguyện cho cô chủ xấu số bất hạnh của mình trong kia.

Ino bước qua đồng hồ nát đến chỗ giường của Sakura. Nở nụ cười tươi như hoa mà Sakura cho rằng nó không khác gì ác quỷ đội lốt con người.

- Thế nào, bây giờ thích đi chơi hay thích xuống gặp “linh hồn” của cánh cửa. - Ino vẫn giữ vững nụ cười “thần chết” dài đến tận mang tai.
- D...Dạ...em... Em ... Đ... i... Chơi...i ạ - cô lắp bắp nói, mặt vẫn chưa hết hoảng.
- Hô hô, tốt lắm - Ino vỗ vai Sakura - chị cho chừng 10 phút chuẩn bị nghe chưa?

- ...

Không thấy Sakura trả lời, Ino trợn mắt ra hỏi lại.

- NGHE CHƯA? - cô nhấn mạnh từng chữ.

- Dạ v...vâng. - cô lập tức bật khỏi giường vợ vội lấy quần áo và vào phòng tắm thay.

- Có thể chứ - Ino thích thú nhìn theo vẻ hốt hải của Sakura rồi bước ra ngoài và nhìn thấy Tenten đang ngất.

- TENTEN. - cô Quát to, tức thì Tenten vội bật dậy, đứng thẳng người hô to.

- Dạ vâng.

- Xuống bảo Hinata chuẩn bị xe đi là vừa.

- Vâng - cô nói rồi ba chân bốn cẳng chạy đi.

- Ayumi, hôm nay mày ở nhà nhé, ở đây hổ mà đi lung tung là bị bắt vào sở thú đấy, không phải như ở đảo Yakuza đâu.

Con hổ nghe xong gật đầu lia lịa dù hơi bất mãn nhưng mà có thách bảy mươi đời nhà nó cũng không dám cãi, nó còn yêu đời lắm, chưa muốn chết đâu. Hơn nữa nó vẫn còn nhiều hoài bão chưa thực hiện được.

Sau đúng 9 phút 59 giây, Sakura đã có mặt. Ino vui vẻ nói:

- Đi thôi. - rồi kéo tay cô đi xuống xe Hinata và Tenten đang chờ sẵn.

Bây giờ, Trung tâm thương mại Konoha thẳng tiến.

Đến nơi, nơi đầu tiên họ kéo cô đi là cửa hàng ăn.

Thấy vậy Sakura thắc mắc, đi mua sắm sao lại vào hàng ăn.

Ngồi xuống bàn, Ino gọi mười phần thịt nướng kèm theo 8 đĩa Sushi. Chỉ 10 phút sau, phục vụ đã đem đến đúng yêu cầu. Ino liền đẩy 5 đĩa thịt nướng và 4 đĩa Sushi đến trước mặt Sakura và nói:

- Nhìn cậu gầy quá, cả tuần vừa rồi không ăn uống gì đúng không? Bây giờ ăn bù đi, ăn-cho - bằng- hết- chỗ- này- đi, NGHE CHƯA? - Ino đe dọa.

- V... Vâng - cô sợ xanh mặt mếu ra, cãi lại là chết, thôi thì cổ mà nuốt vậy.

Cô cầm đũa, gấp miếng Sushi cá hồi lên miệng, nào ngờ ngay khi vừa ngửi thấy mùi thì mẩn giác. Buồn nôn trào lên đến miệng. Sakura liền buông đũa, chạy ngay vào nhà vệ sinh, khoá cửa rồi nôn.

Thấy vậy, Ino và Tenten liền chạy theo, bảo Hinata ngồi đấy trông.

- Sakura, cậu không sao chứ? - Tenten lo lắng hỏi khi thấy cô đi ra.

- Tớ không sao, chỉ là hơi mệt thôi.

- Haizzz... Làm bọn tớ lo quá, thôi ra tản tiếp đi, đừng mơ mà trốn đấy.- Tenten nhắc nhở.

- Đời nào dám - cô nói.

Tenten đỡ Sakura ra lại quán ăn, theo sau là Ino. Cáo già lúc này mặt khá phấn khởi, nụ cười tươi rọi ngời.

‘Vậy là đúng rồi’

Sakura phải khổ sở lắm mới tận hết đồng đồ ăn đấy.

‘Dã man tàn bạo vô nhân đạo’ - Suy nghĩ của Sakura suốt quá trình xử lí 9 đĩa đầy ắp thức ăn. Ino định gọi thêm nồi lẩu nữa nhưng may thay là hết hàng rồi nên cô thoát.

Ăn xong xuôi, nghỉ 10 phút rồi lại kéo nhau đi mua sắm. Đang vui vẻ bỗng sao Sakura thấy chóng mặt, bước đi bắt đầu loạn xạ.

- Sakura, cậu sao không vậy? - Hinata hỏi thăm.

- Ồ, mình không sao - cô cười xoà.

Cuối cùng, đi thêm được hai bước nữa, cô bỗng thấy trời đất quay cuồng rồi tối sầm lại. Sau đó thì chuyện gì xảy ra cô không nhớ nữa, chỉ nhớ tiếng bạn gọi tên Sakura liên tục.

29. Chap 28

“Bíp.... Bíp.... Bíp....” Tiếng máy đo nhịp tim kêu lên, vô tình đánh thức giấc ngủ của cô gái tóc hồng.

Cô khẽ mở mắt ra, nhìn xung quanh và thấy nhiều người đang ở trong phòng nhìn về phía mình. Cụ thể là bao gồm: Ino (tất nhiên là không thể thiếu), Tenten, Hinata, Naruto, Shikamaru, Neji, Sasori, Itachi, Konan, Deidara.

(Au:Mình không nhớ là bệnh viện cho từng này người vào thăm bệnh nhân.

Ino: Au bị ngu à, đây có phải là bệnh viện đâu.

Au: Ồ nhờ, quên cmn mất. Hề hề *gãi đầu*

Ino: Sửa lỗi, viết tiếp đi.

Au: Nói lỗi vcl)

Thấy cô mở mắt, mọi người liền bu lại hỏi thăm, chạy đi gọi bác sĩ.

- Em đang ở đâu? (Hình như ai bị ngất xong cũng hỏi câu này nhĩ!!!) - Giọng cô thều thào.

- Em đang ở nhà - Sasori trả lời.

- S... Sao em lại ở đây? Em tưởng em đang...

- Cậu bị ngất ở trung tâm nên bọn tớ đưa cậu đến bệnh viện, rồi sau đó đưa về nhà cho tiện chăm sóc - Ino từ đâu chen ra giải thích.

- Tớ ngất bao lâu rồi?

- Hai ngày. Mọi người lo cho cậu lắm đấy.

- Bác sĩ đến đây - Naruto đập cửa chạy vào, kéo theo sau là bác sĩ.

Ông bác sĩ ngồi xuống cạnh giường, bắt đầu kiểm tra đủ kiểu rồi nói:

- Bệnh nhân bị suy nhược cơ thể nên mới ngất thôi, không có gì nghiêm trọng. Bây giờ cần bổ sung các chất dinh dưỡng bằng thuốc và thức ăn, tôi sẽ đi kê đơn cho tiểu thư. - nói rồi ông cầm bút viết lách gì đó lên tờ giấy rồi đưa cho Ino. - Tôi có thể nói chuyện với người nhà bệnh nhân được chứ?

- Vâng, mời ông theo tôi - Sasori cùng ông bước ra ngoài phòng.

- Ngài Asuna, ngài nên nói cho tiểu thư biết tin vui.

- Bây giờ đó không phải là tin vui đối với con bé đâu.

- Dù sao thì cũng nên nói sớm cho tiểu thư, ngài không thể giấu mãi được đâu.

- Tôi sẽ tìm thời điểm thích hợp. Cảm ơn bác sĩ đã giúp đỡ.

- Không có gì.

Rồi anh sai quản gia xuống tiễn khách, còn mình thì vào phòng thăm em gái.

- Con bé mệt rồi, cần nghỉ ngơi.

- Tôi biết rồi. - Mọi người gật đầu hiểu ý rồi lần lượt ra ngoài, không quên đóng cửa.

Sasori tiến tới ngồi trên mép giường, thờ dài nhìn cô. Nhận thấy điều khác thường của anh, cô liền hỏi:

- Có chuyện gì sao, anh?

- Không có gì đâu, anh chỉ muốn nhắc nhở em nghỉ ngơi cho tốt vào thôi - anh chỉnh lại chăn đắp cho cô, tiến lại gần hôn lên trán cô - Ngủ ngon. - rồi tắt đèn ra khỏi phòng.

Ra ngoài, anh thấy mọi người đang bồn chồn lo lắng, không có ai chịu ngồi yên một chỗ cả. Thấy anh ra, Konan chạy lại hỏi:

- Sao rồi?

- Con bé ngủ rồi.

- Cậu vẫn chưa định nói cho Sakura biết à? (Itachi)

- Có lẽ đợi khi nào sức khỏe nó ổn định lại đã.

- Cậu định nói với Sakura thế nào? (Deidara)

- Tôi còn chưa biết đây - anh thờ dài nãy nê.- Tạm thời thì mọi người hãy giữ bí mật chuyện này đã, tuyệt đối không được để lộ tin tức ra ngoài, đặc biệt là với Yakuza. Nếu để cha tôi biết thì tôi không dám bảo toàn tính mạng cho em cậu đâu, Itachi - anh quay sang nhìn Itachi nói.

Mọi người gật đầu thống nhất, vì nếu để tin này lan ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của Sakura và tính mạng của Sasuke. Ai mà biết được thủ lĩnh Yakuza sẽ làm gì cơ chứ.

- Và... Không được để thằng nhóc đó biết tin này.

- Sao lại thế, Sasori? Chỉ ít phải để nó biết tin chứ. - Itachi bất bình nói.

- Tôi không muốn nó làm phiền đến em gái tôi. Hơn nữa bây giờ Sakura vẫn chưa muốn nhìn mặt nó. - anh nghiêm giọng nói.

- Hn...

Đã một tuần nữa kể từ ngày hôm đó, Sasori vẫn giấu chưa kể cho Sakura về chuyện đó. Nhưng các triệu chứng như buồn nôn, choáng váng dần xuất hiện nhiều làm cô bắt đầu nghi ngờ. Cho đến một hôm.

- Sasori, rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra với em vậy? - cô mất kiên nhẫn hỏi.

Đến nước này thì không thể giấu được nữa, anh ôm chặt cô vào lòng rồi nói.

- Sakura, em bình tĩnh khi nghe tin này. Em... có thai rồi.

Sốc, cực sốc, siêu sốc, sao cô có thể có thai được chứ? Nước mắt bắt đầu dàn ra, chỉ phút chốc đã chảy xuống thấm ướt cả áo. Cô bắt đầu vùng vẫy, la hét, cô gắng thoát ra khỏi vòng tay anh.

- Sakura, em bình tĩnh lại nào, mọi chuyện sẽ được giải quyết mà - anh cố tìm hết lời lẽ để ngăn cô lại.

- Không, buông em ra, buông raaaa... - Tiếng Sakura gào thét, nước mắt chảy không ngừng.

Cô đẩy mạnh anh ra, nhảy khỏi giường chạy ra ban công. Trong một phút nông nổi, lầm lỡ của tuổi trẻ, cô đã có nghĩ đến cái chết. Sống để làm gì nữa? Cô đã mất hết tất cả rồi còn đâu, danh dự, trinh tiết. Uchiha Sasuke, cô hận hân.

- SAKURAAA... - anh hốt hoảng chạy lại khi thấy cô trèo lên lan can, toan nhảy xuống.

(P/s: đây là tầng 4 nên nhảy xuống chết là cái chắc)

May thay, anh đã nắm được tay cô, kéo lại trước khi cô kịp làm gì ngu ngốc.

- AYUMIIIIII.... - anh hét to gọi con hổ, tức thì nó chạy vào ngay lập tức, miệng ngậm ống kim tiêm.

Sasori giật ống kim tiêm từ miệng nó, tiêm vào tay Sakura. Tiêm hết ống cũng là lúc cô lịm dần đi, thôi không gào thét nữa rồi ngất đi trong vòng tay anh. Sasori thở phào nhẹ nhõm khi thấy cô đã ngủ yên, anh bế cô lại giường, đắp chăn bông ấm áp cho cô em gái nhỏ.

- Ayumi, mày ở đây trông Sakura, ngăn không cho con bé làm gì ngu ngốc đấy, nghe chưa?

Con hổ gật đầu rồi leo lên giường nằm cuộn tròn ở chân giường.

- Chị Ino

‘Ừm, bây giờ chỉ còn mỗi thế là xong’

- Chị Ino

‘Bảo anh Itachi làm là xong’

- INOOOOO....

- Cái tờ hội gì đấy? - Ino giật mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ.

- Điện thoại chị rung từ nãy đến giờ rồi kìa - cô gái chỉ tay vào chiếc điện thoại đang rung rinh trên bàn.

Thấy vậy, Ino liền vợ vội chiếc điện thoại.

- Số lạ? - ‘quái, ai đấy nhỉ?’ (Không nghe sao biết được.)

- Alo, ai đấy?

- Đây là số cô Yamanaka Ino? - người đàn ông bên đầu dây kia hỏi.

- Vâng, anh là ai đấy?

- Asuna Sasori, anh trai của Sakura.

- À vâng, có chuyện gì sao? - Ino hỏi.

- Tôi cần cô đến khuyên Sakura, hiện giờ nó đang rất hoảng. - anh trầm giọng nói.

- Kể cho tôi nghe đã xảy ra chuyện gì đã. - cô nói, đứng phắt dậy vợ vội lấy áo khoác rồi công ty.

Sakura lúc này đã tỉnh giấc được 3 tiếng đồng hồ. Đã đến bữa tối nhưng cô không ăn không uống gì cả, cứ ngồi im trên giường, mặc cho người hầu ra sức khuyên cô nên ăn vì sức khỏe. Ngay cả Sasori đã nói đứt lưỡi ra cô cũng không thêm nghe. Việc này không khác gì tự sát cả, không cho cô chết bằng cách này thì cô sẽ chết bằng cách kia. Thiếu gì cách. Cứ mỗi khi cô lẻ một mình thì lại khóc, khóc mãi không thôi. Khóc đến mức mắt sưng vù cả lên, gối, cổ áo ướt sũng, khóc đến khi không còn nước mắt để mà khóc nữa. Nhìn bộ dạng cô trông rất tiêu tụy, mà đây là còn nói nhẹ đi đấy. Người ta mà có thai thì vui sướng, cười bao giờ cho hết, còn cô thì sao, nên khóc hay nên cười đây?

“Cộc cộc cộc” tiếng gõ cửa ở bên ngoài.

Sakura nằm xuống trùm chăn lên nằm quay lưng lại với cánh cửa, lơ đi người bên ngoài.

“Cạch” Ino mở cửa bước vào, kê ghế ngồi cạnh giường Sakura, thở dài nói:

- Sakura, tớ biết cậu tỉnh rồi, không cần giả vờ lúc tớ vào rồi nằm xuống đâu.

Nghe vậy, cô cũng chả buồn nằm nữa, liền ngồi dậy, quay mặt đối diện với Ino. Khi nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Ino, cô quay đi, cúi mặt xuống.

- Trông tớ thảm hại lắm đúng không? - giọng cô khàn khàn.

- Tớ ghét phải thừa nhận nhưng sự thật là vậy. Trông cậu không khác gì xác ướp sống lại vậy.

- Tớ biết.

- Cậu nên dừng lại việc tự làm khổ bản thân mình đi.- Ino cần nhàn.- và cả cái ý định tự tử ngu ngốc nữa.
- Đó là chuyện của tớ. Đẳng nào chết đi biết đâu lại thoải mái hơn. - cô nói.
- Đồ ngốc, cậu chỉ nghĩ nông cạn được vậy thôi à? Gặp tí khó khăn là đòi chết. Chết rồi thì xuống âm phủ mà than vãn với thần chết. Tính mạng không phải là chuyện để đem ra đùa đâu. Cậu sinh ra đã là một bản chính, đừng có chết như một bản sao. - Ino trách móc.
-
- Nếu cậu muốn vậy thì cứ việc nhưng, ít ra phải nghĩ cho đứa bé chứ.
- Bị nói trúng tim đen, Sakura ngẩng đầu dậy mở to đôi mắt xanh nhìn Ino.
- Cậu biết sao?
- Đương nhiên là tớ biết.
- Nó không nên ra đời thì hơn - cô nói.
- CÁI GÌ CỐ??? Cậu đang nói đùa đấy à? Không vui đâu, Sakura.
- Tớ không nói đùa - cô cứng giọng nói với Ino - Nó nên ra đời trong một gia đình khác tốt đẹp hơn, tớ không muốn nó có một người mẹ như tớ.
- Người mẹ như cậu thì sao chứ? Có gì sai trái đâu? - Ino cãi lại.
- Có gì sai trái không á? Nhiều, cực nhiều là đằng khác. Tớ thậm chí còn chưa lấy chồng mà đã đi chữa hoang, hồi xem nếu sau này tớ sinh nó ra thì nó còn đâu mặt mũi mà đứng trên cõi đời chứ?
- “Chữa hoang”? Cậu lắm nhảm linh ta linh tinh gì đấy? Nếu như là thế thật thì không nói làm gì, đẳng này đây cha của đứa bé đâu phải là ai xa vời gì, là Uchiha Sasuke.
- Cậu đừng nhắc tới cái tên đó trước mặt tớ nữa. Tớ hận anh ta, anh ta sẽ không bao giờ là cha của đứa bé. Nó không cần một người cha vô trách nhiệm như anh ta.
- “hận”? “Vô trách nhiệm”? Cậu lấy đâu ra quyền hành gì mà nói như vậy? - Ino bực mình nói.
- Không phải anh ta là người đã hại tớ ra nông nỗi này sao? Chắc hẳn giờ anh ta đang sung sướng ngồi cười ở đâu đó đúng không? - cô cố cãi cho bằng được (lì vel)
- Vớ vẩn, hại cái nỗi gì, không phải cậu ta chỉ say rượu thôi sao, lúc say rượu ai mà kiểm soát nổi hành vi của mình. Cậu ta yêu cậu như vậy nên mới làm trò đó vì muốn cậu là của cậu ta. Cậu bị đui hay sao mà không nhận ra, Sakura, cậu ta vì ghen nên mới làm thế.
- Ghen? - Sakura nhạch nhiên đến ngỡ ngàng.
- Phải, là GHEN, hôm đó nhìn thấy cậu vui vẻ đi với Sasori nên mới nổi máu ghen. Thử hỏi xem nhìn thấy bạn gái mình đi với thằng đàn ông khác có ai chịu nổi không? Đương nhiên là KHÔNG. Hôm đấy tớ đã nghe Sai kể lại rằng lúc say, Sasuke lúc nào cũng chỉ lẩm bầm gọi tên cậu, miệng thì luôn hỏi “Tại sao”.
- Nhưng, Sasori là anh tớ mà.
- Tớ BIẾT nhưng Sasuke KHÔNG BIẾT - Ino gằn mạnh từng chữ, tức giận cứ thế tuôn trào.
- Sasuke... - cô cúi gầm mặt xuống, cô đã hiểu lắm anh sao? Không thể nào. Lúc này rồi mà độ lì của Sakura vẫn không giảm (hại tác giả viết đau cả tay). - Nói dối. Nếu như cậu nói thì trong suốt thời gian qua sao anh ta không gọi điện hay đến thăm tớ lấy một lần. Rõ ràng là anh ta chỉ lợi dụng tớ thôi, để thỏa mãn anh ta như 6 năm trước.
- Ino nghe xong lí lẽ của Sakura mà chỉ muốn mổ bụng cô ra để xem cô bạn cô ăn cái gì mà lì thế. Đã sai còn cố mà cãi.
- Đừng lôi chuyện 6 năm trước ra ở đây. Không phải chuyện đó cậu đã sai lè lè ra còn gì. Nếu muốn lợi dụng cậu để thỏa mãn thì trên trái đất này, không, trên cái thành phố này có không ít gái đẹp để anh ta thỏa mãn, cần gì phải tìm tới cậu. Còn đây - Ino lấy trong túi ra một chiếc điện thoại đưa cho Sakura- đọc đi.

Sakura nhận lấy chiếc điện thoại từ Ino và nhanh chóng nhận ra đó là điện thoại của mình. Bật lên, cô sốc khi nhìn thấy trên màn hình thông báo: 68 cuộc gọi nhỡ, 57 tin nhắn, tất cả đều từ Uchiha Sasuke suốt 2 tuần qua.

Kéo mở ra, cô đọc các tin nhắn mà nước mắt không ngừng rơi.

‘Em thế nào rồi, Sakura?’

‘Em có khỏe không?’

‘Em đã hết giận chưa?’

..... Và tin nhắn cuối cùng là:

‘Anh xin lỗi, Sakura, về với anh đi. Anh yêu em.’

“Tách... Tách...” Nước mắt rơi trên màn hình điện thoại, rơi lên dòng chữ ‘Anh yêu em’ mà anh gửi cho cô.

Ino ghen ngào nói:

- Sasuke, cậu ta đã tự giam mình trong phòng suốt mấy tuần nay (2 tuần chứ mấy), ăn uống gần như không. Cậu ta vì sợ cậu vẫn còn giận nên không dám đi gặp cậu, lúc nào cũng tự trách mình. Ngay cả tin cậu có thai cũng chưa được biết. Sasuke đã rất hối hận vì hành động của mình mà cậu ta cho rằng làm tổn thương cậu. Tình cảm không bao giờ dễ thay đổi cả, cũng như suốt 6 năm vừa qua. Tớ dám dùng tính mạng của mình để đảm bảo rằng cậu ta không bao giờ lợi dụng cậu cả. Hiếm khi tớ thấy được trên đời này có người nào yêu sâu đậm như vậy.

Ino đứng dậy, tiến ra khỏi phòng, trước khi mở cửa, cô quay lại nhìn Sakura, nhẹ giọng nói:

- Tớ đã nói tất cả những gì cần nói, quyết định là ở cậu. Dù sao thì cũng đừng làm khổ bản thân và làm mọi người lo lắng nữa. Tạm biệt. - Nói rồi, cô rời khỏi phòng.

Liệu Sakura có tha thứ cho Sasuke không? Đón đọc chap sau sẽ có vào một ngày nào đó không xa mà cũng không gần trong tương lai. Au xin hết.

P/s: nếu bạn nào thắc mắc tại sao cái điện thoại lại không hết pin suốt 2 tuần qua thì mk sẽ nói luôn là do Sasori giữ cái điện thoại đó hôm đưa Sakura về nhà mình khi thấy cô ngất trên đường. Và tất nhiên anh sạc điện thoại hộ Sakura luôn nên hết pin bằng niềm.

30. Chap 29

Đã một ngày kể từ cuộc nói chuyện (tranh luận thì đúng hơn) với Ino, Sakura đã ngẫm đi ngẫm lại rất nhiều, suy nghĩ từng lời nói của bạn với cô. Đồng thời đọc đi đọc lại những tin nhắn mà anh gửi inh. Bật cười trong dòng nước mắt, cô mới thấy mình thật giống như lời Ino nói: hồ đồ, ngu ngốc, lì lợm, vô lý, ... Đã bao nhiêu lần rồi mà vẫn không rút ra nổi bài học gì. Nói có sách, mách có chứng, lần sau nếu muốn nghĩ gì về người khác thì phải điều tra kĩ một chút, nếu không người thiệt sẽ mãi chỉ là mình thôi.

Bước khỏi giường, Sakura rời phòng của mình xuống phòng ăn lớn. Thấy cô chủ rời đi, Ayumi lon ta lon ton chạy theo.

Xuống đến phòng ăn thì ngay lập tức có một cô hầu chạy ra, lễ phép cúi đầu chào Sakura.

- Cô chủ, mời cô ngồi chờ, tôi sẽ bảo đầu bếp chuẩn bị bữa trưa ngay.

- Vâng, phiền chị chuẩn bị thêm món sườn lợn nướng cho Ayumi.

- Vâng thưa cô chủ - nói rồi cô chạy ngay vào bếp.

Ayumi vừa nghe đến món sườn lợn nướng, món khoái khẩu của nó thì lập tức mắt sáng long lanh, phóng ngay ra chỗ Sakura dụi dụi đầu vào chân cô nũng nịu ý “yêu cô chủ nhất luôn”. Thấy thái độ của Ayumi, Sakura khẽ mỉm cười đưa tay xuống xoa đầu Ayumi, nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn mày đã mấy ngày nay trông tao không làm gì ngu ngốc. Thích ăn gì cứ nói nha!!!

Con hồ nghe thế thì sướng run người, thường ngày ông chủ và cậu chủ không cho nó ăn nhiều thịt mà toàn bắt ăn rau, hoa quả, hôm nay thừa cơ cả hai đều đi vắng, cô chủ lại mở lòng từ bi, nó có ngu mới không nhận.

Sakura ngồi xuống ghế, bật TV lên hóng tin tức một chút. Vừa lúc bật TV lên thì một tin đập vào tai cô.

”Ngày hôm nay, chủ tịch tập đoàn Akatsuki, Matsuki Yahiko đã chính thức tuyên bố đính hôn với giám đốc điều hành Hatsune Konan, một người bạn từ thuở nhỏ của mình. Đám cưới sẽ được tổ chức vào thứ hai tuần sau. Giờ chúng ta hãy phỏng vấn cặp đôi trẻ này.

- Cô Hatsune, hay bây giờ nên gọi là phu nhân Matsuki chứ nhỉ!!! Cô có thể phát biểu đôi lời được không?

- Trước hết, tôi muốn cảm ơn những người bạn của tôi vì đã giúp đỡ tôi rất nhiều trong thời gian qua. Và... Tôi cũng có lời muốn gửi đến một người rất đặc biệt: cơ hội đến và đi qua rất nhanh và đôi khi không bao giờ quay lại, nó cũng như tình yêu, vì vậy ta phải biết nắm bắt lấy nó kịp thời, đừng để nó trôi đi mất nếu không sẽ để lỡ cả đời.

- Thật cảm động, liệu cô có thể cho chúng tôi biết người rất đặc biệt đó là ai không?

- Đó là em gái tôi, Haruno Sakura.

....”

Nghe lời Konan nói, Sakura bỗng thấy khoé mắt cay cay.

‘Cảm ơn chị, Konan- nee- chan’

Cơ hội và tình yêu à, liệu có phải ý của Konan là chuyện giữa cô và Sasuke không? Nghĩ đến đây, cô cúi xuống khẽ xoa bụng mình.

‘Mẹ nên làm thế nào đây?’

- Cô chủ, mời người dùng bữa. - một dãy người hầu tay bê những khay đồ ăn thơm phức ra đặt lên bàn trước mặt cô, sơn hào hải vị không thiếu một món nào. Trước mặt cô, bàn thoáng chốc đã phủ kín đồ ăn.

- Còn đây là của Ayumi- chan, cô gái bưng ra mấy khay sườn heo nướng thơm phức đặt trước mặt Ayumi.

Ôi trời, đã lâu lắm rồi nó mới được ăn một bữa đã đời như thế này, không rau củ quả, không có rào cản ngăn nó với thịt như trước đây. Nhìn thấy đồ ăn ngon trước mắt, nó không ngần ngại mà lao thẳng phía trước xé xác con mồi.

Nhìn bộ dạng học mặt vào mà nốc của thú cưng của cô, Sakura chỉ khẽ bật cười rồi cầm đũa bắt đầu ăn. Vì mấy ngày nay không ăn, cơ thể thiếu chất nên tự khắc ăn gì cũng sẽ thấy ngon. Khai vị là món súp cua với nấm và trứng. Tiếp đến là món Salad rong biển và Salad Nga ngon tuyệt vời (au cx thích salad ngã lắm!!!). Món chính là thịt bò nướng hảo hạng được đầu bếp chuyên về thịt bò nấu. Cần có chút tinh bột, đầu bếp đã chuẩn bị món cơm thịt chiên hồng. Thịt là thịt heo được nuôi theo phương pháp đặc biệt trong một môi trường cũng rất đặc biệt nốt, giá thành đắt gấp nhiều lần thịt thường. Ở trên có trứng chiên tái càng làm món ăn hấp dẫn hơn. Tuy nhiên ăn thế này chưa đủ chất, đầu bếp chuẩn bị một hộp sushi to tương các vị cho cô chủ. Vì bây giờ phải ăn cho hai người nên Sasori đã yêu cầu gấp đôi thực đơn cho cô. Chưa xong cô còn phải ăn nguyên cả một nồi lẩu hải sản nữa. Cuối cùng món tráng miệng là bánh kem dâu, thạch hoa quả và sinh tố các loại. (Au cx muốn ăn ToT)

Lâu lắm rồi cả hai mới ăn được một bữa ngon miệng thế này, Ayumi thì nằm lăn ra sàn xoa xoa cái bụng, nước mắt hạnh phúc cứ thế chảy ra (đúng là tâm hồn ăn uống ==’).

Nhìn thấy cô chủ ăn ngon miệng, ông quản gia khẽ mỉm cười rồi lấy điện thoại ra gọi.

- Alo - Sasori bên đầu dây kia nhắc máy.

- Thừa cậu chủ, tôi có tin muốn thông báo - ông nói.

- Sao, có chuyện gì rồi à? - Sasori cứ nghĩ là có tin không vui, lại nghĩ tới cô em gái ở nhà, tức thì mặt tím tái lại.

-Ồ không không - Ông quản gia cười xoa - có tin tốt, tin tốt. Cô chủ đã chịu ăn uống trở lại rồi, ăn rất ngon miệng là đằng khác. Sắc mặt cũng đã tươi tỉnh hơn rất nhiều.

- Hn... Vậy thì tốt rồi, nhờ dặn đầu bếp làm nhiều món dinh dưỡng cho nó - Sasori lãnh đạm nói, cô giấu vẻ vui mừng trong giọng nói chứ thực ra bên trong thì đang cười đến sái quai hàm.

- Vâng, thưa cậu chủ - rồi ông cúp máy.

Ngay khi vừa đặt máy điện thoại xuống thì Sasori nở nụ cười dài đến tận mang tai, liền gọi quản lí vào nói:

- Tháng này tăng lương ọi người.

Anh quản lí vừa nghe thấy từ tăng lương thì mặt mày rạng ngời hẳn lên. Vừa mới mấy tuần trước nghe tin gia đình chủ tịch có chuyện nên chủ tịch tâm trạng không được tốt, hai nhân viên phải làm việc trong bầu không khí u ám, lạnh lẽo, nhiệt độ xuống đến -30 độ. Hôm nay tự nhiên nhiệt độ làm quả nháy vọt ngoạn mục lên tới 30 độ, chẳng cần hỏi cũng biết nguyên nhân là gì. Mọi người nghe xong tin này hò hét ầm ĩ cả lên với volume cực đại tưởng chừng như kính sắp vỡ đến nơi rồi, cứ tung hô “chủ tịch muôn năm”.

Sasori này có tin vui là phải chia sẻ ngay, anh liền rút quả iPhone 6 plus ra nhắn tin cho hội “Giang nam Cửu quái” và hội bạn của Sakura, tất nhiên là không quên cảm ơn Ino và chúc mừng Konan và Yahiko.

Mới có 2 ngày kể từ hôm đó mà sức khỏe của Sakura tiến lên trông thấy. Sắc mặt đã hồng hào hơn, mắt không còn sưng húp húp vì khóc nữa, thai nhi cũng từ đây mà khá lên hơn. Bác sĩ bảo cô nên ra ngoài hít thở không khí nhiều hơn, cũng nên đi lại nhiều để hoạt động gân cốt. Vừa hay sẵn dịp Konan rủ cô đi mua váy cưới với mình, tội gì mà không đi, cứ khư khư ở nhà mãi cũng chán.

Đúng 8 giờ sáng thứ 7 Konan lái quả siêu xe Koenigsegg Agera R đến nhà Sasori để đón Sakura. Trong nhà, sau khi đứng 15 phút nghe Sasori thuyết giáo dặn dò cô mới được đi. Konan đưa Sakura đến một khu phố chuyên về váy cưới và chọn cửa hàng to nhất, đắt nhất mà xông vào (đại gia có khác). Cả hai sau 15 phút ngắm nghía đã chọn ra một bộ váy để thử. Konan bước ra trong một chiếc váy của hãng Alexander McQueen. (Mình cũng chẳng biết tả thế nào đâu nên xem ảnh ở trên nhé)

Chẳng cần phân vân nhiều, Sakura gật đầu đồng ý ngay, chiếc váy đã đẹp rồi nay Konan mặc còn đẹp hơn, trên đầu là một chiếc vương miện nhỏ bằng bạc cài trên khăn voan.

Vậy là váy cưới cho Konan đã xong, giờ đến váy cho phù dâu, Sakura định hỏi chọn váy cho phù dâu thì Konan lại che miệng cười, khoác vai Sakura nói:

- Cái đây chị đã chuẩn bị rồi, hôm trước ngày cưới chị sẽ gửi hàng đến cho em. Bây giờ đi lượn đã - rồi khoác tay cô kéo ra xe sau khi thanh toán xong.

Thoáng chốc đã đến ngày cưới của Konan và Yahiko. Lễ cưới được tổ chức ngoài trời, vào một ngày đẹp trời, trên một thảm cỏ xanh mướt trải dài đến tận chân trời. Từng cơn gió thanh mát để chịu lượn trên bầu trời, đẩy những đám mây trắng trôi lơ lửng trên bầu trời xanh cao rộng. Đây là một đám cưới ngoài trời mang đậm phong cách Tây.

Sakura và Sasori đến sớm từ 2 giờ chiều để giúp cô dâu chú rể chuẩn bị. (Cả hai anh em đều được mời làm phù dâu phù rể). Đến phòng của cô dâu, Sakura gặp Ino và Hinata đang chuẩn bị váy cưới cho Konan.

- Ino, Hinata? - Sakura rất ngạc nhiên khi thấy hai người bạn ở đây.

- Chào cậu, Sakura-chan (Hinata)

- Ê trán vồ, đến muộn thế (không cần nói cũng biết là ai đúng hơn!)

- Em đến rồi à, Sakura! Mau vào đây thay váy đi.

- À... Vâng - Sakura đóng cửa bước vào.

Thở dài, cô nhìn chiếc váy phù dâu đang cầm trong tay.

- Để tớ đoán nhé, cậu chọn chiếc váy này đúng không, Ino? - cô nhìn Ino.

- Sao, váy đẹp quá à? Thôi khỏi phải khen, tớ biết tớ giỏi mà. Hô hô hô (con gái cười duyên gớm)

- Tất nhiên, không khó để nhận ra, thể loại váy hở hang này chỉ có mình cậu thích thôi mà - Sakura chọc ngoáy.

- Cậu nói gì cơ, Sakura? Ý cậu là gì? - Ino trán nổi gân, lườm lườm Sakura.

Thấy tình hình như vậy, Konan liền can ngăn ngay:

- Thôi nào hai đứa, mau thay nhanh đi, sắp đến giờ rồi.

Sakura bắt đầu dĩ phải mặc chiếc váy này, dù sao đây cũng là đám cưới của chị cô nên đành nhịn vậy.

Tầm 10 phút sau, Sakura bước ra khỏi phòng thay đồ trong bộ đầm cúp ngực xoè trắng dài tới đầu gối để lộ ra bờ vai trắng ngần. Phần eo hơi nở ra vì Ino biết Sakura có thai nên muốn cô mặc thoải mái chút. Mái tóc dài màu hồng được tỉa tốt, trên đầu có cài một cái kẹp hoa màu trắng.

- Dây chuyền đẹp nhì! - Ino chỉ vào chiếc dây chuyền có mặt hoa anh đào trên cổ cô. (Cái mà Sasuke tặng í)

- À... Không có gì đâu - Sakura định bỏ chiếc vòng ra nhưng Ino đã ngăn lại.

- Đừng bỏ ra, cậu đeo nó đẹp lắm - Ino khen, trong lòng thầm vui mừng nghĩ: ‘Vây là cậu vẫn chưa hết cơ hội đâu, Uchiha!’

Thoảng chốc đã đến 3 giờ, giờ cử hành hôn lễ. Các vị khách đã ổn định chỗ ngồi, nhạc nổi lên:

“Tèn ten ten ten... Tèn tèn tèn ten... Tèn ten tèn tèn ten ten”

Trên thảm đỏ, Ino, Hinata, Sakura lần lượt bước vào, trên tay họ là bó hoa hồng trắng rực rỡ, ba người tiến đến đứng dưới bục cùng 3 anh chàng phù rể là Sasori, Deidara và Itachi. Cuối cùng là nhân vật chính của chúng ta, cô dâu. Konan trong bộ váy cưới rực rỡ chậm rãi bước vào, khăn voan trắng được hạ xuống để che đi khuôn mặt, trên tay cô là bó hoa hồng trắng được thắt nơ ở dưới. Chú rể tức Yahiko đi xuống bục đón cô dâu xinh đẹp toẹt với của mình, khẽ nói:

- Hôm nay em đẹp lắm.

Konan chỉ cười mỉm một cái rồi nắm lấy bàn tay của anh, cùng bước lên giáo đường, đứng đối diện nhau. Cha sứ mở cuốn kinh thánh ra đọc bla bla cái gì đó rồi đến đoạn chính.

- Matsuki Yahiko, con có đồng ý lấy người phụ nữ này làm vợ không, để cùng yêu thương, chia sẻ nỗi buồn cũng như niềm vui cho tới khi cái chết chia lìa?

- Con đồng ý.

- Hatsune Konan, con có đồng ý lấy người đàn ông này làm chồng không, để cùng yêu thương, chia sẻ nỗi buồn cũng như niềm vui cho tới khi cái chết chia lìa?

- Con đồng ý.

- Vây ta xin tuyên bố, các con chính thức là vợ chồng. Con có thể hôn cô dâu.

Yahiko vén khăn voan lên, cúi xuống và Kiss Konan, hay bây giờ nên nói là vợ yêu của mình. Ngay khoảnh khắc đó, tiếng vỗ tay, tiếng hò reo vỡ òa lên, tất cả mọi người đứng dậy vỗ tay chúc mừng cho đôi bạn trẻ này. Trong đám cưới lúc nào không thể thiếu những giọt nước mắt từ người thân, bạn bè cô dâu. Tobì thì nước mắt nước mũi chảy ròng ròng ra, từ này đến giờ xì mũi hết mấy cuộn giấy toilet. Deidara thì nhẹ nhàng hơn chút, chỉ có hai hàng nước muối thôi chứ không có nước mũi như Tobì. Kakuzu thì vừa khóc vừa xoè tay ra dìm và nói với Hidan bên cạnh:

- Vây là chính thức sau 21 năm 11 tháng 15 ngày 6 tiếng 17 phút 24 giây, 15 lần hẹn đi chơi, 1 lần tỏ tình và 1 lần cầu hôn kể từ ngày quen biết, bọn họ đã trở thành vợ chồng.

Sakura thì lấy tay quệt đi mấy giọt nước đọng trên khoé mắt. Cô khẽ mỉm cười chúc mừng cho hai người. Tuy nhiên, nụ cười đó đã lập tức biến mất khi cô nhìn thấy một người:

- Sasuke....

Chap này hơi nhảm tí, chap sau sẽ nói về Sasusaku nha!!!

31. Chap 30

- Sasuke... - Sakura ngạc nhiên thốt lên.

Từ đằng xa là bóng dáng một chàng trai có mái tóc đen trong bộ vest.

‘Không thể nào, sao anh ta lại ở đây?’

Bất chợt Sasuke quay đầu lại nhìn và bắt gặp ánh mắt của cô. Giật mình, Sakura quay mặt đi tránh mặt anh, tim cô cứ đập thình thịch.

- Sakura, cậu không sao chứ? - Ino lo lắng hỏi cô bạn.

- À... Tớ không sao, hơi choáng tí thôi mà. - cô nói dối.

- Có mệt lắm không, hay để tớ đi lấy nước cho?

- Không sao mà, thôi, chúng ta đi thôi, mọi người đang rời đi rồi đấy. - Sakura vội đổi chủ đề.

- Ủ. Cậu đi nhanh đi, Sasori đang đợi đấy. - Ino chỉ tay về phía chiếc Ferrari đỏ và chàng trai đang đứng ở đó chờ.

- Rồi, tí gặp lại - nói rồi Sakura chạy vội ra chỗ Sasori.

Sau khi Sakura đi, Ino nhìn theo à hướng nhìn của Sakura ban nãy. Cô khẽ cười khẩy khi nhìn thấy Sasuke đang nhìn theo con Ferrari.

‘Hay rồi đây!!!’

Bữa tiệc được tổ chức tại bãi biển Yokohama, ác mộng của Sakura một thời. Để bảo đảm an toàn cho cô em gái và mọi người, Sasori đã thiết lập vành đai Yakuza trong bán kính 5km quanh bữa tiệc.

Ngoài những người được mời thì không ai được phép qua cổng và phải đi qua máy dò kim loại. (Hình như Sasori hơi quá tay rồi)

Bữa tiệc diễn ra hết sức vui vẻ náo nhiệt, hầu như ai cũng dở khóc dở cười khi nghe “Giang Nam Cửu quái” lên phát biểu, rồi kể lại câu chuyện ngày xưa của cặp vợ chồng và các cuộc hẹn hò mà bọn họ bám theo. Cô dâu chú rể nghe xong mà tím tái cả mặt, nghe confession của bọn họ mà giờ bao nhiêu thắc mắc ngày xưa đã được giải đáp. Sau khi nghe xong “the confession”, mọi người về bàn ăn và bắt đầu dùng bữa. Sau đó là một bữa tiệc là giờ để quẩy. Sakura thở dài, cô không thích ở nơi náo nhiệt, ồn ào nên đã lặng lẽ ra ngoài bãi biển, lấy cớ là hơi mệt nên đi dạo.

Ngồi trên tảng đá, cô buồn rầu, bối rối nhìn ra biển. Nhìn những con sóng lẫn tăn chạy vào bờ, bờ biển xanh gần liền với bầu trời đêm bắt tận mở ra một không gian mênh mông rộng lớn. Trên trời là những vì sao lấp lánh nhưng sao lại trông xa vời đến vậy. Đứng giữa khung cảnh cao rộng là một mình Sakura lẻ loi, đơn độc. (Cái này au mượn trong bài Kiều ở lầu ngưng bích, ai lớp 9 chắc biết)

Như đã từng nói, gió biển buổi tối rất lạnh, đã vậy Sakura lại chỉ mặc mỗi chiếc váy phù dâu ngắn hở vai. Gió không khác gì những lưỡi dao sắc nhọn cứa vào da thịt cô. Sakura ngồi thu mình lại trong cái lạnh.

“Soạt” bỗng cô cảm thấy có vật gì mềm, dày phù lên vai, là chiếc áo khoác đen của ai đó. Đang định quay sang cảm ơn, vừa mới nhìn thấy khuôn mặt của người đó, cô đã ngạc nhiên, đôi mắt mở lớn, miệng lắp bắp thốt lên lời:

- Sa... Sasuke

- Sakura... - anh lãnh đạm nói.

- Xin lỗi đã làm phiền và cảm ơn - cô cúi mặt, đứng dậy định rời đi thì một vòng tay mạnh mẽ đã ôm trọn cô vào lòng.

- Sasuke?

- Xin em... đừng bỏ đi nữa. Em có thể không muốn gặp anh nhưng ... con phải được gặp cha. - giọng anh trầm xuống, tay siết chặt lại như không muốn cô lại rời xa anh.

- Anh biết rồi à? - cô nhẹ nhàng nói, mặt thoáng buồn.

- Phải, chính vì vậy anh sẽ không để em rời xa anh nữa đâu.

- - cứ nghĩ tới chuyện có thai là cô lại buồn, cô vẫn chưa sẵn sàng cho việc này. Lại càng tức khi nghĩ tới kẻ làm mình thành ra thế này.

Như nhận thấy những suy nghĩ đó qua ánh mắt, thái độ của cô, anh lại nói, giọng đầy hối lỗi:

- Anh xin lỗi vì đã làm vậy với em, vì đã không kiểm soát được mình mà làm em đau, vì đã làm tổn hại đến danh dự của em, vì đã vô tâm mà không để ý đến cảm xúc của em. Sakura, anh thực sự xin lỗi em, dù anh biết rằng mình không có tư cách nói câu này nhưng anh vẫn phải nói....

- - cô lặng lẽ quay sang nhìn anh.

- Anh yêu em, xin em... hãy tha thứ cho anh.

Cả đời Uchiha Sasuke này có một điều cấm kỵ, đó là đi cầu xin người khác. Anh cho rằng hành động đó có nghĩa là hạ nhục bản thân, hạ nhục danh dự của mình. Vậy mà giờ đây, anh lại đang đứng đây, cầu xin cô tha thứ ỉnh. Điều đó đủ để chứng minh rằng, anh sẵn sàng vì cô mà vứt bỏ danh dự, cái tôi của bản thân. Có thể cô không biết nhưng những người thân cận bên anh lại biết rất rõ và họ gần như há hốc mồm ra khi nghe anh nói câu đó. Bằng chứng là cảm Naruto đang sắp chạm đất đến nơi rồi, lưỡi lẽ ra thành cái thảm đỏ cho bao nhiêu vi khuẩn từ trong miệng theo dòng nước dãi đi xuống bãi cát.

Nghe anh nói vậy, Sakura từ ngỡ ngàng đến hạnh phúc. Dĩ nhiên là cô biết điều Sasuke cấm kỵ là gì nên cô rất vui khi anh nói vậy. Vậy là, anh rất yêu cô, phải không? (Đúng rồi)

Sakura xoay người lại vòng tay ôm lấy anh.

- Em cũng yêu anh.

Câu nói của cô làm anh vui mừng khôn xiết, anh vòng tay xuống ôm lấy eo cô. Anh dụi đầu vào mái tóc cô, hít gài mùi hương hoa anh đào phảng phất, anh nhớ mùi hương này lắm!

- Vậy tức là em tha thứ cho anh rồi đúng không?

- Cứ cho là vậy đi - cô cười nói.

- Anh hứa sẽ đền bù cho hai mẹ con.

- Em không cần đền bù gì hết, chỉ cần hứa sẽ luôn ở bên mẹ con em là đủ rồi.

- Anh hứa - Sasuke khẳng định chắc nịch.- Nhưng trước hết có một việc mà anh phải làm ngay bây giờ.

- Hả? Việc gì? - Cô tò mò nhìn anh.

Sasuke lấy trong túi quần ra một chiếc hộp vuông bọc vải nhung đỏ, mở hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn bạc (xem hình ở trên, đây là nhẫn đôi) và quỳ xuống trước con mắt ngỡ ngàng của cô.

- Haruno Sakura, em đồng ý lấy Uchiha Sasuke này làm chồng chứ?

Xúc động, hạnh phúc không nói lên thành lời. Nước mắt lại thêm một lần nữa rơi, nhưng là giọt lệ của hạnh phúc, niềm vui vô bờ bến.

- Có, em đồng ý - cô ghen ngào nói trong dòng nước mắt.

Nhận được câu trả lời của cô, anh khẽ nắm lấy bàn tay cô rồi đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út. Rồi anh đứng dậy, ôm lấy cô nói:

- Từ nay em đã là hôn thê của anh rồi, cấm không được gặp tên Sasori nữa. - anh vùi mặt vào tóc cô để che đi khuôn mặt đỏ của mình khi nói câu đó.

- Nhưng Sasuke này, Sasori... Là anh trai em mà - cô khúc khích cười.

WTF??? Cô nói thế tức là sao chứ? Thế hoá ra suốt bao lâu nay anh đi ghen với anh trai cô à? (Rất tiếc phải nói là đúng như vậy). Bây giờ nhớ lại anh mới chợt hiểu tại sao Itachi, Naruto và mọi người lại cười như điên khi anh kể chuyện Sasori ôm Sakura. Vậy mà... bọn họ lại không nói câu nào, hại anh và cô hơn 2 tuần chia cách. Được lắm, phen này anh đây sẽ tính sổ từng người một.

- Sasuke này, bao giờ anh đến gặp cha em, còn để cha em gặp cha mẹ anh nữa chứ? - cô hỏi.

- Anh sẽ gọi điện thông báo cho họ, em cũng vậy đi.

- Được thôi, nhưng em nói trước, cha em khó tính lắm đấy, chưa chắc ông chấp nhận anh đâu.

- Có bác sĩ bảo cưới thì không muốn cũng phải đồng ý thôi - anh cười khẩy.

- Cái gì chứ? - cô bực mình nhìn anh - anh... Anh đúng là đồ.... Uhm - thế nhưng chưa kịp nói nốt từ cuối thì môi anh đã ghì chặt lấy môi cô. Tay kết hợp ôm lấy eo cô kéo sát vào người mình. Sakura lúc này đang cáu vì câu nói của anh nay cơn tức đã bị nụ hôn của anh làm tan thành mây khói. Cô đưa tay ôm lấy cổ anh, trực tiếp đón nhận nụ hôn.

Trong bụi cây lúc bấy giờ.

- Chà... Có vẻ như kế hoạch thành công rực rỡ nhỉ! - Ino tự hào nói.

- Thật lòng mà nói tớ chưa từng nghĩ cái kế hoạch ngu ngốc đấy thành công. Chắc chắn rằng người nghĩ ra nó đầu óc không bình thường chút nào- Shikamaru than phiền nói.

- Ôi thôi xin lỗi đi, cái đứa đầu óc không bình thường đấy vừa tác hợp thành công cho hai người đấy, ít ra vẫn còn hơn chán cái đầu IQ 200+ mà chẳng được cái tích sự gì - Ino chanh chua nói lại.

- Có ai để ý thấy là họ luôn kết thúc bằng cảnh Kissing không? Và lần nào cũng là Sasuke chủ động. - Naruto xoa cằm soi mói.

- Nếu để ý kĩ thì sẽ thấy lúc nào Sakura cũng bị cưỡng hôn. - Neji bổ sung.

- Công cmn nhận - Naruto gật đầu tán thành.

- Ít ra thì con bé cũng tìm được hạnh phúc rồi - Konan khoác tay Yahiko cười tươi.

- Không thể tin được tôi và Sasori sắp thành thông gia - Itachi liếc nhìn sang cậu bạn.

- Đấy chỉ là nếu, NẾU cậu ta qua được cha tôi thôi.

- Tôi không dám tưởng tượng bác Kizashi sẽ làm gì thằng nhóc đó khi điều tra được những gì nó đã làm với Sakura- chan - Deidara rùng mình tưởng tượng.

- Không biết hai bác Uchiha sẽ nghĩ gì khi nghe về những việc thằng con trai Bác đã làm với con gái nhà người ta. - Hidan suy nghĩ.

- Tôi không thể chờ để xem buổi thông gia gặp mặt như thế nào đây. He he!!! - Kakuzu cười nói.

Buổi gặp mặt sẽ như thế nào đây? Đón đọc chap sau thì biết. =))

32. Chap 31

Tại nhà Haruno

- CÁI GÌ CƠ??? ANH NÓI LẠI XEM NÀO??? - Sakura hét ầm vào tai Sasori.
 - Em không vặn nhỏ volume được à? Anh bảo là: ngày mai cha sẽ đến gặp mặt ông bà thông gia. Bên kia cũng ấn định ngày gặp rồi - anh bình tĩnh nhắc lại thêm một lần nữa, đồng thời lấy hai tay bịt tai.
 - ANH BỊ ĐIÊN À, GẤP THẾ LÀM SAO EM KỊP CHUẨN BỊ??? - lần này cô còn hét kinh hơn lần trước.
 - Làm sao anh biết được, cha bảo mai sẽ đến xem mặt con rể luôn và bàn bạc về mấy cái chuyện cưới xin nếu thấy được. Mà chuẩn bị thì có gì khó - anh cầu nhàu - Cùng lắm là đi mua cho em cái váy là xong chứ gì.
 - ANH BỊ NGU HAY GIẢ NGU ĐẤY??? EM ĐANG NÓI VỀ CHUẨN BỊ TÂM LÝ CƠ. EM BIẾT ẮN NÓI THẾ NÀO?
 - Lời khuyên nhỏ này: bình tĩnh, tự tin, thoải mái, không căng thẳng.
 - CÁI ĐẦU ANH Ý, NÓI THÌ DỄ LẮM. ĐỂ XEM LÚC LẤY VỢ ANH CÓ KHÁC GÌ EM KHÔNG.
 - Vấn đề là anh không lấy vợ em ạ, zai đây ế rồi. - anh bình thản nói.
 - HỨ... KHÔNG CHƠI VỚI ANH NỮA....- gầm ròi cô giận dữ bỏ lên phòng mình.
- Sasori bật cười nhìn bộ dạng vùng vằng giận dữ của cô em gái. Đúng là không nên chọc tức mấy bà bầu. Cùng lúc đó, tại nhà Uchiha.
- THẾ ẾU NÀO MÀ CHA MẸ ĐẾN SỚM THẾ??? - Sasuke hét vào mặt Itachi.
 - ĐI MÀ HỎI CHA MẸ Í, BỐ AI MÀ BIẾT ĐƯỢC - Itachi cũng gào lại không kém, ông này có vẻ không hiền như Sasori.
 - EM BIẾT ẮN NÓI THẾ NÀO VỚI CHA CỦA SAKURA ĐÂY??? ANH CÓ BIẾT ÔNG ẤY ĐÁNG SỢ LẮM KHÔNG?
 - ĐÂY LÀ CHUYỆN CỦA MÀY LIÊN QUAN GÌ ĐẾN ANH ĐÂY. (Anh em thế đấy)
 - ANH.... CÁI ĐỒ CHẾT TIỆT - Sasuke giận tím mặt, vụ cha mẹ đến sớm chắc phải 8-9 phần do ông sắp xếp.
 - Ô hô hô, quá khen, quá khen - Itachi cười tươi nói, nhìn thẳng em mặt tím như quả cà tím mà lòng vui phơi phới, lâu mới được chọc tức nó vậy.
- Sasuke không nói nổi câu nào được nữa đành phất cờ trắng chịu thua rồi bỏ lên nhà, vừa đi vừa lầm bầm nói: “đồ mặt dày, mặt thót”
- Itachi ở dưới nhà sau khi thấy thằng em bỏ lên nhà rồi thì lặn ra ghế sofa ôm bụng cười sặc sụa (mất hình tượng quá đấy =='), rút điện thoại ra gọi cho Sasori.
- Bên đấy thế nào? - Itachi nén cười hỏi.
 - Sư tử Hà đông lên cơn, gầm vỡ hết cả cửa kính rồi.
 - Sặc, bên này sư tử Hà tây cũng không thua kém gì đâu, công nhận chúng nó hợp nhau thật.
 - Chuẩn men.- Sasori giơ tay tán thành
 - Không biết biểu cảm của cha mẹ tôi như thế nào khi biết mình sắp có cháu bé nhờ?
 - Không biết thằng em cậu có sống sót được qua ngày mai khi gặp “nhạc phụ tương lai” không đây? Hi vọng cha tôi không mang cả đội quân sang xử nó.

- Hi vọng tụi nó không biết là chúng ta sắp xếp cuộc gặp ngày mai. - Itachi ngó ra cầu thang để xem thằng em có nghe lỏm không.

- Mà cậu thuyết phục cha cậu mai về kiểu gì thế, lịch ban đầu là tuần sau mà? - Sasori tò mò hỏi.

- Tôi bảo cha tôi rằng nếu ông không muốn cả tập đoàn và giới báo chí biết ông sợ vợ thì mai hãy về la Nhật luôn. - Anh ôn tồn kể lại câu chuyện.

- Ha ha ha... - Đầu dây bên kia Sasori cười sặc sụa, tí nữa sái quai hàm. - Không ngờ chủ tịch tập đoàn Uchiha nổi tiếng nghiêm khắc, bằng sơn lãnh khốc mà lại sợ vợ.

- Tôi biết, thế còn cậu thuyết phục kiểu gì? - Itachi hỏi.

- Tôi bảo rằng nếu cha không muốn mọi người trong tổ chức biết rằng lần trước cha tè dầm thì ngay ngày mai phải về Nhật.

- HA HA HA... - Lần này là giọng khả ố của Itachi vang lên - Không thể tin được cha cậu HÁ HÁ HÁ... Rồi tiếp theo là tràng cười khả ố hết sức bá đạo của hai ông anh vang lên. Sakura và Sasuke ở tầng trên mà không ngừng nổi da gà, lông tơ dựng ngược cả lên.

Trong lúc đó, hai ông bố trên hai chiếc chuyên cơ riêng đang mặt mày nhăn nhó, đang rửa thềm.

‘Thằng con chết tiệt, hại bố mày phải bay gấp từ Đức/ Italy, bố mày sẽ trả thù, Itachi/Sasori’ (quân tử báo thù 10 năm chưa muộn)

Tại sân bay Fuuko.

- Otou- sannnn.... - Sakura mừng rỡ chạy lại ôm chặt lấy ông Kizashi.

- Con gái cưng của cha lớn quá nhỉ!!! - ông mừng rỡ ôm cô công chúa bé nhỏ.

- Con nhớ cha lắm!!!

- Cha cũng nhớ con, Sakura. Biết tin con gái cha sắp kết hôn cha liền bay vội về đây. - ông xoa đầu con gái, mắt liếc liếc sang nhìn Sasori.

Sasori đứng gần đấy mà mặt méo xệch.

‘Cảm thấy có một sự điều không hề nhẹ ở đây ==’

- Yêu cha nhất mà!!! ^^ - cô mừng rỡ nói.

- Không biết số thằng nào hên thế mà lấy được con.

‘Thằng đấy chắc kiếp trước ăn ở thế nào kiếp này mới lấy phải nó’ Sasori nghĩ thầm.

- Ôm ấp thế đủ rồi, đi thôi nào, trễ giờ hẹn đến nơi rồi này - Anh nhắc nhở rồi đẩy hai người ra xe, phóng thẳng đến điểm hẹn.

Cùng lúc đó, tại sân bay Uzumaki.

- Cha, mẹ, Itachi vẫy tay ra hiệu cho ông bà Uchiha.

- Ôiiii.... Ita-chan và Sasu- chan của mẹ, mẹ nhớ hai đứa quá!!! - Bà Mikoto ôm chầm lấy hai thằng quý tử của bà.

- C...con... cũng... nh...ớ mẹ... - Hai thằng con trai bị mẹ ôm cho nghẹt thở, mặt tím tái lại vì thiếu oxy.

- Để mẹ kiểm tra nào- bà buông hai đứa ra soi từ đầu đến cuối- không mất miếng thịt sợi lông nào, vẫn là hai thằng quỷ con đẹp choai của mẹ. ^^ Yêu quá đi!!!) - Bà nhéo má mỗi đứa một cái.

Hai anh em bây giờ biểu tượng cảm xúc như sau: ==~ (đây là lí do tại sao hai người tranh nhau đi đến nhà hàng trước, đùn nhau đi đón cha mẹ.)

- Sasu-chan của mẹ lớn thật đấy, chưa gì đã sắp kết hôn rồi, chắc cô bé đó xinh lắm nhỉ! Còn Itachi nhà mình thì... - nói rồi bà quay sang thất vọng nhìn Itachi.
- Con theo chủ nghĩa độc thân mà, ngu gì mà lấy vợ rồi rước con sư tử Hà đông về cho nhức đầu.
- Ý mày là gì hả con

33. Chap 32

- Ta....

Mọi người vênh tai lên lắng nghe, hai nhân vật chính thì đang bị xì stress nặng, mồ hôi đầm đìa chảy trên mặt, đặc biệt là chàng rể (đấy là còn tùy xem có phải là rể riếc gì ko)

- Ta..... - cứ ta ta từ nãy đến giờ cũng đã 15-20 phút làm mọi người không ngừng căng thẳng, mắt lồi ra để đọc miệng ông, tai vênh lên hết cỡ để nghe không bỏ sót một chữ nào.

- Ta.... (Sặc, ông này hình như có thói đùa dai) - nhìn thấy mọi người sắp thành con yêu tinh tai nhọn đến nơi rồi mà vẫn còn vui vẻ đùa được.

Cuối cùng, tức nước vỡ bờ, con sâu xéo mãi cũng quẫn, Sasori đứng phắt dậy đập mạnh tay xuống bàn tức giận trợn mắt nói:

- Khô quá thế tóm lại là ý cha thế nào? Ta tiếc gì ở đây nhức hết cả đầu.

34. Chap 33

- Oi, Sakura- chan - Naruto vẫy vẫy tay rồi nhảy ra ôm chầm lấy Sakura.- Ôi nhớ cậu quá, cậu nghỉ bao lâu nay rồi còn nhớ bạn không hay vì tình quên bạn rồi - cậu nói một lèo mà không nhận thấy ánh mắt sát thủ đang hướng về mình. Bỗng tự nhiên thấy lạnh sống lưng nên Naruto ngược đầu lên và nhìn thấy Sasuke.

- Buông cô ấy ra, dobe - anh gần giọng kèm theo ánh mắt ‘nếu cậu còn yêu đời’

Naruto tất nhiên là buông ra ngay lập tức và lùi lại vài bước, mồ hôi thì nhau chảy ra.

- Trán dô, khoẻ chứ! - Ino ra khoác vai Sakura.

- Rất khỏe là đằng khác, heo ú!!!

- Héo ú cứ tưởng trán dô vì tình bỏ bạn rồi chứ! Chuyện hai người thế nào rồi, bao giờ ‘get married’?

- Nói linh tinh gì đấy - cô đỏ mặt quay đi.

- Sớm thôi - Sasuke chen vào nói.

- Aww... Nhớ không được quên mời mọi người đấy, và tất nhiên, tớ được làm phù dâu, ớ hớ hớ...

- Biết rồi, có ai giành hàng với cậu đâu mà lo.

“Reeng... Reeng...”

Điện thoại trong túi áo Sasuke reo lên.

- Alo

-

- Tôi biết rồi.- rồi anh cúp máy.
- Sakura, anh có việc phải lên văn phòng sớm, em cứ ngồi nói chuyện với mọi người dưới này đi.
- Vâng, em biết rồi.
- Yêu em. - nói rồi anh kéo cô lại gần hôn lên má cô trước mặt mọi người.
- Yêu anh. - cô đỏ mặt lí nhí nói.

Ngay khi Sasuke rời đi, mọi người ồ lên thay nhau nói.

- Aww... Sasuke lãng mạn ghê nhỉ! (Tenten)
- Trán Đồ sướng thật đấy! (Tự đoán nhé!)
- Thằng teme có còn thấy mình đang ở đây không đấy? (Naruto)
- Phiền phức (Shikamaru)

5 phút sau, mọi người lên phòng làm việc, Sakura cũng vậy.

Mở cửa vào phòng giám đốc, Sakura đã bắt gặp một người mà chính là nguyên nhân của mọi bi kịch, sóng gió sau này.

- Karin? - mắt cô mở lớn đầy ngạc nhiên.
- Sakura - cô ta nhoẻn miệng cười.
- Sakura, đây là nhân viên mới đến thử việc. Karin, đây là thư kí của tôi. Chắc hai người đã biết nhau rồi.
- Hn... - Sakura không thềm nói gì mà tiến lại bàn của mình mà ngồi LG việc, hoàn toàn coi sự tồn tại của hai người kia là zero.
- Ngày mai cô sẽ bắt đầu công việc ở đây, giờ cô có thể ra về.
- Vâng, xin cảm ơn giám đốc đã giúp đỡ. - nói rồi cô ta đứng dậy ra về, khi đi ngang qua bàn Sakura còn ném cho cô ánh mắt thách thức. Nhưng chị Sakura cũng đâu chịu nhường, quăng cho cô ta cả ánh mắt lẫn cái nhếch mép đầy khinh bỉ.

Sau khi Karin đã rời đi, có một sự tức giận không hề nhẹ đang hình thành trong cô. Chỉ cần nghĩ tới việc cô và ả làm cùng công ty thôi cô đã thấy cău rồi. Lại còn làm cùng Sasuke nữa, nhớ lại hồi trung học đã thấy cău. Bây giờ cô chỉ muốn cho Ayumi và Ayuri đến làm thịt con ả chảnh choẹ đó thôi. (Em sẽ thành toàn ước nguyện của chị sau này)

- Sakura... - anh gọi cô.
- - im lặng.
- Sakura... - anh vẫn kiên trì gọi.
- - vẫn là im lặng, cô còn chẳng buồn quay ra, thậm chí còn chống tay quay mặt đi lấy tai nghe ra nghe nhạc giả vờ như không nghe thấy.

Thở dài, anh đành bước tới chỗ cô, vòng tay ôm cô từ phía sau làm cô giật mình.

Cô cố thoát ra khỏi vòng tay anh, miệng vẫn không mở nói câu nào. Thế nhưng trình cô đâu đủ để thoát ra, thay vào đó, càng kháng cự anh lại càng siết chặt tay hơn.

Đợi đến khi cô gần đuối sức, anh mới cúi đầu xuống, ghé sát miệng vào tai cô, thì thầm:

- Em ghen à?

Bị đánh trúng tim đen rồi mà cô vẫn còn đem vẻ lạnh lùng ra.

- Mắc mớ gì đến anh.
- Sao lại không? Vợ anh ghen lẽ nào anh lại không liên quan? - anh bật cười nói.

- Để tôi nhắc cho anh biết, chúng ta chưa kết hôn, thậm chí còn chưa đính hôn, nên tôi chẳng là gì đối với anh cả. - cô lạnh lùng nói.

- Anh không cho là như vậy đâu, em còn đeo nhẫn cưới thì sao nói là vậy được.

Nhìn xuống bàn tay mình là chiếc nhẫn cưới màu bạc, bực mình, cô định rút ra trả lại cho anh thì Sasuke đã nhanh tay nắm lấy hai cổ tay cô, dụi đầu vào hõm vai cô cười khúc khích.

- Chà chà, xem em ghen kinh chưa kìa!!!

- Anh.... Buông ra. - cô cáu tức nói.

- Không buông, làm gì được nào? - anh thản nhiên nói, giọng trêu chọc cô càng làm Sakura bực mình.

- Anh ... Anh không buông thì tôi sẽ ghét anh.... Uhm - cô chưa kịp nói hết câu thì môi anh chặn lại.

Hình như nụ hôn của anh có sức hấp dẫn mê người hay sao mà tự nhiên người cô mềm nhũn ra, bao nhiêu tức giận bay hết lên chín tầng mây ra ngoài vũ trụ.

Đến tận khi đã gần hết oxi rồi, anh mới buông ra, tựa đầu vào trán cô.

Ở cự li gần thế này, khuôn mặt đẹp đến chết người của anh làm cô đỏ mặt, định đẩy ra nhưng lại bị hai tay anh nắm chặt.

- Em ghen gì chứ? Không phải anh đã nói là anh sẽ chỉ yêu mình em thôi sao?

- Nhưng mà... em không .ưa gì cô ta, sao anh lại cho cô ta vào đây làm gì? - cô phụng phịu nói, đôi má phồng lên trong rất dễ thương.

Hôn nhẹ lên đôi má cô, anh nói:

- Chỉ là vấn đề công việc thôi mà. Em không phải lo.

- Thế nếu cô ta dỡ thủ đoạn gì thì sao? - cô nói.

- Em nghĩ quá rồi đấy, Sakura, mọi thứ sẽ ổn thôi. Em đừng lo nghĩ nhiều mà ảnh hưởng đến con.

- Vâng.

- Dù sao thì anh vui lắm!

- Vì sao? - cô ngây thơ hỏi.

- Vì ghen tức là yêu nhiều mà. - anh ôm cô vào lòng.

- Ừm... - cô tựa đầu vào ngực anh, nghe nhịp đập của trái tim anh.

Ta có thể kết luận được rằng có vẻ như cả hai vẫn chưa biết đến cái máy quay huyền thoại mà Itachi cho người lắp nhĩ! Bằng chứng là cả hai vẫn đang ôm ấp nhau thoải mái và tin rằng không có ai quan sát. Nhầm to rồi đấy, hiện giờ có không chỉ một mà tận 5 người đang quan sát họ.

- Teme, tôi không ngờ cậu sến đến phát sụa thế đấy

35. Chap 34

- A... Anh là - Sakura tay chỉ chỉ trở trở vào mặt anh rồi nói - ai???

Lúc này người đứng trong thang máy có cảm giác như bị tạt một xô nước lạnh vào mặt, nụ cười trên mặt méo xệch xuống tận cằm.

- Em... Không nhớ thật à? =_='

- Trông có vẻ quen quen... - cô chống cằm suy nghĩ rồi chợt nhớ ra, mắt mở lớn - a, anh là Nabuto đúng không.

‘Rầm’ cảm giác lần này là một quả tạ nghìn cân rơi thẳng vào đầu. Thà bị quên tên còn hơn là bị nhớ nhầm tên.

- Kabuto, là Ya-ku-si Ka-bu-to. - anh nhấn mạnh từng chữ.

- À đúng rồi, Kabuto-nii, lâu lắm không gặp - cô ôm chầm lấy anh.

- Mới có 5 năm thôi mà, không ngờ trí nhớ của em tệ đến thế.- anh thất vọng nói.

- Em xin lỗi, mà... sao hôm nay anh lại đến đây? - cô nhìn anh hỏi.

- Hôm nay anh đến để hợp tác với tập đoàn Uchiha, nghe nói em làm ở đây nên anh đến sớm thăm em luôn. Bác Kizashi và anh Sasori vẫn khỏe chứ?

- Vẫn khỏe lắm, thế dì Urushi vẫn ổn chứ?

- Ủ - anh gật đầu - Trưa nay em rảnh chứ?

- Xin lỗi anh, trưa em có việc mất rồi, để khi khác nhé!

- Đành vậy - anh bước ra ngoài còn cô bước vào thang máy - nhớ gửi lời chào của anh đến bác và anh nhé!

- Vâng, chào anh - cô nở nụ cười.

Cửa thang máy đóng lại, hai người trở lại với công việc của mình. Thế nhưng, cả hai không biết rằng toàn bộ hành động ban nãy đã được ghi lại qua camera trong thang máy.

Đến giờ tan tầm, Sakura đang đứng chờ thang máy một mình, hôm nay Sasuke có việc bận nên bảo cô về trước nghỉ ngơi đi.

“Reeng... Reeng...” Sakura lấy điện thoại trong túi ra nghe máy.

- Alo

-

- Vâng. Em sẽ xuống ngay.

-

- Tạm biệt.

Cô bước vào thang máy, xuống đến cổng cô thấy một chiếc lamborghini huracan xám đang đỗ ở cổng, bên trong là một người đang chờ. Cô tiến tới mở cửa bước vào. Chiếc xe lái đi ra khỏi công ty.

Đến tối, Sasuke đã về đến nhà.

- Con về rồi à, Sasuke? Có đồ ăn sẵn trên bàn rồi đấy. Con lên thay quần áo đi rồi ăn - tiếng bà Mikoto vọng ra từ phòng bếp.

- Sakura đâu rồi mẹ? - anh hỏi.

- Mẹ vẫn chưa thấy nó về.

- Aww.... Chưa gì đã nhớ “vợ” rồi kìa - Itachi từ trên tầng xông ra châm chọc.

- Hừ, nói lắm - anh đỏ mặt quay đi.

- Ồ... Sasu- chan đỏ mặt rồi kìa!!!

36. Chap 35

- Bác sĩ, đứa bé thế nào? - Sakura tò mò hỏi.
 - Cô yên tâm, đứa bé vẫn khỏe.- cô bác sĩ cười nói - tuy nhiên cô cần bổ sung nhiều chất dinh dưỡng hơn để đảm bảo hệ miễn dịch của đứa bé cao khi ra đời.
 - Vâng, cảm ơn bác sĩ - cô đứng dậy ra ngoài.
 - Thế nào rồi, trán dò? - Ino vừa đi vừa hỏi.
 - Thì cần bổ sung thêm chất... Bla bla.... Đại loại là thế.- cô chán nản lặp lại lời bác sĩ.
 - Mà sao Sasuke không đưa cậu đi?
 - Anh ấy đang bận nên tớ không muốn làm phiền, hơn nữa hiện tại bây giờ tớ vẫn chưa muốn nói chuyện với anh ta.
 - Haizzz.... Thôi kệ đi. Ăn uống kiểu của cậu sống sao nổi, đã có thai mà còn đòi giữ eo, cái đồ dở hơi. Bây giờ hội chúng mình đi tắm bỏ chút đi, tớ sẽ hẹn Tenten và Hinata.
 - Không được, heo ú, hôm nay tớ có hẹn rồi.
 - Khai mau, với ai, mấy giờ, ở đâu? - Ino chất vấn.
 - Đi với ông anh họ mới về nước ấy mà, bây giờ phiền Ino “xinh đẹp” đưa trán dò đi nhé!!! - Sakura nịnh lú cả lưỡi, chơm chớp mắt.
- Nghe bạn mình khen mà mặt Ino vênh vênh cả lên, nghe mà sướng cả tai, phồng cả lỗ mũi.
- Nể tình chú có mắt nhìn người nên hôm nay chị sẽ chiều cổ cho đấy.
 - Moa, yêu Ino nhất mà

37. Chap 36

“Reeng Reeng...”

Sasuke lười biếng vớ lấy chiếc điện thoại đang đổ chuông trên đầu giường, bật lên nghe và....

- TEMEEEE.... CẬU ĐANG Ở ĐÂU HẢ??? BIẾT MẤY GIỜ RỒI KHÔNG MÀ CÒN CHƯA VÁC CÁI MẶT ĐẾN CƠ QUAN HẢ???? TẠI SAO TÔI GỌI SỐ NHÀ CẬU KHÔNG NGHE MÁY HẢAAAA.....???
- Naruto gần như gào vào cái điện thoại, làm Sasuke phải để cái điện thoại ra xa cả mét để không bị thủng màng nhĩ.
- Cậu điên hả Naruto, mới có sáng sớm mà cậu đã phá không cho người ta ngủ? - anh cần nhần.
- SÁNG SỚM CÁI ĐẦU NHÀ CẬU Í

38. Chap 37

(Mặt trận SaiIno)

Trước cửa khách sạn hôm nọ, Ino và Sai đeo kính râm bước vào trông rất ngầu.

- Xin chào quý khách - một cô nhân viên cúi đầu chào.

- Hn... - cả hai bước đến bàn tiếp tân.

- Cho hỏi, vào tối 2 ngày trước, ai là người thuê phòng 116.

Vẫn là cô tiếp tân hôm nọ, vì đã được chuẩn bị sẵn nên nói những gì, cô ta liền nói:

- Dạ thưa cô, là anh Uchiha Sasuke ạ. Anh ấy đi cùng với cô bạn gái tóc đỏ rất xinh. Họ còn bảo....

“RẦM” cô ta chưa kịp nói hết câu thì Ino đã đập mạnh tay xuống bàn với 1 phần 10 công lực, cái bàn gỗ còn in nguyên dấu bàn tay rõ rệt. Cô ta sợ tái xanh mặt lại, hốt hoảng định gọi bảo vệ.

- Chc... Chc... Nếu là cô tôi sẽ không làm vậy đây - Ino dõ giọng lưu manh. - Tôi cho cô một cơ hội nữa, kể lại cho tôi ai đã đặt phòng vào tối hôm đó, toàn bộ câu chuyện thế nào.

- Tôi đã nói những gì tôi biết - cô ta khẳng định, vẻ mặt điềm tĩnh dù bên trong đang phát hoảng.

- Vẫn cứng đầu à? Haizzz.... - Ino thở dài ngao ngán lắc đầu. Người ngoài nhìn vào thì có thể thấy đó bình thường nhưng đối với một người kinh nghiệm dày mình như anh Sai đây thì có thể dễ dàng nhận thấy điều bất thường, bằng chứng là anh đang lùi lại ra xa khỏi Ino đây.

Vẫn chất giọng lưu manh kết hợp với điềm tĩnh và đầy đe dọa, cô cất tiếng:

- Chà... Khách sạn này đẹp phết nhỉ. Nếu tôi nhớ không nhầm thì đây là của tập đoàn Inari. À, nhớ rồi, hình như đây là khách sạn có nhận được vốn đầu tư nhiều nhất từ tập đoàn Yamanaka nhỉ?

- V... Vâng - cô ta trả lời, bắt đầu nhận thấy có gì không ổn.- Ngài Yamanaka Inoichi của Tập đoàn Yamanaka là đại cổ đông trong ban quản trị.

- Thế nếu có chuyện gì xảy ra nếu tập đoàn Yamanaka rút toàn bộ vốn đầu tư ra nhỉ? - Ino tựa lưng nhìn xung quanh, giọng bắt đầu mang tính chất đe dọa.

- Bảo vệ đâu, lại đây lôi cô ta ra ngoài - cô ta nhấn chuông gọi bảo vệ. Tức thì hai người đàn ông to con mặc vest đến.

- Mời cô vui lòng đi theo chúng tôi.

- Không thích thì sao? - Ino thách thức nói.

- Thưa cô, yêu cầu cô... Mà khoan đã, cái giọng này quen quen - Hai người đàn ông lực lưỡng nhìn cô rồi mở to mắt ngạc nhiên khi Ino từ từ bỏ kính râm ra - Yamanaka - Sama!!!- họ mừng rỡ nói.

- Sama sa miếc gì chứ, gọi là Ino thôi. Không ngờ các anh còn nhớ. - Cô vui vẻ nói trong khi người nào đó thì đang đứng hình rùng mình (cô tiếp tân đó, khổ thân, ai ko động lại động phải bà chằn này)”

- Lâu lắm rồi không gặp cô Ino, trông cô xinh đẹp ra hẳn, hôm nào phải tụ tập lại một buổi chơi đánh bài uống nước mới được. Bây giờ tôi đã cải thiện hơn rồi, ko thua cô như hồi bé được đâu. - một người cười to nói.

(Au sẽ giải thích như sau: hồi Ino còn nhỏ, tầm học sinh cấp 2, ông Inoichi, tức cha của Ino thường đem cô đến cơ quan làm việc vì bộ não của cô giúp ông không ít việc. Trong lúc chờ cha, cô thường vào phòng bảo vệ ngồi chơi đánh bài đủ các thể loại: tấn, tá, tiến,... Người vềбет phải uống một vại nước lọc (thể nên trong phòng bảo vệ luôn có mấy bình nước khoáng to tướng), về ba ăn 5 quả búng tai của người thứ nhất, về nhì thì quỳ, về nhất ngồi chơi. Chị Ino cáo già đây nổi danh lầy một thời trong phòng bảo vệ là chơi bài luôn về nhất. Thế nên mấy ông kia cứ luân phiên nhau mà nốc nước lọc rồi đêm trực đua nhau cướp cái nhà xí. Chơi nhiều từ lạ thành quen, từ đó mấy người rất thân với nhau)

- Hô hô, rồi sẽ có dịp tôi thử tài anh. Còn bây giờ tôi có một chút việc muốn nhờ tí.

- Có gì cô cứ nói, đừng ngại, giúp được sẽ giúp mà ko được thì cố cho bằng được - cả hai đồng thanh nói.

- Cảm ơn hai người, việc tôi nhờ cũng không khó lắm đâu - cô cười ranh mãnh, quay lại nhìn cô tiếp tân, nở nụ cười hắc ám nói- Không phải tôi đã bảo cô không nên gọi bảo vệ rồi sao.

Và cảnh tiếp theo là hai ông bảo vệ mỗi người một tay xách cô ta ném ra ngoài và không quên nói một câu:

- Cô bị sa thải.

Quay trở lại với Ino, cô thông thả mở cửa bước vào khu tiếp tân, ngồi xuống máy tính, nhắc Sai một câu: “Cậu kiểm tra máy quay an ninh đi”

Sai gật đầu rồi bước vào phòng an ninh mà không hề gặp khó khăn nào, tất nhiên là không ai muốn chung số phận với cô tiếp tân ban nãy, khôn nhất là không dây dưa gì với cô gái này.

Ino ngồi kiểm tra lịch đặt phòng kèm theo những người đặt phòng, thanh toán là ai.

- Thấy rồi - cô nói, lấy USB ra chép lại toàn bộ.

- Thấy rồi đây - Sai bước ra với hộp băng an ninh ghi lại toàn bộ sự việc ngày hôm đó đưa cho Ino.

- Chúng ta đi thôi - Ino nhận lấy cuộn băng, rút USB ra bỏ vào túi sách rồi đứng dậy rời đi.

Khi đi qua cổng, cô không quên cảm ơn 2 ông bảo vệ ban nãy rồi liếc xéo con tiếp tân ban nãy.

- Thật là... có cần phải đuổi việc cô ta vậy không? - Sai nói với cô sau khi lên xe.

- Đương nhiên, loại người như cô ta không đáng làm ở đây, dám vì tiền mà phá nát hạnh phúc người khác.

- Nói đến đây, Ino nắm chặt tay tức giận khi nghĩ đến tình trạng Sakura, BẠN THÂN CỦA CÔ hiện giờ.

- Hơn nữa - cô bổ sung - cô ta là một trong những tay sai của Karin nên phải khử tại trận chứ. Diệt cỏ phải diệt tận gốc.

(Mặt trận NaruHina)

Naruto hùng hổ bước vào quán cafe nơi Ino kể rằng bản Video trong máy được quay một đoạn ở đây. (Đoạn Kabuto hôn Sakura í). Nhiệm vụ của hai người là lấy được đoạn camera xác thực ngày hôm đó.

- Mời quý khách ngồi. - cô nhân viên nói.

- Cảm ơn. - Cả hai an vị trên ghế - Cho hai cốc cafe loại đặc biệt.

- Xin lỗi quý khách, hôm nay hết loại này rồi ạ.

- Sao lại hết được, tôi đã cất công bay từ Osaka đến đây để uống loại Cafe này, thế mà không có là sao.. - Naruto tức giận nói.

- Dạ, xin quý khách bình tĩnh, tôi sẽ đi mua ngay ạ. Xin quý khách chờ một chút, sẽ mất kha khá thời gian vì cửa hàng ở khá xa.

- Đợi lâu thế làm mất hết thì giờ của người ta, tôi trăm công ngàn việc đâu rảnh để chờ từng ấy thời gian, làm ăn cái kiểu gì thế hả..... - Và thế là Naruto quát tháo ầm ĩ cả lên, cả quán cafe trở nên náo loạn.

Hinata nhân cơ hội bảo vệ và nhân viên tập trung hết ở đây nên nhanh chân lên vào phòng camera. Cứ tưởng nhân viên bảo vệ ở hết ngoài rồi chứ ai ngờ vẫn còn một người ở đây canh cửa. Mọi người chúng ta đều tưởng Hinata sẽ sợ hãi bỏ chạy lại đúng không? Nhầm to rồi mấy cưng, chị đây không phải dạng vừa đâu.

Hinata vờ ngã ngay trước mặt anh bảo vệ. Thấy tiểu cô nương ngã, anh đây đâu phải dạng “trái tim sắt đá” mà không biết thương hoa tiếc ngọc, nên liền chạy lại đỡ cô.

- Cô không sao chứ? - anh xuýt xoa cái chân Hinata.

Nhân lúc anh ta không để ý từ phía sau, Hinata đã nhanh tay đánh mạnh vào sau gáy và anh ta xỉu ngay lập tức. Cô phủi quần áo đứng dậy bước vào trong, nào ngờ gặp phải hai tên nữa. Thấy cô chúng Quát to:

- Cô là ai, ai cho vào đây, mau ra ngoài.

- Tôi cho các người hai lựa chọn, một là ra khỏi đây, hai là nằm ở đây. - Cô đe dọa.

- Ha ha ha... Xem cô nhóc đùa vui chưa kìa, để xem cô là gì nổi bộn ta.- bọn chúng xông vào tấn công nhưng đầu có biết là vừa kích hoạt chế độ thần chết của Hinata đây.

10 giây sau

Kết quả quá rõ ràng, hai tên ban nãy nằm chổng vó trên sàn bất tỉnh nhân sự. Như au đã nói,(nếu chưa nói thì nói luôn nhé!!!) Hinata là một cô gái hiền lành, nhút nhát và hay xấu hổ, xui khi gặp Naruto. Thế nhưng, hầu hết con người luôn có hai mặt, mặt ngoài và mặt trong, theo như au thì mặt ngoài là mặt ứng xử hàng ngày, còn mặt trong còn gọi là con người thứ hai. Hinata cũng không là một trường hợp ngoại lệ, bình thường thì hiền, thế nhưng khi mà có kẻ dám đụng đến bạn và gia đình cô thì coi như xác cmn định rồi, những ai chống đối người thi hành công vụ thì cũng chịu chung số phận. Và hai tên kia là ví dụ, cô thừa biết chúng là tay sai của Karin nên cô ra tay không hề nhẹ tí nào, chắc phải tầm 5-6 tiếng nữa mới tỉnh.

Hạ hết nhân viên, Ino tìm cuộn băng hôm đó trên giá băng.

- Hình như Ino bảo là ngày 15 thì phải. Xem nào... 11, 12, 13, 14, 15 đây rồi.- cô lấy cuộn băng ra cho vào máy phát, kiểm tra không bao giờ là thừa cả. Khi đã xác nhận rằng đây là hàng xịn chuẩn rồi, Hinata mới rời khỏi phòng, ngoắc tay ra hiệu cho Naruto, lúc này vẫn đang cãi nhau tùm lum, ầm ĩ cả lên.

Nhận thấy tín hiệu, Naruto đập bàn đứng dậy bình luận:

- Đúng là phí thì giờ- rồi rời khỏi quán.

Ra đến ngoài.

- Hinata, em lấy được chưa?

- Đây rồi - cô lấy trong túi ra hộp băng.

- OAAAA..... Hinata giỏi quá - Naruto nức nở khen rồi ôm chặt lấy cô.

- C... Cảm... Ơn...n ... - cô đỏ mặt ấp úng.

Và thế là Hinata của chúng ta đã trở lại.

(Mặt trận NejiTen)

Nhiệm vụ của hai người họ là tìm người đã sửa cuộn video đó. (Sửa thành cảnh hôn hít rồi em yêu anh...)

Việc này hơi phức tạp chút vì phải tìm ra những người thân quen của Karin rồi mò ra đó là ai. Phức tạp thật nhưng một khi đã qua não Ino process thì từ phức tạp thành chuyện cón con. Chả phải đi đâu xa làm gì ệt, chỉ việc tìm con Nanako lần trước rồi bắt nó khai ra thôi. Vì bác của Tenten làm trên sở cảnh sát toàn quốc nên việc tìm địa chỉ của cô ta không hề khó, chỉ cần gọi điện, chờ 29 giây là có kết quả.

Hiện giờ cả hai đang trên con McLaren F1 rít như bay đến chung cư 52. Chiếc xe lai như xé gió không biết đã vượt bao nhiêu cái đèn đỏ và bao nhiêu cái xe cảnh sát rú còi mà đuổi theo. Nhưng, chúng ta đang nói về ai đây, Nisizawa Tenten, cháu cưng của nữ tay đua huyền thoại Mitsuhi Azusa. Bao nhiêu tài năng thiên bẩm đều di truyền hết sang Tenten đây. Neji ngồi bên cạnh mà tay chân cứ bám chặt vào hết những gì có thể bám, dây an toàn không thể gọi là cài nữa mà gọi là thắt nút thì đúng hơn. Từ hồi quen biết Tenten đến giờ, anh chưa từng thấy cô “gấu” như thế này, xe cảnh sát giỏi lắm cũng chỉ đuổi được 5-10 phút rồi bị bỏ xa, tốc độ hiện tại là 158 km/h. Thế này vẫn còn bình thường chán, từ nãy đến giờ cái kim đo tốc độ không ngừng xoay sang phải, mới 10 giây trước còn là 158, bây giờ đã là 168 km/h.

Sau 45 phút ngồi trên chiếc xe địa ngục, Tenten làm quả via xe kiểu Tokyo rất bá đạo rồi mới dừng xe. Neji thì vừa mở cửa đã nhảy xuống ôm đất.

- Đi thôi, Neji. - cô giục anh rồi nhanh bước vào trong.

Đi thang máy lên tầng 6, thang máy chỉ vừa mở cửa, Tenten đã liếc qua cái bản đồ trong vैन vैन 1 giây rồi đi thẳng đến phòng 612, trong khi Neji vẫn chưa hết sốc vì khả năng lái xe và tốc độ quan sát nhanh đến đáng sợ của Tenten.

Đến trước cửa, cô cứ bấm chuông liên hồi đến mức lồm cồm cả cái nút bấm. Không hiểu sao cô cứ có cảm giác bực mình không nguôi, cứ tự giục mình phải làm nhanh lên.

- BIẾT RỒI, LÀM GÌ MÀ BẮM CHUÔNG LẮM TH.... - nhận ra được Tenten và Neji, cô ta liền đóng rầm cửa lại, cuống cuống cả lên.

- Để anh - Neji tiến lên định phá cánh cổng bằng Nhu quyền nhưng Tenten đã ngăn lại, cô cười tươi nhìn anh nói:

- Đây là chuyện của phái nữ bọn em nên để em.

Bên trong lớp vỏ bọc điềm tĩnh đến phát sợ là một Tenten đang “bốc hỏa”, mắt long sòng sọc lên vì tức ‘Không ai, KHÔNG AI ĐƯỢC ĐỘNG ĐẾN BẠN CỦA TENTEN NÀY

39. Chap 38

Sakura ngồi thẫn thờ nhìn ra cửa sổ, nhìn cây hoa anh đào ngoài vườn đang lụi tàn trong gió. Từng cánh hoa cuốn theo chiều gió bay đi mãi không về với cây mẹ nữa. Chỉ phút chốc, một cây hoa anh đào tràn đầy sức sống đã trở nên thưa thớt, từng lớp cho cứ thế rụng đi để lộ ra cành cây khẳng khiu. Lạ nhỉ, mới tháng ba mà sao hoa anh đào cứ lần lượt rụng hết, đúng ra đây phải là mùa hoa nở rộ nhất chứ? Nhìn cây hoa đang héo úa dần, Sakura thấy nó cũng giống như trái tim mình, đang dần lụi tàn, tan nát. Cô đã bị người mình yêu nhất phản bội, xua đuổi, anh ta là người đã chữa lành trái tim cô nhưng cũng là người xé nát nó, đập tan đi mọi khát niệm về tình yêu trong cô. Cô chẳng còn gì cả.

‘Không, sai rồi, mẹ còn con cơ mà’ nghĩ đến đây cô liền lấy tay đặt lên bụng. Chỉ ít thì đứa bé trong bụng cô từng là kết tinh của tình yêu hai người, nếu Sasuke không cần nó thì cô sẽ giữ nó, sẽ nuôi nó lớn khôn, nó sẽ mang họ Haruno, là con của mình Haruno Sakura này. Nó sẽ là một niềm vui, niềm hạnh phúc trong cuộc đời sóng gió của cô.

- Sakura. - Sasori mở cửa bước vào.

- Onii- san.... - cô quay lại nhìn anh.

- Chúng ta về nhà thôi - anh cười nói.

- Vâng - cô đi ra đến cửa thì chợt dừng lại nhìn anh.- anh đã chuyển nó cho Ino rồi chứ?

- Em yên tâm, anh đã đưa tận tay rồi. Chúng ta đi nhanh thôi không trễ giờ.

- Vâng.- cô gật đầu rồi bước đi.

Tại tập đoàn Uchiha, phòng giám đốc Uchiha Sasuke.

Ino, Naruto, Neji bước vào, tay cầm tập tài liệu dày cộp.

- Có chuyện gì? - anh uể oải nói, chuyện mấy ngày nay đã làm anh quá mệt mỏi rồi.

- Chà chà... Nghe nói cậu và Karin đang hẹn hò, đến xem thế nào thôi. - Ino giễu cợt nói.

- Xem xong rồi thì về đi - anh điềm tĩnh nói.

- Đã xong đâu, tôi đang định hỏi ả đồn cậu kiểu gì, vui lòng trả lời tôi chứ?

- Hỏi thế tức là cậu đã biết rồi còn gì.

- Biết là thế, nhưng... tôi chỉ phân vân là cậu dẫn ả vào hay ả đánh thuốc mê cậu rồi dẫn vào thôi.- Ino nhấn mạnh đoạn cuối.

- Tôi có cần phải trả lời không? - anh vẫn dán mắt vào giấy tờ làm việc.

- Có chứ, tôi cần phải xác minh rõ vì theo những gì tôi tình cờ biết được từ Sakura là cậu đã dẫn cô ta vào, còn nói là hai người đã đính hôn rồi cơ.

Lúc này anh mới giật mình ngẩng đầu lên nhìn Ino bằng ánh mắt: 'cậu đang nói cái quái quỷ gì vậy?'

Đọc được thông điệp đó, Ino búng tay một cái ra hiệu, tức thì Naruto liền lấy cuộn băng trong tập tài liệu, cho vào đài và bật TV lên. Cuộn băng đã chiếu lại toàn bộ cuộc nói chuyện giữa Sakura và cô tiếp tân đó, cả đoạn Karin nói chuyện với cô ta nữa.

- Tiếp đi, Naruto.

Naruto nhanh chóng chuyển sang cuộn băng hôm Karin đánh thuốc mê Sasuke rồi đưa vào khách sạn. Xem trong ngạc nhiên, ngỡ ngàng, dù biết rằng mình đã bị cô ta dụ dỗ nhưng anh không ngờ cô tiếp tân lại nói vậy với Sakura, hơn nữa, tại sao cô ấy lại biết anh ở đó với Karin?

- Thắc mắc tại sao Sakura lại biết mà tìm đến đây hả? Cần xem tiếp không? - Ino nói. Anh không nói gì, coi như đó là sự đồng ý.

Naruto liền lấy ra cái đĩa CD cho vào đầu đĩa, cắm vào TV. Hiện lên màn hình là bộ ảnh anh và ả ta "vui vẻ" với nhau đêm hôm đó.

- Đây là những hình ảnh hack được trong máy Sakura và chiếc đĩa mà Karin gửi đến cho cô ấy - Naruto nói.

- Vậy là quá rõ rồi, Karin đã gửi những bức ảnh này nhằm chia rẽ Sakura và cậu. Và cô ấy đã mắc bẫy của ả ta. - Ino nói.

- Cứ cho là Karin cố tình chia rẽ tôi và cô ta đi, nhưng không phải chính cô ta ban đầu đã phản bội tôi sao? Biết đâu Karin làm thế chỉ là để cô ta tự buông tay thôi, là muốn tốt cho tôi- anh hắng giọng.

- Công nhận cậu ngu thật đấy, Sasuke. - Ino thở dài.

- Cậu im miệng và ra ngoài đi trước khi tôi gọi bảo vệ lôi các cậu ra- Anh gằn giọng.

- À quên chưa nói, Yakuza đã bao vây toàn bộ chỗ này rồi thế nên cứ việc gọi nếu cậu muốn - cô cười tươi.

- Cậu... - anh tức giận nhưng mà có làm gì được đâu. Yakuza là tổ chức hùng mạnh đứng trong top 5 thế giới ngầm, dù có gọi người của anh cũng vô dụng.

- Giờ thì trật tự, vĩnh tai mà lắng nghe cho kĩ đây. Sakura- không- hề- phản- bội- cậu. - cô gằn lên từng chữ.

- Cậu nghĩ tôi sẽ tin sao, bằng chứng lù lù như vậy mà các cậu vẫn còn bênh cô ta sao?

- Uchiha Sasuke, từ trước đến giờ tôi tưởng cậu thông minh cỡ nào, hoá ra vẫn chỉ là một thằng khờ, bị ghen tuông làm cho loá mắt. Xem ra chỉ số IQ của cậu còn chưa bằng nổi của Naruto- cô thách thức nói, mặc kệ cho người phía trước đang nghiến răng kèn kẹt và Naruto thì đang nghĩ: 'các cậu chỉ nghĩ về tôi như thế thôi à?'

- Neji - Ino ra hiệu.

Ngay lập tức Neji lấy ra trong tập tài liệu cái CD rồi cho vào đầu đĩa.

- Đây có phải là đoạn Video cậu nhận được đúng không? - cô nói.

- Phải. Thì sao chứ? - anh gằn giọng.

- Nhìn cho kĩ đi, Sasuke.

Dù không muốn nhìn nó nhưng có gì thôi thúc trong anh bảo anh PHẢI nhìn nó thật kĩ, và anh đã phát hiện ra một điều kì lạ.

- Khung nền... - anh ngạc nhiên nói.

- Phải, khung nền ở 3 giây đầu hoàn toàn khác so với đoạn còn lại, hơn nữa trong 3 giây đó, cổ Sakura có đeo vòng còn đoạn sau thì không có, trang phục từ màu hồng sang màu đỏ. - Neji ôn tồn giải thích - điều đó chứng tỏ đây là đoạn video giả.

Nghe tới từ “giả”, Sasuke gần như sốc nặng, nói như vậy có nghĩa là, anh đã hiểu lầm Sakura sao? Không, không thể nào.

Nhận thấy sự bối rối, đắn đo giữa sự thật và giả dối, Ino nhấn máy bộ đàm đeo ở cổ gọi Tenten vào.

Cánh cửa bật mở, Tenten bước vào, dẫn theo Nanako đang bị còng tay, người bị trói chặt.

- Quỳ xuống - Tenten Quát, đá vào chân cô ta.

- Nếu cậu vẫn chưa tin thì tôi đem cho cậu kẻ đã làm đoạn video giả đó đây.- Tenten nói, rồi trừng mắt nhìn Cô ta.

- Tôi... Tôi là người đã làm đoạn video giả đó, Karin... Cô ta hứa sẽ cho tôi 50 triệu nếu tôi làm nó và gửi cho cậu - cô ta phun hết mọi sự thật ra.

- Không thể nào - Sasuke sốc đến mức không nói ra hơi nữa.

- Đây là đoạn video thật bọn tôi lấy ở cửa hàng hôm đó. Bật lên đi, Neji.- Ino nói.

Neji lấy cuộn băng cuối cùng ra cho vào máy. Hiện lên màn hình là câu chuyện ngày hôm đó.

”Em phải nói gì để anh hiểu đây, em không yêu anh, em chỉ luôn coi anh như anh trai của mình thôi, nhưng nếu anh còn tiếp tục suy nghĩ đó thì... giữa chúng ta sẽ chẳng còn gì đâu. Hơn nữa, em đã có người yêu rồi và em yêu anh ấy.....”

“Em yêu anh ấy” câu nói của cô, từ chính miệng cô nói đã thức tỉnh anh khỏi sự giả dối mà Karin tạo dựng. Anh đã hiểu lầm cô, mắng mỏ cô, đã xua đuổi cô vì cái gì chứ, chẳng vì cái gì cả.

- Đây là tất cả những gì chúng tôi đã tìm được, nếu cậu không tin có thể xem lại - Naruto đặt toàn bộ tập tài liệu lên bàn rồi cùng mọi người ra ngoài.

Khi Ino chuẩn bị mở cửa ra ngoài thì một giọng nói vang lên dừng cô lại.

- Tôi có thể tìm cô ấy ở đâu? - anh khẩn thiết nói.

Ino quay đầu lại nhìn anh, cười buồn.

- Đã muộn rồi, cậu ấy đã rời đi từ hôm qua rồi và sẽ không bao giờ quay trở lại đây nữa. Tại sao mỗi lần chúng tôi cố hết sức hàn gắn hai người là cậu lại phá hỏng hết vậy? Chúng tôi đã cố hết sức rồi nhưng không thể giữ Sakura ở lại được. Tình yêu không có chỗ cho sự hoài nghi, chừng nào cậu còn như thế thì hai cậu sẽ mãi không thể ở bên nhau bất luận thế nào đi nữa...- cô tiến lại bàn anh, đặt lên một chiếc hộp nhỏ kèm theo một bức thư.- Đây là những gì cậu ấy nhờ tôi chuyển cho cậu. - rồi rời đi.

Tay Sasuke run run với lấy lá thư, lấy hết sự ổn định hiện giờ, mở ra đọc.

’ Gửi Uchiha Sasuke

Em biết anh không muốn gặp em nên những gì em có thể làm là nhờ Ino đưa lá thư và chiếc hộp cho anh. Em biết anh hận em rất nhiều và cho rằng em là đồ phản bội. Em xin lỗi vì đã làm phiền anh trong thời gian qua và những điều em làm đã ảnh hưởng đến anh. Em biết mình không xứng đáng với tình yêu sâu sắc anh giành cho em, thế nên, em đã gửi trả lại anh chiếc vòng và chiếc nhẫn mà theo anh nói là minh chứng cho tình yêu của anh và em. Em cũng biết rằng anh rất yêu Karin nên sẽ là tốt nhất nếu em đưa nó cho người chủ thực sự thay vì một đứa dơ bẩn, bội bạc như em. Em sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa như anh đã nói, em sẽ đi thật xa khỏi đây để anh không cần phải gặp đứa đáng khinh như em nữa mà yên tâm sống với Karin. Chúc anh thật hạnh phúc bên người mình yêu.

Haruno Sakura.

P/s: Xin lỗi nhưng em yêu anh.’

“Tách... Tách...” Từng giọt nước mắt cứ thế rơi xuống bức thư của cô. Anh khóc, khóc vì đã quá mù quáng mà trách nhầm cô, khóc vì đã đối xử với cô bội bạc nữa. Tại sao cô lại phải xin lỗi chứ trong khi anh mới là người nợ cô ngàn lời xin lỗi? Vươn tay với lấy chiếc hộp trên bàn, mở ra, vẫn là chiếc vòng và chiếc nhẫn

bạc khắc một nửa trái tim mà mới ngày nào anh trao cho cô khi nói sẽ mãi yêu cô, nhưng giờ đây anh lại là kẻ đã đi ngược lại lời nói của mình, phản bội, mắng nhiếc, ruồng rẫy cô.

- Xin lỗi em, Sakura. - anh nói trong tiếng khóc.

Xin lỗi? Bây giờ có hối hận cũng quá muộn rồi, mọi thứ đều có thời điểm của nó, anh... đã bỏ lỡ nó rồi.

Bên ngoài căn phòng.

- Ino, chúng ta có thể ngăn Sakura được mà, tại sao lại không làm? - Shikamaru hỏi.

- Cậu ấy đã quyết định vậy rồi, chúng ta phải tôn trọng quyết định đó. Hơn nữa, Sakura cần thời gian tĩnh dưỡng, hồi phục tinh thần lại để đảm bảo an toàn cho đứa bé.- Ino nhẹ nhàng nói.

- Đứa bé? - Karin khinh khỉnh từ đâu bước tới, cô ta tự hào khoe khoang - Sasuke- kun không cần đứa con chết tiệt của cô ta, anh ấy đã có đứa con của tôi đây.

- Cái gì? - mọi người sững sờ.

- Các người bị ngu sao, tôi đã mang thai con của Sasuke rồi, loại con gái dơ bẩn như Sakura không đáng để làm mẹ, cầu mong cô ta sảy thai đi.. Ha ha... Hự

Karin đang cười thì Hinata ở bên cạnh nhanh như cắt đón ngã cô ta trước sự ngạc nhiên của mọi người, đặc biệt là Naruto.

- Hinata...?

Đến khi Karin kịp nhận ra thì cô ta đã nằm úp mặt xuống đất, hai tay bị vặn ra đằng sau và Hinata đang ngồi trên lưng cô ta. Thần chết mode: on

- Câm miệng lại, cô nghĩ mình là ai mà dám nói Sakura như vậy? - cô tức giận nói, mắt trừng lên - Dơ bẩn ư? Xem CON ĐIỂM nào đang nói đây? Loại người như cô mà đòi có tư cách nói người ta như thế sao? Đồ vô sỉ. - càng nói Hinata càng vặn mạnh tay ả ra đằng sau như muốn bẻ gãy nó.

- Khoan đã nào, Hinata, dừng nhanh tay thế - một người đàn ông tóc tím mặc bộ vest trắng, tay cầm điều khiển đi bước tới, theo sau là hai vệ sĩ mặc comle.

- Bác Kizashi? - Ino, Neji, Naruto, Shikamaru ngạc nhiên. Hinata và Tenten chưa từng gặp nên không biết.

Hàng người canh phòng liền cúi rạp xuống hô to:

- Kính chào Thủ lĩnh.

- Thủ lĩnh? - Hinata và Tenten ngơ ngác.

- Hinata, Tenten, đây là Haruno Kizashi, cha của Sakura, thủ lĩnh của Yakuza - Ino giới thiệu.

- Chào bác.

- Chào các cháu, cảm ơn các cháu đã giúp đỡ Sakura suốt thời gian qua. - ông nói.

- Không có gì, chúng cháu là bạn của cậu ấy (Ino)

- Hn... Bác muốn bảo cháu không nhanh tay là sao? Đây là kẻ đã hại con gái bác, lẽ nào Bác muốn tha cho ả? - Hinata vẫn ngồi trên người Karin nói.

- Cháu hiểu nhầm ý ta rồi, ý của ta là... đâu thể để cô ta chết dễ dàng như thế được.- ông nhếch mép cười nham hiểm.- Hơn nữa, ta là cha Sakura, đích thân ta sẽ trả thù cho con bé.

- Vậy giao cả cho bác - Hinata đứng dậy.

Vừa thoát khỏi gọng kiềm, Karin toan bỏ chạy bởi ả biết đụng phải Yakuza là chỉ còn đường muốn sống không được, muốn chết không xong. Nhưng, tốc độ của một con điểm đi giày cao gót sao bằng tốc độ của một con hổ được.

Trước khi mọi người kịp nhận ra, Ayumi đã găm một tay của Karin kéo đi.

- Nhẹ tay thôi, Ayumi, mày mà làm cô ta chết còn đâu trò vui nữa.- ông nói.

Ayumi nở một nụ cười thật “tươi” rồi tha con mồi đi, không quên cúi chào bạn cô chủ rồi mới bước trở lại lên thùng. (Không thể để mọi người trong công ty thấy hổ tha mồi đi lại được mà)

- Giao cho bác cả cô ta nữa đây- Tenten đẩy Nanako ra, một người nhanh tay tóm lấy cô ta lôi đi.

- Cứ yên tâm ở ta.

Tại căn cứ của Yakuza ở Tokyo.

Tiếng gào thét thảm thương của cô ta vang lên khắp phòng. Cả người bị đánh đập dã man nhưng vẫn chưa chết. Đây là kiểu tra tấn của Yakuza, không thể để đối phương chết dễ thế được. Nanako thì đã bị giết vừa ban nãy xong theo cách giết người kiểu cổ xưa của Trung Quốc. (Tự tưởng tượng nhé)

- Ông chủ - mọi người cúi chào khi Kizashi bước vào.

- Thế nào rồi?

- Dạ, vẫn theo tiến độ ạ.

- Hn... Đẩy mạnh tiến độ lên đi.

- Xin hỏi, cô ta mắc tội gì?- mọi người thắc mắc vì hiếm khi thấy ông chủ tức giận tới mức này.

- Cô ta đã dám phá hoại hạnh phúc của con gái ta, hại nó phải sống khổ sở, bị ảnh hưởng tinh thần nặng nề.

- Cô chủ? - mọi người nghe xong ai đẩy đều sôi máu. Dám động vào cô chủ cưng thì xác cmn định rồi.

- Ngài yên tâm, tôi đảm bảo ngài sẽ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của cô ta hàng giây, phút, giờ, ngày,...

- Tốt lắm, đừng làm phật ý ta đây, nhớ, không được để cô ta chết.

- Tuân lệnh.

Au có lời nhắn muốn gửi đến bạn Czarina110602 : mình up rồi đây, bây giờ là lượt bạn ra liên hoàn 3 chấp mới, nhớ up đúng giờ đây. Bye bye =))

40. Chap 39

Thấm thoắt đã 4 năm trôi qua, thời gian trôi nhanh thật đấy. Naruto, Ino, Neji,... Tất cả đều đã tìm được tình một nửa trái tim và có niềm vui nghi gia nghi thất riêng,... Tuy nhiên vẫn có người chưa tìm được điều đó, chắc mọi người cũng đoán được là ai rồi đúng không! Phải, đó là Sasuke. Từ khi Sakura bỏ đi biệt tích, anh đã sai người lục tung mọi góc ngách để tìm cô, nhưng ngài Yakuza đã ra tay thì đâu có dễ tìm như vậy, Sasuke đã tìm cả ở hòn đảo trước đây nhưng Kizashi đã di chuyển hòn đảo đến vị trí khác bởi thực chất hòn đảo là một con tàu có gắn động cơ ở dưới nên có thể di chuyển đến bất cứ đâu. Điều anh lo sợ nhất là không biết liệu cô có còn sống không, trong bức thư nói rằng cô sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa, ai mà biết liệu cô có làm gì ngu ngốc không, hay liệu cô có còn giữ con không? Anh đã tự trách mình không biết bao nhiêu lần tại sao lại nói những lời ngu ngốc đến vậy, tại sao lại bảo cô phá thai, khác nào bảo con mình chết đi?

Nhưng dù sao cũng đã 4 năm trôi rỗng rã không có lấy một tin tức dù chỉ là nhỏ nhất về cô. Anh gần như đã mất hết hi vọng..... cho đến một ngày.

Tại tập đoàn K.M.S.S, phòng họp dự án mới của tập đoàn, các tập đoàn tham dự gồm có tập đoàn Akatsuki, Yamanaka, Nara, Inuzuka, Sakuba, Uzumaki, Hyuuga và Uchiha với các người đại diện lần lượt là Konan, Ino, Shikamaru, Kiba, Temari, Naruto, Neji và Sasuke.

K.M.S.S là một tập đoàn lớn bậc nhất thế giới với chi nhánh ở 52 nước trên thế giới, trụ sở chính là ở Mỹ và là nơi họp hiện giờ. Tập đoàn này nổi tiếng với nhiều ngành và có mặt hàng kinh doanh chiếm vị trí hầu hết trên thị trường. Vì vậy được hợp tác với tập đoàn này là cả một vinh dự đối với bất cứ ai. Thế nhưng có một điều bí ẩn là không ai biết được mặt của ông chủ tịch này, ông chưa từng lộ mặt ở bất cứ đâu hay có một tấm ảnh nào về ông, ngay cả cái tên cũng không được tiết lộ. Ông toàn cử người đại diện đi thay mình, thường là nhân viên, thư kí, có khi là con.

Quay trở lại với cuộc họp, đã đến giờ.

“Cạch” cánh cửa mở ra, một chàng trai bước vào và làm mọi người trong phòng gần như rơi cằm xuống đất, há hốc mồm ú ớ, tay chỉ chỉ trỏ trỏ....

- Sa... Sasori...

- Chào - anh nói đơn giản một câu rồi ngồi vào ghế đầu.

- Oát tờ hơi gì thế này? Sao anh lại ở đây, tưởng anh là giám đốc tập đoàn Asuna? - Ino hỏi.

- Tôi là người đại diện của tập đoàn K.M.S.S. - anh điềm tĩnh nói.

‘ Sasori ở đây có nghĩa là.... cậu ấy cũng ở đây’ tất cả mọi người đều chung một suy nghĩ.

- Giờ chúng ta bắt đầu buổi họp được rồi chứ. - anh nhếch mép ‘vậy là bọn họ đã bắt đầu nghi ngờ’

Một cô gái với mái tóc dài hồng đào bay phất phơ trong gió, thân hình mảnh dẻ, mặc trên mình chiếc áo màu hồng nhạt lộ ra đôi vai trắng ngần, chiếc váy hơi xoè màu trắng ngà dài quá đầu gối một chút. Hiện giờ cô đang đứng trước cánh cổng nhìn qua khe cửa với ánh mắt chờ đợi. Một người đàn ông mặc comle chạy đến trước cô cúi đầu lễ phép nói:

- Thưa cô chủ, mời người vào xe hơi, thời tiết hanh khô này không tốt cho sức khỏe cô.

- Tôi không sao, anh cứ vào trước đi, đằng nào cũng sắp đến giờ rồi.- cô nhẹ nhàng nói.

- Vâng - anh cúi đầu chào rồi đi vào chiếc limo đỗ ở gần đó.

“Reengggg...” Một hồi chuông dài kêu, tiếp đến là tiếng hò reo náo nức cùng đàn học sinh theo bè lũ kéo ra. Cánh cổng trường mở to, những đứa trẻ ồ ạt lao ra ngoài, sà vào vòng tay của cha mẹ.

Sakura vẫn đứng đó hướng đôi mắt vào trong tìm kiếm ai đó. Ánh mắt đó rạn vỡ hẳn lên khi nhìn thấy một cô bé con có mái tóc đen tuyền, đôi mắt đen lầy hoà trong dòng người, dang hai tay ra chạy lại chỗ cô, cất giọng:

- Mama...

Vui mừng, Sakura cúi xuống bế thốc con gái lên.

- Chào con yêu. - cô cười nói.- Lớp học thế nào, con yêu?

Nghe mẹ hỏi, mặt cô bé buồn hẳn lại. Ôm chặt Sakura, vùi mặt vào tóc cô, cô bé ngen ngào định nói gì đó nhưng lại thôi.

- Như bình thường thôi, mama.

- Vậy chúng ta về thôi, Sarada. - cô bế con lên xe có người chở sẵn về nhà, nói đúng hơn là về biệt thự khổng lồ của nhà Haruno.

Nói thế cũng không có gì gọi là nói quá, thậm chí có thể coi là nói giảm nói tránh. Bởi thực tế, nơi này nhìn không thua kém gì cung điện Buckingham của nữ hoàng Anh, và nó còn có hệ thống vườn tược, sân golf

khủng hơn. Kiến trúc “cung điện” thì thôi rồi lượm ơ, đẹp và bá đạo không còn từ gì để nói, toàn đồ hạng sang đáng giá cả chục triệu và số phòng rất khủng đủ để mở khách sạn.

Bảo vệ mở cửa cho cô chủ và cô chủ nhỏ, cánh cửa vừa mở là hai hàng người hầu xếp ngay ngắn ở hai bên, cúi đầu chào to:

- Chào mừng cô chủ và cô chủ nhỏ về nhà.

- Không cần chào chiếc gì đâu, mọi người cứ làm việc đi - cô nói, cô không thích cái kiểu này cho lắm mà cha cứ bày đặt.

- Vâng. - mọi người giải tán.

Tuy nhiên hai cô hầu bước đến trước mặt cô nói:

- Bữa tối sẽ sẵn sàng trong 30 phút nữa, mời cô chủ và cô chủ nhỏ lên thay quần áo tắm rửa.

- Cảm ơn cô. - cô đặt Sarada xuống, một cô hầu đến dẫn Sarada đi còn Sakura thì tự lên phòng.

30 phút sau, đồ ăn được dọn sẵn trên bàn, toàn sơn hào hải vị, bao nhiêu của ngon vật lạ đều được sắp trên bàn. Bữa ăn hôm nay chỉ có hai người vì Sasori và Kizashi bận việc về muộn nên dặn mẹ con cô dùng bữa trước. Sarada thì cứ ngồi lấy đĩa chọc chọc miếng thịt, tay chống xuống bàn nghĩ vấn đề gì đó. Thấy vậy, Sakura đặt dao đĩa xuống, nói:

- Sarada, rốt cuộc hôm nay ở trường có chuyện gì?

- ...

- Sarada, con nghe mẹ nói gì không đấy? - Sakura có vẻ hơi mất kiên nhẫn.

- - vẫn không để ý, trầm ngâm suy tư.

Gân xanh bắt đầu nổi trên trán cô, lòng kiên nhẫn đã đi đến giới hạn.

- HARUNO SARADA - cô hét.

Giật mình bởi “loa phát thanh đường phố”, tâm hồn Sarada đang ở trên 9 tầng mây lập tức rơi thẳng xuống mặt đất. Dao đĩa lập tức bị quăng ra sau.

- Ô... Dạ... - cô nhóc ngơ ngác nói.

- Hôm nay con làm sao vậy? Tốt cuộc là có chuyện gì ở trường? - cô cau mày.

- Dạ... Đâu có gì ạ? - cô chối.

- Đừng nói dối mẹ, nói mà mắt chớp liên hồi thế kia con nghĩ mẹ tin sao?

- Làm gì có chuyện gì mẹ...- Sarada mở căng mắt ra.

- Haizzz... Con chưa đủ trình để nói dối mẹ đâu, Sarada. Khôn hồn thì khai mau. Cả ngày hôm nay con cư xử rất lạ, mặt cũng u sầu, trên e thì chẳng nói câu nào cả, thường ngày con hay đấu khẩu với bác tài lái cơ mà.

‘ Sặc, hoá ra là mẹ để ý cả từ lúc đó’ cô bé run sợ nghĩ ‘mẹ thật lợi hại, chẳng khác gì ông và bác’

- Nào, có chịu khai không? - Sakura nhướn mày.

- Vâng, con khai, nhưng mẹ không được kể với ai đấy, đặc biệt là ông. - tất nhiên là cô bé không muốn ông mình đến khủng bố cả trường đâu.

- Rồi, nói đi. - cô lắng nghe.

- ... Hôm nay ở trường, cô gọi các bạn lên giới thiệu về gia đình mình, con kể ra là có mẹ, bác Sasori, ông. Rồi sau đó một bạn hỏi to... - cô bé ngừng lại một lúc, ngược lên nhìn mẹ - ... Cha con là ai...

Nghe đến đây, Sakura khẽ giật mình, ánh mắt trầm xuống, nhưng sau đó cô nhanh chóng giấu đi nó, hỏi tiếp:

- Rồi sao nữa, con yêu - cô cười gượng.
- Con... Con không biết nói gì nữa, may mà cô giáo đã lên bảo con về và gọi bạn khác lên. Sau đó, đến giờ ra chơi... - càng kể giọng Sarada càng trầm xuống, khoé mắt bắt đầu ướt đẫm - ... Các bạn trên con là... đồ không cha.
- Sarada - cô liền đẩy ghế chạy lại bên chỗ con gái và ôm con bé vào lòng vỗ về, an ủi - Không sao đâu con.
- Mẹ... - cô ôm lại mẹ, sụt sùi khóc.
- Không sao mà... - cô nhìn vào mắt con gái nói, đặt hai tay lên vai Sarada.
- Con muốn hỏi mẹ một điều... Cha con là ai?
- Sarada, chuyện này... - cô ấp úng, quay đi tránh ánh mắt con gái.
- Nếu mẹ không nói được thì chỉ ít hãy cho con biết, cha có yêu mẹ con mình không?

Sakura cảm thấy chột dạ, phần kí ức trong đầu mà cô đã cố hết sức chôn thật sâu nay lại được phơi lên.

/Từ nay đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa./

/Tôi không muốn con tôi có một người mẹ bản thủ như cô, cái thai đó, cô muốn làm gì thì làm, phá đi thì càng tốt./

Sự bối rối khó xử thể hiện rõ trong mắt cô, cô nên nói thế nào đây, chẳng lẽ nói sự thực rằng cha con bé không hề yêu mẹ con cô? Không được, như thế chẳng khác gì hủy hoại tâm hồn con bé cả, nó chỉ mới 4 tuổi. Và thế là cô đã quyết định nói:

- Cha con... rất yêu mẹ con mình, chỉ là hiện giờ cha không thể ở bên con được thôi. - cô nói với nụ cười tươi nhất mà mình có thể nặn ra.
- Vâng - cô ôm chầm lấy mẹ.

Ôm đứa con gái trong lòng, Sakura không khỏi khó xử.

‘Rồi một ngày con bé sẽ biết sự thật nhưng không phải bây giờ.’

Cả hai đều không để ý rằng toàn bộ cuộc đối thoại ban nãy đã được thu hết vào tầm mắt một người. Nép sau cánh cửa, thở dài, Sasori nhìn đứa em gái của mình và đứa cháu mà lòng không khỏi buồn. Anh đã đọc được hết những suy nghĩ, khuôn bậc cảm xúc trong mắt Sakura. Cô đã phải chịu quá nhiều đau khổ rồi, anh không muốn Sarada cũng phải như vậy khi biết sự thật về người cha đã ruồng rẫy hai mẹ con nó. Đến đũa thay là hiện giờ thằng “cha” đấy vẫn ở gần đây và ta không thể biết được chuyện gì sẽ xảy ra, và vì thế nên anh cần nhắc nhở em gái mình một chút.

Bước vào và phá vỡ khoảnh khắc, anh nói:

- Hai mẹ con ôm ấp xong chưa?
- Onii- san...
- Bác Sasori.
- Sarada, ta cần nói chuyện với mẹ cháu chút, cháu lên phòng đi.
- Vâng - cô bé gật đầu rồi chạy ra ngoài.

Sau khi Sarada chạy ra ngoài rồi, cô mới hỏi.

- Có chuyện gì sao, nii- san?
- À, cũng không có gì, anh chỉ muốn nhắc em là mai anh có việc bận nên em không cần đưa Sarada đến công ty chơi đâu.
- Vâng, chỉ vậy thôi thì không sao.

Cả hai đều không để ý rằng có một bóng dáng nhỏ bé thấp thoáng sau cánh cửa. Sau khi đã nghe hai người nói xong, cô bé liền chạy lên phòng, chuẩn bị balo làm gì đó.

Sarada có thể là người không giỏi che giấu cảm xúc, suy nghĩ nhưng lại là người rất thông minh và giỏi suy luận. Cô đã đọc được trong mắt mẹ sự bối rối, khó xử trước câu hỏi của cô rằng “cha có yêu mẹ con mình không?”, chắc chắn là mẹ đã nói dối. Sarada cũng đã thấy bác đứng ở ngoài kia này giờ nghe chuyện, rồi tự nhiên bác lại bảo mẹ mai không ình đến.

‘Chắc chắn có gì mờ ám, khả năng là.... cha sẽ xuất hiện lên tới 60%.’

Chính vì vậy cô sẽ tìm gặp cha cho ra nhẽ mọi chuyện.

41. Chap 40

- Sarada, hôm nay mama có việc bận ở bệnh viện, con đi học xong rồi về nhà nghe chưa? - Sakura cúi xuống dặn dò.

- Nhưng hôm nay là thứ bảy, con muốn sang công ty bác Sasori chơi cơ - Sarada giả vờ nũng nịu, chứ cứ ừ ừ cho qua thì kiểu gì cũng bị nghi ngờ.

- Hôm nay bác có việc bận nên không chơi với con được, hay con sang tập đoàn của bác Deidara chơi nhé!

- Cũng được ạ - Sarada gật đầu cười rồi leo lên chiếc limo đi học.

Còn Sakura thì leo lên một xe khác để đi làm, thực lòng mà nói thì cô cũng khá thấy nghi tại sao nii-san lại bảo cô không đưa Sarada đến công ty, thường dù có bận đến mấy anh cũng ngồi đầu game với con bé mà.

- Cô chủ, mời lên xe.

- À... Đây - cô bước lên một chiếc limo khác đến bệnh viện làm việc.

3 giờ chiều là lúc cuộc họp thứ hai diễn ra, tất cả mọi người đều tập trung ở phòng lúc 2.30.

- Ino, cậu nghĩ giống tớ chứ? - Naruto nói.

- Ủ... Sasori ở đây thì chắc chắn Sakura cũng chỉ ở đây thôi. Nhớ năm đó khi Sakura biến mất cũng là lúc Sasori biến mất. - Ino trả lời.

- Nhưng vấn đề là ở đâu?- Naruto ôm đầu nói.

- Đó mới là vấn đề, cả nước Mỹ rộng lớn như vậy tìm bằng niềm tin và hi vọng à. (Kiba)

- Không cần phải tìm ở cả Mỹ, chỉ cần tìm ở quanh thành phố New York thôi.- Shikamaru lười biếng nói.

- Tớ cũng đã nghĩ thế và cử người tìm khắp thành phố rồi nhưng có thấy ai đâu - Ino than phiền.

- Cậu nghĩ ngài thủ lĩnh Yakuza đã ra tay thì dễ tìm lắm chắc? (Neji)

-

- Tớ mong cậu ấy vẫn còn giữ nó - Ino nói.

- Chúng ta đều mong vậy, hi vọng là cậu ấy không quyết định gì ngu ngốc - Naruto nói, có thể coi rằng đây là câu nói hay nhất trong đời cậu.

Nhìn xung quanh một lúc, Ino lên tiếng:

- Có ai để ý là Sasuke chưa đến không?

Đúng là vậy, tất cả mọi người đều đã có mắt trừ ngài đại diện và Sasuke.

“Reeng...” Tiếng chuông tan học, tiếp đó là đàn học sinh ủa ra như vỡ tổ những bạn cùng trang lứa chạy vào vòng tay cha, mẹ càng làm Sarada khao khát được gặp cha.

Cô đi vòng ra cửa sau để chắc chắn rằng không bị Nakade, tài xế của cô, nhìn thấy và lòi đến tập đoàn Akira. Chơi với bác Deidara công nhận sướng thật, chơi game mà gặp cao thủ thì chơi đến bao giờ cho chán, đã vậy Deidara đây lại là game thủ nổi tiếng một thời, chơi với một địch thủ tầm cỡ như vậy thì đáng để Sarada đây bỏ ra thời gian, hầu như tuần nào cũng qua nên Deidara luôn chuẩn bị sẵn bộ tay cầm xịn trong phòng kèm theo màn hình TV HD 65inch. Tuy nhiên hôm nay vì mục đích cao cả hơn nên cô đã tạm gác lại sở thích.

Quả nhiên đi cổng phụ không bị phát hiện, Sarada đã lên được ra ngoài, giờ chỉ việc tìm đường đến tập đoàn K.M.S.S thôi. Dùng GPS thôi là xong. Lục cặp, Sarada moi mọi góc ngách ra để tìm cái iPhone 5 của mình.

‘Thôi chết rồi, sáng nay mình xuống vội quá nên để quên trên bàn rồi’

‘Hay rồi, giờ thì làm thế nào đây, chả lẽ quay lại chắc? Không được, thế thì đi tong cơ hội quý giá mama không ở nhà. Thôi thì đã phóng lao thì phải theo lao, liều một lần chết ai, cùng lắm là lạc đường. Đây là thời điểm thích hợp để thử nghiệm mấy bài học trên TV: nghe theo bản năng.’

Và thế là Sarada đi theo bản năng.

3 tiếng sau...

- Ôi má ơi, con đang ở đâu thế này? - Sarada thở hồng hộc, trán đầm mồ hôi, chiếc áo trắng đã thấm đầm mồ hôi.

Nhìn xung quanh, nơi này là nơi khỉ ho cò gáy nào thế này, đường đi thì toàn sỏi đá đau hết cả chân, đã vậy còn vấp phải cục đá to tổ chẳng ngã đau cả đầu gối, xung quanh thì là đồng không mông quanh, trời thì tối om om, thậm chí còn chẳng có nổi cây đèn đường.

‘Biết thế ban nãy không nghe theo lời bà già kia rồi rẽ trái... Hức hức... Lạy trời là mình không đi lạc vào bãi tha ma...’

- Cầu trời là hôm nay mama về sớm rồi gọi quân đi tìm con, chứ ở tiếp thế này con không chết vì lạc cũng chết vì sợ.

Đen đui thay cho cô nhóc 4 tuổi, cùng lúc đó tại bệnh viện. Ngay khi Sakura vừa dọn dẹp hết đồ trong phòng, chuẩn bị đi về rồi thì...

- Haruno-sama, có một ca cấp cứu khẩn cấp cần chị ngay - một cô y tá kéo cửa hốt hải chạy vào.

- Vâng, tôi ra ngay - cô để lại đồ, khoác nhanh chiếc áo blouse trắng.

Xem xét qua tình trạng hiện giờ, cô mặc nhanh đồ phẫu thuật bước vào phòng cấp cứu, trước đó có nhắc một cô y tá:

- Phiên cô gọi cho anh tôi bảo rằng tối nay tôi sẽ về muộn, chắc phải tầm đêm.

Đi có thêm 15 phút nữa, Sarada dừng lại trước một cái cổng gỗ to màu nâu.

Bây giờ cô nhóc con đang đấu tranh tư tưởng mãnh mẽ giữa hai suy nghĩ, mở cửa và quay lại.

‘Angel: Sarada, chúng ta không biết bên trong có gì và sẽ không an toàn khi đi một mình, chúng ta nên quay lại chờ mama.’

Devil: Thật vớ vẩn, đi vào có làm sao đâu cơ chứ, chẳng nào cũng đi đến đây rồi tội gì mà không vào. Không phải cậu cũng tò mò sao?

42. Chap 41

“Két” Sarada ló đầu ra nhìn qua khe cửa rồi rón rén bước qua phòng khách, cố bước sao cho êm nhất để không làm phiền đến người đang ngủ trên sofa kia.

Bước đến gần bàn để điện thoại, định nhắc lên gọi thì...

- Chưa ngủ à? - anh ngồi dậy nói.

- Hử... Chú chưa ngủ à?

- Ta không ngủ được. Nhóc làm gì vậy?

- Cháu định gọi điện ẹ... Cháu không muốn mẹ lo, mẹ đã rất mệt rồi.

- Sao cháu lại nói vậy?

- Cháu hay nghe bác và ông nói chuyện rằng phải làm mẹ thật hạnh phúc, trước khi cháu ra đời thì mẹ đã gặp nhiều khó khăn và cháu là hy vọng sống cuối cùng của mẹ - cô bé nghẹn ngào nói, giọng như sắp khóc.

Thấy vậy, Sasuke liền bước tới quỳ xuống đặt hai tay lên vai nhìn vào cô.

- Cháu yên tâm, ta sẽ đưa cháu về với mẹ mà.- anh khẳng định.

- Sao chú lại tốt với cháu như vậy? Không phải cháu chỉ là người lạ thôi sao? - Sarada vừa nói vừa lấy tay lau nước mắt.

- Hn... Không hiểu sao... Ta có cảm giác rất thân quen, gần gũi với cháu. Hơn nữa.... cháu rất giống một người ta biết...

- Hử? Người đó là ai vậy? Sao lúc nào chú cũng bảo cháu giống người đó? - con bé phồng má lên giận dỗi.

- Đó là một người con gái mà ta đem lòng yêu từ lâu... - Hình bóng cô bỗng xuất hiện trong tâm trí anh.

- Đó là vợ chú à?

- Không - lắc đầu- ta chưa kết hôn và ta đã thề rằng sẽ không bao giờ lấy ai khác ngoài cô ấy.

- Thế tại sao chú lại chưa lấy cô ấy? Hay là cô ấy yêu người khác rồi? Cháu thấy chú rất tốt mà, sao cô ấy không thích chú được...

Ánh mắt anh thoáng buồn sụp xuống làm Sarada không khỏi tò mò chuyện gì đã xảy ra. Trầm ngâm một lúc, anh quyết định nói cho cô.

- Sarada, ta thực sự không tốt như cháu nghĩ đâu...

-

- Cô gái đó cũng đã từng yêu ta nhưng... ta đã làm những điều tồi tệ với cô ấy, làm tan nát trái tim cô ấy không biết bao nhiêu lần, trong một lúc ghen tuông vớ vẩn mà ta đã đổ oan cho cô ấy, phản bội và tàn nhẫn xua đuổi mẹ con cô ấy đi...

- Mẹ con???

- Phải, lúc đó cô ấy đang mang thai con ta, lúc đó ta đã xúc phạm, sỉ nhục cô ấy không tiếc lời và nói với cô ấy rằng từ này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa và... - anh cắn chặt răng- ...đi phá thai đi.

///- Đừng có dùng mấy giọt nước mắt đó tỏ vẻ đáng thương nữa, thật kinh tởm. Loại con gái dơ bẩn như cô không hiểu sao tôi có thể yêu được, đúng là ngu ngốc. Từ nay đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.///

///- Tôi không muốn con tôi có một người mẹ bẩn thỉu như cô, cái thai đó, cô muốn làm gì thì làm, phá đi thì càng tốt.///

Sarada gần như sững người lại khi nghe anh nói, thật không thể tin được.

- Cháu biết là chú không cố tình làm vậy, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? - Sarada cương quyết nói.

- Ta đã bị gài bẫy, một cái bẫy được tạo ra để chia cắt ta và cô ấy, và ta đã ngu ngốc mắc nó, đúng như kế hoạch của con ả đó - Nhắc tới ả ta, anh nghiêng chặt răng lại giận dữ.

- Vậy chú đã biết được sự thật rồi chứ? - Sarada không ngừng hỏi.

- Ngay sau đó, bạn của chúng ta đã tìm ra đầy đủ bằng chứng chứng minh rằng cô ấy bị oan nhưng.... tất cả đã quá muộn, cô ấy đã rời đi mãi mãi cùng gia đình.... - giọng anh trầm xuống.

- Tại sao chú không đi tìm cô ấy?

- Ta đã tìm cô ấy suốt 4 năm qua nhưng vẫn không có lấy một mẩu tin. Bạn ta đã nói đúng...

- Đúng gì?

- Tình yêu không có chỗ cho sự hoài nghi, ta không biết ta có những gì cho đến khi mất tất cả, đối với ta, người con gái đó là tất cả. Cái gì cũng có cái giá của nó, cái giá cho bài học để đời đó quá lớn, người mình yêu.

- Vậy còn đứa bé, nó còn sống chứ?

- Không... Theo nguồn tin của ta thì cô ấy đã phá nó.... Theo lời ta. - càng nói, giọng anh càng trầm xuống, đầy hối hận.

Anh buông thông hai tay ra, cúi gằm mặt xuống, ánh mắt thần thờ đầy hối hận, ăn năn, day dứt. Chắc hẳn con bé sẽ ghét anh lắm đây, nhưng đó chỉ là anh nghĩ vậy.

Sarada liền lại gần vòng đôi tay bé nhỏ qua cổ ôm chặt lấy anh, làm anh đứng hình vì ngạc nhiên.

- Không sao, cháu nghĩ cô ấy sẽ hiểu thôi. Đợi bao giờ cháu về nhà xin phép mẹ xong thì sẽ giúp chú tìm cô ấy.

Vẫn chưa hết ngạc nhiên vì lời nói của một cô bé bốn tuổi, tại sao cô bé này lại hoàn toàn khác so với những đứa trẻ khác vậy? Anh thực sự rất vui vì có người hiểu mình và thông cảm ình, hướng hồ đó lại là một người lạ.

Ôm lấy cô bé, anh thì thầm:

- Cảm ơn.

“Ruỳnh” Ông Kizashi bực mình đập mạnh xuống bàn làm cái bàn gãy đôi. Mọi người trong phòng ai nấy đều sợ xanh mặt mèo, trừ Sasori.

- Tại sao vẫn chưa có tin tức gì của Sarada hả??? - ông quát.

- D... Dạ... Thưa ngài, đã tìm khắp thành phố rồi nhưng không có - một người nói, tức thì bị ăn quát.

- TẠI SAO LẠI KHÔNG TÌM ĐƯỢC??? LỤC TUNG CẢ THÀNH PHỐ NÀY LÊN CŨNG PHẢI TÌM CHO RA SARADA

43. Chap 42

Trả nợ các bạn và các au này, mai nhớ up chap mới ình đọc nhé, ngôi nhà tự kỉ chán quá. Đọc xong đừng giết hay khủng bố mình nhé, cả đót nhà nữa.

- Sa... Sasuke... - Sakura từ ngách nhiên đến ngõ ngang đến lo sợ, chân bước lùi lại vài bước.

Nhận thấy tình hình không ổn, Sasori nhanh chóng kéo Sarada ra ngoài rồi đóng cửa lại bằng cách nhẹ nhàng và im lặng nhất. Sarada thì chẳng hiểu gì nhưng cũng tự nhiên bị lôi ra ngoài nên đành im miệng.

Bên trong phòng, không khí hết sức căng thẳng đến phát sợ. Sasuke từ nãy đến giờ mắt không rời khỏi cô. Cô trông xanh xao và gầy đi nhiều quá, đôi mắt chất đầy mệt mỏi, nổi đau tích tụ lâu năm hình thành trong mắt cô một cách rõ rệt.

Khẽ đưa bàn tay thô ráp của mình lên chạm nhẹ vào má cô. Da cô không còn trắng hồng như trước nữa mà đã trở nên nhợt nhạt.

Sakura thì cứ cúi gầm mặt xuống tránh ánh mắt anh, bỗng thấy bàn tay anh nhấc lên cao, cô nghĩ là anh định tát mình nên nhắm chặt mắt lại và chuẩn bị sẵn tinh thần khi anh trách mắng cô. Nhưng không, tất cả những gì anh làm là áp nhẹ tay lên má cô. Giật mình trước cái chạm của anh, người cô hơi nảy lên, chân hơi lùi lại.

- Sakura... - anh lạnh lùng gọi tên cô. Thế nhưng đằng sau cái lạnh lùng đó lại là nhiều khuôn bậc cảm xúc. Anh chỉ muốn lao đến mà ôm chầm cô thôi nhưng lại sợ cô hoảng nên thôi. Không chỉ mừng mà anh còn rất tức giận, tức giận khi nhìn thấy cơ thể tiêu tụy của cô hiện giờ.

Nhận thấy chất bất thường trong cái cách anh gọi tên cô, Sakura lùi lại tránh bàn tay anh áp trên má mình, cúi đầu nói:

- Xin lỗi vì đã làm xuất hiện trước mặt anh, em sẽ rời đi ngay. - cô luống cuống quay đi định bỏ chạy nhưng một bàn tay mạnh mẽ đã nắm chặt lấy cổ tay cô kéo lại.

- Sarada, nó là con cô? - vẫn chất giọng lạnh lùng.

- Kh... Không phải - cô chối phắt đi, mặt không giấu nổi lo sợ.

- Đừng nói dối, có phải là đứa bé bốn năm trước không?

- Kh... Không phải, e... em đã phá thai rồi... Mà... Sao... C...ó... thể... ể? - cô ấp úng, mắt cô nhìn đi chỗ khác để tránh ánh mắt anh.

- Cô không giỏi nói dối đâu, Sakura, nói thật đi hay phải để tôi điều tra. - anh siết chặt nắm tay.

- Đ... Đó không phải con anh, e...em đã ... nhận con nuôi. - cô nói dối.

- Cô nghĩ tôi ngốc đến vậy sao? - anh nói - Sarada trông giống hệt cô, chỉ khác mỗi màu mắt và màu tóc thôi.- Nói thật đi, Sakura... Đó có phải là con anh không?

Quá hoảng sợ, cô liền giật mạnh tay ra khỏi anh rồi chạy nhanh ra ngoài.

- Sakura - Sasuke vội đuổi theo gọi tên cô.

‘Trời ơi, sao mà ngu vậy, Sasuke (bây giờ mới biết à?), sau 4 năm mà mà chỉ biết nói thể thôi à? Chỉ biết làm tổn thương cô ấy thôi à?’

Sakura chạy vào trong chiếc Ferrari đỏ của Sasori rồi rô ga lên lái ra ngoài. Sasuke cũng ngồi lên con Lamborghini của mình phóng xe đuổi theo cô.

Tại phòng camera của tập đoàn.

“Rầm” cái bàn gỗ sồi dày cộp mà gãy đôi thành hai mảnh, mọi người bắt giắc lùi lại sát mép tường, tránh xa luồng sát khí tỏa ra ngùn ngụt giữa phòng.

- KHÔNG THỂ TIN ĐƯỢC BAO LÂU NAY MÌNH LẠI BỎ BAO CÔNG SỨC GIÚP ĐỠ MỘT THẲNG NGU

44. Chap 43

Sarada đang ngồi chống tay nhìn ra cửa sổ trong lớp học, vẻ mặt đắm chiêu suy nghĩ về ngày hôm đó.

***** Flashback *****

- Cháu là....
 - Haruno Sarada, cháu của tôi và là con gái của Sakura.- Sasori nói.
 - Nói vậy tức là... - Naruto ngạc nhiên - Sakura không phá thai???
 - Đồ ngu, nhìn thấy rồi mà còn hỏi à? - Ino quát.
 - OH YEAHHH.... TỐ BIẾT MÀ.... - Naruto la hét vui sướng và nở nụ cười dài đến tận mang tai.
- Nhìn người đang chạy quanh phòng hét to như thằng trốn trại và quay lại nhìn bác của mình, Sarada càng không hiểu chuyện gì đang diễn ra.
- Khoan đã, bác, họ nói thế là sao? Những người này là ai?
 - Sarada, đây là các bạn của cha mẹ cháu, cáo già Ino, thằng đàn Naruto, thằng lười Shikamaru, Neji...
- Nghe xong trên trán Ino nổi gân xanh. 'Cái gì mà cáo già chứ

45. Chap 44

- Đây là đâu?
- Sakura ngơ ngác nhìn xung quanh, tất cả được bao phủ bởi một màu trắng xoá vô định.
- Mình chết rồi sao? - cô tự hỏi mình.
 - Chưa đến lúc đâu. Thực tế thì còn lâu. - một người phụ nữ có mái tóc vàng đậm ngang vai bước đến.
- Nhìn kĩ người đó, cô có chút e dè lùi lại vài bước. Thấy thái độ của cô, người đó chỉ mỉm cười, một nụ cười rạng rỡ.
- Không cần phải sợ đâu, Sakura.
 - Bà là ai? Sao bà biết tên tôi?
 - Con quên ta rồi sao? Cũng phải, lúc đó con còn nhỏ quá nên không nhớ được. Hơn nữa ta đã ra đi quá sớm.
 - Bà là...
 - Ta là Haruno Mebuki... Mẹ của con - bà ôn tồn nói, ánh mắt trìu mến nhìn cô.
 - M... Mẹ... - Không chút do dự, chần chừ, cô liền lao tới ôm cổ mẹ mà nước mắt.- Con nhớ mẹ lắm.
- Ôm đứa con gái bé nhỏ vào lòng, bà mỉm cười đôn hậu nói:
- Ta cũng nhớ con, Sakura.
 - Mẹ có biết là cả nhà nhớ mẹ lắm không? Saso-nii, otou-san và cả Ayumi nữa. - cô ngóc đầu lên nói.
 - Ayumi á? Chắc nó lớn lắm rồi nhỉ?
 - Còn rất đáng yêu nữa. - cô cười tươi.
 - Mọi người vẫn khỏe chứ?

- Vâng, rất tốt là đằng khác.

- Vậy còn con?

Nghe câu hỏi của mẹ, Sakura thoáng buồn, cúi mặt xuống im lặng.

- Xin lỗi con, Sakura. Là tại mẹ không tốt nên mới bỏ con lại một mình suốt chừng đấy năm, con đã gặp không ít khó khăn rồi.- bà ghen ngào nói.

- Mẹ biết hết sao?

- Phải, thời gian qua mẹ đã luôn theo dõi con, từ khi con 4 tuổi đến tận bây giờ.

- Con thật sự ghen tị với mẹ đấy.- cô nói.

- Hả??? - bà ngây mặt.

- Con rất chi là ghen tị vì mẹ... có được cuộc sống hạnh phúc với cha.

- Sakura... - bà có thể hiểu ý con bé là gì.

- Chả bù với con, phải làm mẹ đơn thân và sẽ mãi không bao giờ có thể sống hạnh phúc với anh ấy.

- Con yêu, ai nói con sẽ không được hạnh phúc chứ? Ai cũng có quyền được hạnh phúc, chỉ là... cơ hội chưa đến thôi - Bà an ủi Sakura.

- Con sẽ không bao giờ có cơ hội đó, bởi chính tay con đã hại chết người con yêu. Mà dù thế nào đi chăng nữa, anh ấy cũng sẽ không bao giờ yêu con thật lòng đâu. Mẹ đã chứng kiến hết mọi chuyện rồi còn gì.

- Sakura, đúng là ta đã chứng kiến hết mọi chuyện và ta có thể chắc chắn rằng, cậu ta là một tên khốn, tên chết tiệt đáng ghét, tên đầu dít vịt..... - bà cứ thế tuôn ra một tràng dài kèm theo những biểu tượng cảm xúc rất là... tuy nhiên bà đột nhiên dừng lại, đặt tay lên vai Sakura tròng trĩnh nhìn cô, nói - Và là một người nặng tình.

Câu nói cuối làm Sakura hơi ngạc nhiên trước sự thay đổi thái độ như chong chóng của mẹ.

- Con không nhớ là cậu ta đã từng sẵn sàng chấp nhận hận thù của con để bảo vệ con sao? - bà bắt đầu kể.

- Cái đó...

- Lại còn từng vì con mà bị đập cho tơi bời khói lửa, dở sống dở chết nữa...

-

- Rồi còn chờ 2 tiếng ngoài trời lạnh đầy tuyết và nhiệt độ xuống đến -14 độ chỉ để gặp con và nói yêu con?

- Con biết....

- Chưa kể đến chuyện gần đây nhất, cậu ta đã dùng thân mình để bảo vệ con khỏi cú đâm đó.

Câu nói này của bà đã thành công làm lung lay bức tường lì lợm của cô. Nhận thấy rõ sự dao động trong mắt cô, bà tiếp tục bồi thêm phát nữa.

- Con có nhớ khi chiếc xe tải chỉ còn cách 25cm, cậu ta đã nói gì không?

‘Anh yêu em’

Cô giật mình nhớ lại, đôi mắt mờ đục đi vì những giọt lệ trực vỗ oà thành tiếng khóc. Bức tường vẫn chưa hoàn toàn sụp hẳn nên cô vẫn ra sức cãi lại.

- Nhưng làm sao con có thể sống nổi với người không thể điều khiển nổi cảm xúc, không tin tưởng con và lúc nào cũng ghen tuông vớ vẩn?

- Ừm... Có lí (oát tở hơi???)- bà lấy tay xoa xoa cằm suy tư - công nhận thằng đó điều khiển cảm xúc kém thật, lại động tí là ghen, lòng tin thiếu thậm tệ.

- Lòng tin là thứ quan trọng trong tình yêu, thiếu nó thì đâu còn gì nữa.

- Mẹ ghét phải thừa nhận nhưng con nói đúng. Nhưng... mẹ mừng là cậu ta như thế.

- ???

Thấy dấu ??? Trên mặt con, bà giải thích.

- Con đã nghe câu: ghen tức là yêu nhiều chưa? Chưa đúng không, mẹ giải thích luôn cho. E hèm... Khi mà con thấy người mình yêu ở bên cạnh nói chuyện với một đứa khác thì sẽ có hai biểu hiện. Một là mặc kệ, không quan tâm vì tin người mình yêu. Đó là loại không thể chấp nhận được vì như thế tức là không yêu thật lòng. Hai là cảm thấy khó chịu, bức bối, cáu giận, đó là khái niệm ghen của chúng ta và gọi là yêu thật lòng.

- Nhưng thế thì có liên quan gì đến yêu nhiều và tin tưởng ở đây? - cô ngơ ngác hỏi.

- Ta hỏi con, cái lúc con nhìn thấy Sasuke và Karin... Con thấy thế nào?

- Cáu, tức, buồn...

- Vậy trước đây con có tin cậu ta không?

- Có, con tin là anh ấy sẽ không bao giờ phản bội con.

- Vậy thì...

- Ý mẹ là khi ta ghen thì ta sẽ mất niềm tin vào nhau, từ đó dẫn đến mất kiểm soát hành động. Và dẫn đến nhiều chuyện khác...

- Đối với đàn ông mà nói thì ghen là chất kích thích cho tính chiếm hữu trời dẫy mạnh mẽ, bằng chứng là... E hèm... Sarada được ra đời - mặt bà thoáng đỏ.

- Mẹ, sao mẹ... - Sakura thì ngượng chín mặt.

- Mẹ đã giải thích rồi, quyết định là ở con, hãy nghĩ kĩ vào, và hơn hết là phải vì Sarada, nó đã thiếu tình cảm của cha 4 năm rồi.

- Con hiểu, cảm ơn mẹ, vậy là ghen cũng đâu đến nỗi.

- Chuẩn con yêu, mà nhắc tới chuyện tình thì... mẹ lại nghĩ tới cha con ngày xưa - nhắc tới chuyện này, tự nhiên bà ôm bụng lăn ra cười sặc sụa đến chảy nước mắt làm Sakura không khỏi tò mò.

- Sao mẹ, kể cho con nghe đi.

- Chuyện là thế này, hức hức... - bà nén cười lau nước mắt nước mũi - hồi mẹ học đại học, cha con bị cấm nắn mẹ nhưng ngại không dám tỏ tình, bọn mẹ chỉ là bạn. Cho đến một hôm có một chàng trai trông rất ưa nhìn tỏ tình với mẹ, mẹ đang phân vân không biết nên từ chối hay đồng ý thì... Hức hức... Từ trên cây có cái gì rơi xuống chen ngang giữa hai người.

- Đó là cái gì vậy mẹ? - cô căng tai lên nghe.

- Đó là... Chú Fugaku... Đánh son Khỏa thân mặc bím đeo cánh cầm cung tên hình trái tim.

- Ha ha ha... - Sakura lăn ra cười sặc sụa, chỉ tưởng tượng ra thôi đã cười ói máu rồi.

- Tiếp theo, cha con nhảy từ bụi cây nào đó đứng chống chân lên đá kiểu Napoleon tay cầm kiếm gỗ trừ tà mặc... quần đùi trái tim áo hồng ghi chữ I love you.

- HA HA HA.... Khụ khụ -Sakura cười đến phát sặc nước bọt. Thật là ăng bơ li vờ bề mà, ngài thủ lĩnh Yakuza tỏ tình với phu nhân theo cách mà người đời phải quỳ phục vì nó thành công ngoài sức tưởng tượng.

Ôn lại kỉ niệm xưa hai mẹ con được phen cười vỡ bụng, có chết Sakura cũng không thể tin được rằng cha cô lại có một thời trẻ trâu đến vậy.

“Tít... Tít... Tít...”

- Cái gì vậy? - Sakura ngừng cười nghe ngóng.

- Tiếng máy trợ tim à? - bà nghĩ rồi thoáng buồn - Vậy là đến lúc rồi.

Cơ thể bà bắt đầu sáng lên và dần mờ nhạt đi, thấy vậy, Sakura hốt hoảng nắm lấy tay bà nhưng thay vì nắm lấy tay bà, tay cô đi xuyên qua nó.

- Mẹ, có chuyện gì vậy? - cô sợ hãi nói.

- Con sắp tỉnh dậy rồi, Sakura, mẹ không còn nhiều thời gian nữa nên mẹ sẽ nói nhanh thôi.

- Mẹ...

- Hãy biết mở lòng với mọi thứ và tha thứ cho cậu ta, tình yêu là một cơ hội mà phải biết nắm bắt thời điểm, đừng vì chút sóng gió mà buông tay, kiên trì và theo đuổi nó đến cùng, mẹ tin là sẽ thành công thôi.

-

- Gửi lời chào của mẹ đến cha và anh con nhé, nói là mẹ rất yêu họ - toàn bộ người bà sáng bừng lên và dần trở nên trong suốt, hoà vào khoảng không.

Ngay trước khi biến mất hoàn toàn, bà mỉm cười nói:

- Hạnh phúc nhé, con yêu của mẹ!!

- MEEEEEE... - Sakura choàng tỉnh ngồi bật dậy, tay bấu chặt lấy ga giường. Mùi thuốc sát trùng trong bệnh viện sộc vào mũi cô.

- Sakura, em tỉnh rồi - Sasori ôm lấy cô.

- Nii- san... - cô ngả đầu vào vai anh.

- Con bé này, chỉ giỏi làm anh lo. - anh bề ngoài thì nhăn mặt trách móc nhưng bên trong thì đang vui đến phát khóc vì cô không sao không sao.- có thêm đứa em gái như em chắc anh tổn thọ vài chục năm mất.

- Em xin lỗi, Saso-nii - cô yếu ớt nói.

- Thôi quên đi, đằng nào cũng ổn rồi. Mà anh đã dặn em đừng lái xe lúc sức khỏe không tốt rồi, thế mới xảy ra chuyện này.

- Anh nói gì vậy, em có lái xe đâu?- cô thắc mắc.

- Vậy tại sao Ino bảo thấy em ở ghế lái. Mà thôi, em nghỉ đi, nếu em ngồi ở ghế cạnh mà sống sót được qua cú đâm đó là một kì tích đấy.

- Khi đó... - cô nhớ lại...

///'Vậy là đến lúc kết thúc cái định mệnh này rồi'

Thế nhưng ngay khi chiếc xe tải chỉ còn cách có 1m thì bỗng có một vòng tay ấm áp kéo cô vào lòng.

.

.

50cm

Anh xoay người đổi vị trí của mình và Sakura, như vậy tức là hiện giờ anh sẽ lãnh trọn cú đâm và sẽ là tấm khiên cho Sakura.

.

.

25cm

- Anh yêu em.///

- Sasuke... Anh đang ở đâu? - cô bắt đầu hoảng loạn - Anh, Sasuke đang ở đâu?

- Sakura, em bình tĩnh lại đã nào, em phải nghỉ ngơi trước đã. - anh trấn an cô.

- Không, nói cho em ngay đi - cô vùng vằng, khóc lóc đòi cho bằng được.

- Khi nào em khoẻ lại, anh sẽ đưa em đi thăm cậu ta, được chứ?- anh đỡ cô xuống giường kéo chăn cho cô.
- Anh hứa chứ? - mắt cô rơm rớm nước.
- Anh hứa. Nghỉ đi. - anh hôn lên trán cô rồi rời phòng.

Thuốc an thần ngấm dần, Sakura từ từ đi vào giấc ngủ lần nữa, nhưng lần này cô không được gặp mẹ, thay vào đó là một màn đêm vô tận không một chút ánh sáng.

46. Chap 45

Au: hình như càng về sau càng ít lượt đọc thì phải, trình em xuống dốc thê thảm đến thế à, mọi người có ý kiến khen chê góp ý gì thì comment cho e cái chứ đừng im lặng suốt. E xin hết.

Đã hơn 1 tuần kể từ sau tai nạn kinh hoàng đó, sức khỏe của Sakura đã tiến triển tốt hơn, da cũng đỡ xanh xao hơn rồi. Tinh thần thì có vẻ không còn suy sụp như trước nữa, có vẻ như cuộc nói chuyện giữa hai mẹ con đã giúp cô khá nhiều. Tuy nhiên lúc nào cô cũng bồn chồn, lo lắng vì kể từ khi tỉnh lại, cô chưa có cơ hội đi gặp anh, hỏi tình hình như thế nào thì không ai trả lời. Một ngày của cô chỉ bao gồm 3 việc: ăn, ngủ, nghỉ. Thật nhàm chán (nhàm cái nổi, e đây mơ cả đời còn chưa được, tiểu thư có khác).

- Mama... - một cô bé tóc đen chạy vào, nhảy tót lên giường ôm mẹ.
- Sarada, con đến rồi. Ở trường thế nào rồi? - cô mỉm cười nói.
- Dạ, cũng bình thường, nhưng mà có vẻ một số bạn trên con lần trước tránh xa con hẳn. Mẹ có kể gì cho ông không đấy?
- Không hề. Chắc bác con biết và nó đến tai ông và... con biết đấy, chắc ông chỉ dọa tí thôi (hẳn là vậy, đánh gần sập công ty người ta mà còn nói là dọa tí) - cô vuốt tóc con gái cô nói.
- Kệ đi, mama. Bao giờ thì mama xuất viện ạ?
- Chắc khoảng tuần nữa thôi, Sarada. - Sasori mở cửa bước vào.

Vẫn cái vụ nhốt cô ở phòng bệnh, Sakura hất mặt đi chỗ khác tránh. Thấy vậy, anh chỉ buột miệng cười nói:

- Sao, vẫn dỗi à? Sao em thù dai thế?
- Sarada, con có nghe thấy tiếng chuột kêu không? - Sakura vờ như không nghe thấy anh trai.
- ‘Thật hả, mama? =_=”
- ‘Chuột á? Được đấy em, dám chơi anh à?’ (Sasori)

- Anh có quà cho em này... - anh vẫn kiên trì nói tiếp nhưng sao mà độ lì của cô lớn vậy.
 - Sarada, đuổi con chuột ra ngoài đi, ồn quá. - cô vẫn bơ anh.
 - Rồi con chuột này đi vậy, chắc phải đem quà về rồi. Haizzz... Đảm bảo lũ Ino để khi khác đến thăm vậy.
- Vừa nhắc đến tên Ino, Sakura liền thay đổi 180 độ thái độ.

- Ô kìa, anh đẹp trai, anh về sớm thế, chà... Anh đã tặng quà thì phải nhận thôi, không bắt lịch sự lắm - cô cười xoà, mắt chớp chớp...

‘Biết ngay mà, mình còn lạ gì nó nữa’ Anh thầm nghĩ.

- Vào đi - anh nói vọng ra ngoài, tức thì cánh cửa... ừm... Không hẳn là được mở ra mà được đập tung ra, Sarada thì tí nữa bị đè bẹp dí, may mà có Sasori kéo ra. Kéo sau đó là một đám người xông vào nhảy vào đến cạnh giường Sakura.

- Ê Trán dô, thế nào rồi?

- Sakura- chan, cậu có khỏe không?

- Sa... Sakura, c... Cậu ổn ch...ứ?

- Phiên phức.

- Xấu xí, thế nào rồi?

.....

Inh tai nhức óc một hồi, không chịu nổi nữa, Sakura hét ầm lên:

- TRẬT TỰ ĐI...

Mọi người lập tức im miệng nhìn cô.

- Các cậu vào thăm tở hay tính giết tở luôn đấy mà hò hét ầm ĩ như vậy?

- Làm gì mà căng thế, trán vô? Mới đâm xe nên thần kinh có vấn đề à? Có đụng đầu vào đâu không? - Ino liền nở nụ cười gian xảo- À quên, có Sasuke ôm rồi thì làm sao có vấn đề gì được.

- Ino... - Mặt cô phớt hồng nhìn trong rất dễ thương.

- Aww.... Sakura ngại rồi kìa - Tenten trêu chọc.

- Thôi đi Tenten.- cô ngượng ngừng quay đi nói.

- Đừng có giấu cái vẻ mặt đấy, Sasuke mà nhìn thấy chắc phát điên luôn đấy chứ - Ino cười khúc khích tỏ vẻ thích thú khi trêu Sakura.

Nhắc đến Sasuke, cô đột nhiên giật mình nhớ đến anh.

- Ino, Sasuke ở đâu rồi? Có ổn không? - cô hốt hoảng hỏi, đôi mắt long lanh trực câu trả lời.

Nghe câu hỏi của Sakura, ánh mắt mọi người sụp xuống, nét mặt không vui tươi, hớn hở như ban nãy nữa mà u ám hẳn đi.

- Có chuyện gì vậy, sao mọi người lại có thái độ như vậy? - cô nhìn mọi người, ánh mắt đầy lo sợ.

- Sakura này... - Naruto mặt rầu rĩ tiến lại gần cô.

- Naruto, nói nhanh đi, có chuyện gì xảy ra vậy? - Cô túm lấy áo cậu hỏi.

- Mama à, mama hãy bình tĩnh khi nghe nhé? - Sarada lại gần mẹ nói.

- Teme, cậu ta... cậu ta... - cậu ấp úng, cúi mặt xuống.

- Nói nhanh đi, anh ấy sao rồi? - cô túm lấy cổ áo cậu gần giọng.

Sợ, cô thật sự rất sợ, nếu có chuyện gì xảy ra với anh chắc cô sống không nổi mất. Tất cả là tại cô, nếu như lúc đó cô chịu ngồi im, chịu lắng nghe, hiểu anh thì chắc chắn tai nạn đó sẽ không xảy ra.

Một giọt lệ chảy trên má cô. Cô gục xuống khóc.

.
. .
. .
. .
. .

....Naruto ngẩng đầu lên, nở nụ cười khoe cả hàm răng dài đến tận mang tai - Sống rồi...

Naruto cười lớn vỗ vai cô hó nhỏ nói:

- May quá, vậy mà tớ cứ tưởng... - cô thở phào nhẹ nhõm, lấy tay gạt đi nước mắt. Bỗng nhiên khuôn mặt hạnh phúc trở nên tối sầm lại.

Nhân lúc mọi người đang cười lớn vui vẻ thì Sakura tóm lấy cổ áo Naruto kéo lại, giọng hầm hè:

- Nói vậy là mọi người đóng kịch trên bà đây.- gân xanh nổi đầy trên trán cô.

Không cần báo trước, mọi người lần lượt kéo nhau ra khỏi phòng với tốc độ ánh sáng, chỉ tội cho Naruto, chạy bằng niềm tin và hi vọng.

- Sa... Sakura- chan, mọi người chẳng qua là chỉ muốn đùa cậu tí cho vui thôi - Mặt cậu ta xanh lét lại.

- Nhìn tớ trông có vui không? - cô gằn giọng.

- Kh... Ông - cậu lắp bắp khi nhìn vào khuôn mặt “thần chết tái thể” của Sakura, mặt từ xanh chuyển sang trắng.

- Vậy thì cậu chết chắc rồi.

Và tiếp theo là một tràng la hét và tiếng binh bốp lẫn lộn. Ở bên ngoài mà mọi người không khỏi thương tiếc cho số phận của Naruto.

- Hinata à, cậu đi gọi bác sĩ đi - Ino nói.

- Ủm... - cô gật đầu rồi chạy đi ngay.

- Khổ thân thằng nhóc, bé thể mà ngu - Ino bình phẩm.

- Mama thật đáng sợ

- Cháu chưa biết hết đâu - Sasori nói.

Và sau hôm đó, Naruto phải nằm viện một tuần.

Cuối cùng sau mấy tuần nằm im trong một căn phòng tẻ nhạt, Sakura cũng đã được xuất viện.

Vừa mở cửa vào nhà thì một cục bông xám nhảy chồm đến ôm cô.

- Ayumi, mày đến rồi à? - cô xoa xoa đầu nó.

- Ặng ư ử... (Dịch: nhớ cô chủ quá nha!!!) - nó dụi đầu vào tay cô muốn được vuốt thêm.

Thế nhưng Sakura chưa kịp chạm tay vào bộ lông nó thì Ayuri từ đâu phóng ra đá bay Ayumi đi rồi dụi vào bàn tay lơ lửng của Sakura, mặt vẻ khoái chí.

- Cả Ayuri cũng đến à? Tụ tập đông đủ nhĩ!!!

Ayumi vừa bị đập bay ra ngoài thì mặt hầm hè tức tối, lông chuyển hết sang màu đỏ, hai cái tai vểnh nhọn lên. Ayumi đã chính thức chuyển sang chế độ bò tót. Mũi phì phì ra khói, chân sau đập khói mù mịt cả lên và phi thẳng hướng con sư tử chết tiệt kia mà húc.

Về phía Ayuri thì đang khoái chí tận hưởng cái vuốt ve của Sakura thì không hiểu ông chủ từ trên trời hay dưới đất xông ra sút bay Ayuri ra ôm lấy con gái.

- Sakura của cha về nhà rồi đấy!!!

- Cha, cha từ Ý về rồi. - cô mừng rỡ nói.

- Nghe tin tục tưng là cha phải về ngay chứ!!! ^^ cha nhớ con nhiều lắm.

- Con cũng nhớ cha - cô ôm chặt lấy cha mình.

Còn Ayuri sau khi bị đập đi thì tông phải Ayumi lúc này đang chạy toé khói. Không kịp phanh, cả hai con đã vô tình trao cho nhau một nụ hôn “nồng thắm”, cả hai cái mặt bị dính chặt vào nhau do va đập tốc độ quá cao, mất một lúc mới gỡ ra được. Sau đó, cả hai không thẹn mà tìm bụi cây gần đó nôn thốc nôn tháo, nôn hết toàn bộ bữa sáng lẫn bữa tối hôm qua. Rồi nhìn nhau với ánh mắt không thể kinh khủng hơn được nữa, cả hai đều nuối tiếc nhìn cô chủ bị ông chủ cưỡng, đời thật là bất công mà.

Buồn cười trước hai thái độ đó, Sarada nhảy ra ôm Ayumi nói:

- Sao vậy, này nhớ mama chứ không nhớ tao à?

- Ư ử... (Đâu có) - nó dụi đầu vào Sarada. Cô bé liền xoa xoa đầu nó làm nó gừ gừ lên thích thú.

- Lại đây nào, Ayuri - Sasori vui vẻ nói.

Nhưng đáp lại thái độ đó lại là vẻ mặt đéch care của Ayuri kèm theo cái phất đuôi bỏ đi, nó nhảy tót ra chỗ Sarada để được vuốt ve, bỏ lại cậu chủ với vẻ mặt == ‘đồ phản chủ’

Cuộc chào mừng Sakura về nhà diễn ra như thế đấy!!!

47. Chap 46

Lại thêm 1 tuần nữa trôi qua, Sasuke đang ở trong phòng điều dưỡng đặc biệt nên không ai được vào thăm, ông bà Uchiha thì vừa nghe tin con gặp nạn liền lên máy bay phản lực phóng thẳng đến đây, giao hết công việc lại cho Itachi. Itachi thì vừa phải nhận một đồng việc vì thằng em bị tai nạn không đi làm được, nay lại thêm cả của bố mẹ nữa thì không thể chịu nổi, đầu óc muốn nổ tung, chết đi cho rồi. Bóp cổ mãi không chết, Itachi liền nảy ra ý tưởng chuồn, liền quăng hết công việc của cả cha mẹ và em cho thằng Kisame lo rồi đi thăm em, mặc cho nó kêu gọi kêu đất lên.

Bà Uchiha vừa nhìn thấy người nằm trong phòng băng bó toàn thân thì xỉu tại trận luôn. Ông Uchiha thì sốc nặng vì chỉ thấy cả người nguyên một lớp băng trắng dày cộp từ đầu đến chân, lộ mỗi cái miệng có ống khí.

- Trời ơi, sao thằng con đẹp trai của tôi lại ra nông nỗi này ToT - ông than vãn.

- Cha ơi, thằng Sasuke nó ở phòng này cơ mà - Itachi chỉ tay sang phòng bên cạnh, mặt ==”

- Hả? - hai ông bà ngẩng mặt lên rồi bò sang phòng bên cạnh nhìn qua cửa kính.

Đã gần 3 tuần sau tai nạn, Sasuke lại nằm trong phòng điều trị đặc biệt nên các vết thương gần như đã khỏi hết, xương khớp đã được chữa lành bằng các thiết bị tối tân nhất. May mà não không bị tổn thương quá nghiêm trọng. Sức khỏe hiện đang hồi phục rất tốt, nhịp tim đã ổn định, chắc cũng sắp tỉnh rồi.

- Hề hề, nhầm phòng - ông bà cười trừ.

- ... Bó tay. Com. Vn - Itachi thở dài.

- Mà sao nó lại ra nông nỗi này? - Bà Mikoto hỏi.

- Haizz... Chết vì đại gái chứ sao... Đúng là chết vì gái là cái chết tê tái.

- Mà gái nào mới được? - ông hỏi.

- Là vì bảo vệ cho Sakura.

- Đúng là chết vì gái... Mà cái gì? Con vừa nói là Sakura á? - hai người vỗ lấy Itachi hết bóp cổ rồi đến lắc vai.

- Hự... D..ạ... V..v... Ầng... - Itachi bị bóp đến nghẹt thở, nói không ra lời.

Thấy vậy ông bà mới buông ra, dồn dập hỏi:

- Thế con bé đâu?

- Cháu mẹ ra sao rồi?

- Nó có ổn không?

- Là con gái hay con trai?

....

Hai ông bà luôn phiên hỏi và cùng đồng thanh câu cuối, gào vào mặt anh:

- NÓ Ở ĐÂU?

Itachi vừa bị lắc đến chóng mặt hoa mắt đau đầu buồn ngủ nay lỡ tai lại bị hành hạ không thương tiếc nên xỉu luôn.

Hai ông bà mặc kệ thằng con đang đầy sao trên đầu nằm đó mà phi thân từ tầng 10 xuống tầng một (thật lòng mà nói thì có thang máy mà __=') vô đến bàn tiếp tân hỏi:

- Cho hỏi Haruno Sakura ở phòng nào? - đồng thanh tập 1

- Dạ, cô Haruno đã xuất viện được một tuần rồi ạ. - Cô tiếp tân nói.

- Cô cho hỏi địa chỉ cô ấy ở đâu? - đồng thanh tập 2.

- Xin lỗi ông bà nhưng quy định là không tiết lộ địa chỉ của bệnh nhân.

“Rắc rắc” tiếng bẻ tay kèm theo sát khí tỏa ra khắp nơi làm cô tiếp tân sợ xanh mặt.

- Có khai không thì bảo? - đồng thanh tập 3.

- Dạ vâng, cháu khai... - cô lật giấy tờ lia lịa tìm- ở số nhà 28 đường ASFG phố VGHB ạ.

- Tốt. - ông bà Uchiha liền phẫn ngay ra xe, đá tài xế ra rồi ga lên lái đến địa chỉ đó.

Vừa đến nơi cũng là lúc gặp chiếc limo đen đang đỗ trước cửa nhà. Bước xuống không phải ai khác là ngài Kizashi.

- Hạt thủ ô? - ông Fugaku ngạc nhiên nói.

- U thịt gà? Ông làm gì ở đây? - ông Kizashi ngạc nhiên không kém.

- Tôi á? Tôi là tôi nghe nói là... - ông lấp bắp.

- Ông đến thăm cháu đúng không? - ông nói.

- Ồ... Đúng rồi đấy.- ông gật đầu lia lịa.- ông đồng ta chứ?

- Không - câu trả lời thẳng thắn.

- Tại sao? - ông nghiêm mặt lại.

- Tôi vẫn chưa quên những gì thằng quý tử nhà ông làm với con gái tôi đâu.

- Đó chỉ là tai nạn, con tôi bị người khác gài bẫy, ông cũng biết rồi còn gì. - Fugaku thanh minh.

- Chỉ vì ghen tuông vợ vẫn mà con trai ông hại con tôi 4 năm đau khổ một mình nuôi con. Nó còn nói là không cần đến con bé và cái thai thì tức là nó không phải là cha đứa bé, đồng nghĩa với việc ông không phải là ông nó.

- Nhưng đứa bé đó mang dòng máu của tôi. Tôi vẫn là ông nội của nó.- ông cãi lại.

- Tôi nói không là không - Kizashi đã bắt đầu bực mình.

- Dù sao thì Sasuke đã tí nữa mà mất mạng để bảo vệ Sakura rồi còn gì. Như thế cũng coi là chuộc lỗi rồi.

- Tôi không coi như vậy, 4 năm đau khổ đâu dễ dàng vượt vát như vậy được.

- Nếu ông không tha thứ cho Sasuke thì ít nhất hãy nghĩ rằng cháu ông cũng cần cha, con ông cần có chồng chứ.

Câu nói này đã là Kizashi sững lại. Phải rồi, Sarada đã từng bị trêu là không cha, con hoang và điều này làm con bé rất tủi thân. Ông không muốn cháu ông bị trêu chọc như vậy nên đã ra tay xử lý, nhưng còn sau này nữa thì làm thế nào? Còn cả Sakura nó, ông không thích nó bị người đời gọi là goá phụ, mẹ đơn thân.

Nhận thấy mình đã đánh trúng tim đen của ông bạn, Fugaku tiếp tục bồi thêm vài nhát.

- Hơn nữa tình cảm của cha không thể thiếu được trong gia đình, bản thân ông là một người cha nên chắc sẽ hiểu điều đó thôi.

- Haizzz.... Không thể tin được là tôi lại thua ông... sau bằng đẩy năm. - ông thở dài chống tay lên trán.

- Cháu nghe hết rồi thì còn ngồi trong đó làm gì nữa, Sarada? - ông nói.

Tức thì cánh cửa xe mở ra, một cô bé tóc đen trong bộ đồng phục trắng bước xuống. Con bé nhìn ông nội của nó lí nhí chào.

- Cháu chào ông.

- Chào cháu- ông cười mãn nguyện nói rồi nói vào xe- Mikoto, bà ra xem ch...

Ông chưa kịp nói hết câu thì nhìn vào đã thấy cửa xe mở toang hoang, bên trong trống trơn không bóng người. Đằng sau là giọng nói ngọt ngào của vợ ông vang lên.

- Chào cháu yêu, bà là Uchiha Mikoto, bà nội của cháu đây. Lão già tóc đen cạnh xe kia là ông cháu, Uchiha Fugaku - bà hôn hờ ôm chặt cháu nội.

48. Chap 47

Vừa bước vào phòng, Sarada mon men lại gần giường cha.

- Chào cha đi con. - cô dịu dàng nói.

- Ch... Chào chú, con là Haruno Sarada, con của chú - con bé ngập ngừng nói.

Im lặng, có vẻ như anh vẫn chưa tỉnh dậy.

- Con có lời gì muốn nói với cha không, Sarada? - cô xoa đầu con bé dù hơi bất mãn về cách xưng hô nhưng cô cũng phần nào hiểu được lí do.

- Um... - Sarada ngưng lại một chút rồi nói to - Con mong chú sẽ sớm tỉnh lại để nói chuyện với con và mẹ. Mẹ con rất nhớ chú đó. Chú mà không nhanh tay là mẹ bị người khác đồn đấy... - nói hơi quá lời, Sarada tự bịt miệng mình lại - Úp si... Con lỡ miệng.

- Sarada, hư quá - cô vừa đỏ mặt vừa tức.

- Con nói sai đoạn nào sao? Không phải nhiều chú hỏi thưa mẹ lắm sao? - con bé bĩu môi khoanh tay.

- Mẹ có đồng ý bao giờ đâu - cô chống tay nhăn mặt nói.

- Chỉ là chưa đến lúc thôi.

- Con... - lông mày cô giật giật, tại sao lúc nào nó cũng thắng khi đấu khẩu thế nhỉ. Thôi không cãi được thì đuổi vậy - Con ra ngoài chờ mẹ đi.

- Xì... Mẹ muốn có KHOẢNH KHẮC với CHỒNG YÊU thì không cần đuổi, chỉ cần bảo thôi là con cũng tự lượn. Đằng nào con cũng định mua nước uống. - Sarada từ từ đi đến cửa.

Ngay khi đi qua giường Sasuke, Sarada đã để ý ngón tay của anh hơi giật giật một cái rồi dừng lại.

Hiểu ngay cái đấy nghĩa là gì, Sarada đi nhanh ra cửa, trước khi đóng cánh cửa, cô nhóc quay lại nở một nụ cười làm Sakura sồn tóc gáy và nói:

- Good luck, mama.- rồi đóng cửa lại ra ngoài, giữ nguyên nụ cười đều cảng trên từng cm.

Quay trở lại với hai người trong phòng. Sakura sau khi đã vững tinh thần sau nụ cười kinh dị của con gái, cô tiến đến ngồi cạnh mép giường, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay thô ráp của anh.

- Em đến rồi đây, Sasuke, lâu rồi không gặp, anh có nhớ em không? Chắc không đâu nhỉ, còn em thì rất nhớ anh.

-

- Chắc anh hận em lắm phải không? - cô ghen ngào nói. - lúc nào cũng vì em mà anh ra nông nổi này, lần trước cũng vậy. Xin lỗi anh, Sasuke, lẽ ra lúc đó em nên nghe anh nói và chịu hiểu một chút thì đã không làm những việc ngu ngốc như vậy. - mắt cô rơm rớm nước mắt. - Giá mà khi đó em không mắc vào bẫy của cô ta, nghe lời Ino ở lại thì sẽ không có ngày hôm nay, Sarada cũng sẽ có cha bên cạnh suốt 4 năm đầu đời.

Từng giọt nước mắt mặn chát lăn trên má cô, giọng cô khản thiết hơn bao giờ hết.

- Xin anh, hãy tỉnh lại với mẹ con em, Sasuke. Anh muốn gì cũng được chứ đừng có ngủ mãi như vậy. Em cần anh... Em... Yêu anh, Sasuke.

Cô gục xuống, cố nén lại tiếng khóc và những giọt lệ đang không ngừng rơi lăn xuống tay.

Đưa tay lau đi những giọt nước mắt mặn đó, cô cúi xuống hôn nhẹ lên trán anh, khẽ nói:

- Tạm biệt anh, Sasuke.

Rồi đứng dậy quay đi nhưng không hiểu sao, bàn tay cô nắm tay anh ban nãy bị giữ lại, cô ngạc nhiên nhìn những ngón tay anh đang dần co lại, nắm chặt lấy tay Sakura không rời.

Đôi mắt đen từ từ lộ ra sau màn mi mỏng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô suốt một lúc. Hai anh mắt giao nhau rồi như bị dán chặt lại. Cuối cùng anh cũng chịu lên tiếng đánh tan sự im lặng.

- Ai cho em đi mà tạm biệt...

- Sasuke, ý anh là... Oái - chưa kịp nói hết câu, anh đã kéo cô ngã lên người mình.

- O... - cô đỏ mặt, cực kì đỏ mặt vì hiện giờ, hai người khá là... không bình thường cho lắm.

Một tay anh nắm chặt tay cô, tay còn lại hiện đang đặt sau lưng ôm lấy cô, còn tay cô thì đang đặt trên khuôn ngực vạm vỡ của anh, mặt hai người chỉ còn cách nhau chưa đầy 5cm.

Mặt Sakura đã đỏ nay càng đỏ hơn, hết ngượng rồi đến ngại, không biết chui vào cái lỗ nào nữa.

Nhìn khuôn mặt e thẹn, ngại ngùng của cô, anh nhếch mép cười, vừa mới tỉnh dậy mà đã được thấy cảnh hay, sau này phải tích cực làm thế mới được (nếu có sau này thôi muahaha...).

Cứ giữ nguyên thế này chắc không ổn, Sakura quay đi tránh ánh mắt anh, cố điều chỉnh lại sắc mặt, lắp bắp nói:

- A... Anh... Tỉnh.... l...úc n...ào ...đấy?

- Vừa mới. - anh vẫn chưa rời nửa milimet mắt khỏi khuôn mặt thẹn thùng trước mắt.

Nhận thấy ánh mắt anh cứ như bị dán keo con voi vào mình, mặt cô hết hồng lại đỏ, mắt thì dán xuống sàn nhà ngắm mấy con kiến, miệng ú ớ:

- S... Sau kh...i em v...ào h...ay ...trước?

- Trước. - anh vẫn điềm tĩnh nói mà không nhận thấy mình vừa châm ngòi ột quả bom nguyên tử.

Không lắp bắp, né tránh gì nữa, cô nhìn thẳng vào mắt anh, giận dỗi nói:

- Thế hoá ra là lúc em nói anh tỉnh rồi mà không thêm mở mắt, khinh nhau à? Anh giỏi lắm, dám chơi em một vỏ. Anh có biết em lo thế nào không mà còn chơi kiểu vờ ngất đấy hả?

49. Chap 48

Au: WARNING: chap này... Không dc trong sáng cho lắm đâu đấy, nghiêm cấm trẻ dưới 15 tuổi và người già hoặc có tiền sử bệnh tim. Au không chịu trách nhiệm gì đâu nhé! Đọc xong nhớ vote và comment nhé!!!

Sau sự kiện ngày hôm qua và tính đến giờ thì phải có hàng trăm cuộc điện thoại từ các loại phóng viên và báo gọi đến nhà Sakura hỏi về đoạn video và loạt ảnh đó. Sakura cứ trút hết giận lên đồng gố tội nghiệp mà không hay biết rằng hung thủ chính là đứa con gái yêu của mình. Khi đến bệnh viện làm việc thì y rằng có một đồng người bu lại hỏi han. Còn về phần Sasuke thì từ khi xuất viện về làm tạm ở tập đoàn Uchiha ở Mỹ thì ngày nào phóng viên cũng đứng nghệt cổng, chĩa đủ camera và Micro vào khi anh đi qua. Điện thoại thì rung nhức cả đầu đến mức phải tắt máy mới có chút bình yên. Chủ tịch tập đoàn K.M.S.S là Kizashi buộc phải ra mặt nhưng cũng chẳng giúp được gì cho lắm. Câu chuyện của hai người chính thức được lên trang nhất các mặt báo với tựa đề: “Đương kim tiểu thư Haruno có qua lại với Giám đốc tập đoàn Uchiha?” Kèm theo bức ảnh hai người hôn nhau hôm ở bệnh viện được in màu to tướng. Trước đây cũng xảy ra mấy vụ này nhưng đây là trong công ty nên nhân viên đồng ý giữ bí mật, còn bây giờ thì là trên mạng xã hội Facebook nên bí mật bằng niềm tin và hi vọng.

Hiện giờ Sasuke và Sakura mỗi khi gặp nhau là phải đội mũ đeo kính râm kín mít. Sakura thì còn phải đội thêm tóc giả đeo mũ vành. Đi đâu cũng phải tránh xa nơi đông người.

Đây là điều cực kì tệ với cả hai người nhưng lại là một cơ hội ngàn vàng đối với Sasuke. Anh định lợi dụng sức ép từ xã hội này để tiện kết hôn luôn với Sakura bởi nếu để chuyện hai người có con bay ra ngoài thì không được ổn cho lắm.

Tối nay là ngày gặp mặt giữa hai bên thông gia tại biệt thự Haruno, có cả Sarada nữa.

Mọi người vừa ổn định chỗ ngồi thì Sasuke đã nói:

- Xin bác hãy cho con và Sakura kết hôn.
- Lí do? - ông ngắn gọn nói.
- Con muốn ở bên chăm sóc mẹ con cô ấy.
- Gì nữa? - ông nhướn mày.
- Và làm họ hạnh phúc.
- Trước đây cậu cũng đã nói câu này rồi nhưng nhìn xem cậu đã làm gì? Không phải ta đã cho cậu cơ hội rồi sao, cậu đã phá hỏng nó.
- Mọi người đều xứng đáng có cơ hội thứ hai, nếu bác cho cháu cơ hội đó cháu hứa sẽ không làm bác thất vọng. - anh cam đoan.
- - ông cau mày suy nghĩ.

Thấy tình hình không được ổn cho lắm, Sasori nói:

- Dù sao thì bây giờ chuyện kết hôn là rất quan trọng để dẹp dư luận hiện giờ. Sớm muộn gì mọi người cũng biết đến Sarada là con ai nên kết hôn là việc rất cần thiết.
- Hn... Con nói phải, Sasori. Được rồi nhóc, ta cho cậu một cơ hội nữa, Ayumi sẽ lại là người giám sát. **ĐỪNG LÀM TA THẤT VỌNG** - ông nhấn mạnh từng chữ.
- Vâng - anh cúi đầu- còn một chuyện nữa cháu muốn nói...
- Nói đi... - ông nói.
- Cháu muốn đưa Sakura và Sarada về Nhật.
- Hả? - mọi người rất ngạc nhiên vì chuyện này, đang yên ổn ở đây sao lại về Nhật làm gì?
- Sarada cần về Nhật để học ngôn ngữ mẹ đẻ là tiếng Nhật trong điều kiện tốt nhất. Hơn nữa ở bên đó cũng có rất nhiều bạn giúp đỡ.

‘OH YEAHHH... SẮP ĐƯỢC ĐẾN NHẬT RỒI, SHANAROOO...’ - Sarada rất thích đến Nhật từ khi còn bé, nhưng vì vấn đề của Sakura khi đó nên không được đi. Bây giờ ước mơ đã trở thành hiện thực. ‘I LOVE YOU PAPAAA...’

- Có lý. Vậy tuần sau sẽ bay. - ông đồng ý.
- Vậy cuộc gặp mặt đến đây là kết thúc, có ai ý kiến gì không? - Itachi lên tiếng.
- Không.- mọi người đồng thanh.
- Xong - Itachi đập búa tuyên bố- Vậy Sasuke sẽ ở tạm đây với “vợ tương lai”. Bây giờ phần đi ăn thôi, con đói quá rồi.- anh liếm mép xoa bụng.

50. Chap 49

Ngày hôm nay Sasuke, Sakura và Sarada chính thức say good bye New York và lên máy bay đến thủ đô Tokyo, Nhật.

Cuộc chia tay diễn ra hết sức... cảm động, Itachi thì đã xì hết cả chục hộp giấy, ông Kizashi và Sasori đã cầm dao lẩn lẩn mấy quả đại bác đe dọa Sasuke từ nãy đến giờ, bà Mikoto thì ôm Sarada đến nghệt thở và nói một tràng là đại hải, trong đó điệp ngữ: “Sara-chan của bà” và “bà nhớ cưng lắm” được lặp lại đến chục lần. Ayumi và Ayuri thì ôm chặt chân Sakura không rời và sẵn sàng xử hết tên nào có ý định gỡ bọn nó ra. Ta có thể rút ra kết luận là có mỗi ông Fugaku là bình thường nhất. Yamato phải hò hét khẩn cả giọng cuộc chia tay mới kết thúc.

Kizashi đã chọn nguyên chiếc Air Force One (đây là chuyên cơ riêng giống của tổng thống mỹ, có thể bay với tốc độ âm thanh) mới cứng chưa giật tem kèm theo phi công giỏi nhất để đảm bảo an toàn cho con gái và cháu yêu, còn thằng rể thì ông đểch thêm quan tâm, sống chết mặc bay. Để tránh khủng bố, ông còn cho thêm hai cái phản lực đi trước và sau để bảo vệ nữa. (Hình như hơi thái quá). Chuyến bay sẽ kéo dài 14 tiếng nên sẽ có nhiều cái hay đây.

Chiếc máy bay cất cánh bay lên bầu trời xanh cao, bên dưới là giấy xì mũi bay lả tả khắp sân bay.

Trên máy bay, Sarada đang ngồi cầm tai nghe nghe nhạc, đối diện là cha mẹ đang ngồi khoác tay nhau vui vẻ nói chuyện, nói thế thôi chứ chỉ có mỗi Sakura độc thoại từ nãy đến giờ, còn Sasuke thì thỉnh thoảng gật đầu hoặc “Hn” một cái.

Mấy cái cảnh này hình như cứ chường mắt Sarada kiểu gì í. Không chịu nổi thêm phút nào, con bé bỏ tai ra, biểu cảm không mấy là vui vẻ:

- Mẹ ơi, mẹ thôi “thần mật quá mức” với chú Sasuke khi con đang ở đây đi.
- Xin lỗi con nha!!! - cô cười xoà, rồi giật mình. - Mà con vừa gọi “chú Sasuke” á?
- Hả...? Có gì lạ sao? - Con bé ngơ ngác.
- Sarada, đó là cha con mà... Con nên đổi cách xưng hô đi. - cô nhẹ nhàng khuyên con.

Sasuke từ đầu đến giờ không nói câu nào mà chỉ lặng lẽ quan sát “vợ” con.

- Con cứ thấy kiểu gì í... - con bé ái ngại nói.
- Có gì sao khi con gọi ta là cha? - anh lúc này đã lên tiếng, giọng vẫn hơi lạnh.
- Cháu... Cháu... - Con bé định mở miệng nói gì nhưng lại thôi rồi nhảy tót xuống ghế chạy ra khoang khác, bỏ lại cha mẹ ở đây.

Thở dài, Sasuke chống tay lên trán não nề nói:

- Con bé không thích anh phải không?

Nghe vậy, Sakura liền an ủi anh.

- Chắc không phải vậy đâu, có lẽ là chưa quen thôi mà, cho con bé chút thời gian đi, tin em nhé!

- Em nói “chắc” với “có lẽ” thì ai tin được.

- Anh... đồ bắt lỗi - cô cần nhần, cô hạ volume 3 từ cuối xuống để anh không nghe được.

Nhưng cả 3 từ đó đều lọt hết vào tai anh không sót một chữ nào.

- Đồ bắt lỗi à, Sakura? - anh đảo mắt nhìn cô.

Nhận thấy điều chẳng lành, cô lập tức đứng phắt dậy định chuồn thì bị anh kéo lại làm cô ngã nhào vào người anh. Anh vòng tay ôm chặt lấy cô, thì thầm vào tai:

- Nói thế tức là em vẫn chưa biết sợ, đúng không, Sakura? Có cần anh cho chữa luôn không?

- Em chữa, em chữa rồi. - cô run run trong vòng tay anh như con mèo con sợ nước.

- Biết thế là tốt. Lần sau còn nhờn nữa là liệu thân hồn đấy, Sakura. - anh đưa hai ngón tay chạm nhẹ vào trán cô.

- Vâng, thưa “chồng” (sao tự nhiên mình lại sồn da gà nhỉ?). - cô nũng nịu nói, rướn nhẹ người lên thơm vào má anh rồi nói- em đi xem con thế nào đây, anh ngồi chờ nhé!

- Hn...

Cho đó là câu đồng ý, cô đứng dậy rời đi.

- Sarada? - Sakura đẩy nhẹ cửa bước vào khoang riêng của con gái và thấy cô bé đang nằm chùm chần kín đầu.

Cô từ từ bước đến ngồi xuống mép giường, dịu dàng nói:

- Sarada, ban nãy là thế nào đấy, sao tự nhiên con lại bỏ đi như vậy?

Nghe câu hỏi của mẹ, con bé chui từ trong chăn ra ngồi dậy, bối rối nói:

- Chỉ là... Chỉ là con... Con không biết nên trả lời thế nào.

- Ngày thường con thông minh đầu khấu siêu phàm mà sao hôm nay lép vế thế? Hay ban nãy bị bà nội ôm bẹp não rồi? - cô xoa xoa cằm vờ quan sát (soi mói) con bé.

-Con không đùa đâu, mama. - con bé phồng má cáu.

- Rồi rồi, mama đùa tí thôi. Có gì nói đi nào - cô ôm gối ngồi hóng.

- Thì mama biết đấy, từ khi ra đời con chưa được gặp mặt cha bao giờ nên mỗi khi gọi “papa” là con lại thấy cứ kì kì kiểu gì ấy, thậm chí gọi bác và ông còn quen hơn.- Sarada hơi cúi đầu, khoé mắt cay cay- Con rất ghen tị với các bạn cùng trang lứa vì có cả cha mẹ, còn con thì... - con bé sụt sịt.

Thấy vậy, cô bỏ cái gối ôm ra rồi ôm con vào lòng dỗ dành.

- Mama hiểu rồi, là do con rất sốc khi gặp lại cha phải không? Đặc biệt là sau khi nghe về quá khứ đó đúng không?

- V... Vâng. Con chưa sẵn sàng ọi chuyện. - con bé ôm chặt mẹ mà nước mắt.

‘Ra là vậy, bề ngoài con bé tỏ ra không quan tâm, dễ tha thứ nhưng bên trong lại khó xử như vậy’

- Mẹ xin lỗi, Sarada, nếu năm đó mẹ chịu nghe lời Ino ở lại thì con đã không phải chịu thiệt thòi suốt 4 năm như vậy. Là tại mẹ không tốt...

- Không phải tại mẹ, là tại con, lẽ ra con không nên ra đời thì cha mẹ sẽ được ở bên nhau...

- Sarada, sao con lại nói vậy?- cô sững sờ nhìn con.

- Không phải ông ấy đã từng nói vậy rồi sao?

- Đó chỉ là lời nói bộc phát nhất thời từ cơn tức thôi. Ngay từ ban đầu mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, con cũng biết rồi mà. Sự ra đời của con chính là niềm hạnh phúc nhất đời mẹ. Cha cũng rất yêu con, như mẹ vậy. - cô khẳng định.

- Mẹ biết là rất khó để chấp nhận mọi chuyện cũng như tha thứ mà. Sau cùng thì con cũng chỉ mới 4 tuổi thôi.

- Mẹ còn có thể tha thứ được, huống chi là con. Ai cũng xứng đáng có cơ hội mà con. Mẹ mong con hãy nghĩ kĩ, Sasuke đã rất hối hận về mọi chuyện, hành động, lời mình nói. Ai mà chẳng thương con mình, Sarada.

- Vâng.

- Dù làm gì đi nữa trong mấy chuyện tình cảm này, luôn luôn lắng nghe theo trái tim con - Sakura nhắc lại lời của Konan nói với mình trước đây.

- Cảm ơn mẹ 'Chắc con cũng đã có câu trả lời rồi' - cô ôm chầm lấy Sakura.

Hôn nhẹ lên trán cô con gái nhỏ, cô dịu dàng nói:

- Ngủ ngon nha con, chuyển đi còn dài lắm!- rồi đứng dậy rời đi nhưng cô nhóc đã kéo tay mẹ lại.

- Mẹ ở đây với con ngủ được không? - con bé giương đôi mắt long lanh lóng lánh nhìn mama.

- Được rồi, con yêu - Sakura ngồi xuống kéo chăn đắp cho Sarada kèm theo bài hát ru quen thuộc. (Safe and Sound nhé!)

Tầm 2, 3 tiếng sau, Sasuke ngồi đợi mãi không thấy Sakura đâu nên đành đi tìm. Mở cửa phòng Sarada ra, anh thấy cô đang ngồi trên thảm gối đầu lên tay ngủ. Thở dài, anh lại gần cô cởi áo khoác của mình ra đắp lên người cô, cô gắng nhẹ nhàng hết sức để không làm Sakura thức giấc.

- Chú làm gì ở đây vậy? - Sarada từ bên ngoài bước vào.

‘Lại là chú à?’

- Ta nói chuyện với con một chút được không?

Gật nhẹ đầu, con bé ra cái ghế gần đó ngồi xuống lắng nghe.

- Ta biết là con vẫn chưa tha thứ cho ta về chuyện của 4 năm trước, ta phải thừa nhận là chuyện đó không dễ được tha thứ trong một sớm một chiều, sau những gì ta gây ra cho Sakura và con...

-

Anh tiến lại gần Sarada, cúi xuống thấp ngang tầm, đặt hai tay lên vai cô, giọng đầy hối hận nói:

- Lời nói năm đó, ta thực sự không cố ý. Ta đã tìm hai người suốt 4 năm qua để sửa lại lỗi lầm của mình. Và bây giờ ta đã tìm được rồi...

- - con bé vẫn không nói gì, chỉ im lặng nhìn anh.

- Ta đã không có mặt vào những lúc con cần ta nhất. Vậy bây giờ hãy để ta bù đắp lại quãng thời gian đó, thực hiện trách nhiệm của một người cha. Ta không mong con tha thứ, chỉ cần con cho ta một cơ hội nữa thôi.

- Chú có yêu mẹ không? - Sarada lên tiếng.

- Hơn bất cứ thứ gì hết - anh khẳng định.

- Vậy thì đừng làm con thất vọng ở cơ hội này nữa, papa.

“Papa” - tiếng con gái gọi anh là cha không hiểu sao làm Sasuke vui lắm, rất vui và cũng hạnh phúc nữa. Có lẽ là tình phụ tử sau 4 năm xa cách đã được nối liền, một mối liên kết bền chặt.

Anh ôm chầm lấy con gái, khẽ thì thầm:

- Cảm ơn con, Sarada.

Cô bé cũng ôm lại anh, vòng đôi tay nhỏ bé qua cổ.

- Oápppp... - Sakura vươn vai ngáp dài một tiếng, mắt chơm chớp mở nhìn xung quanh.

Tiếng ngáp đã làm hai người giật mình quay ra nhìn lại cô.

- Mẹ lẽ điều gì à? - cô hỏi với giọng ngái ngủ khi nhìn thấy hai cha con đứng cạnh nhau.

Cả hai bật cười trước bộ dạng mắt nhắm mắt mở của Sakura hiện giờ, nhìn mắt phong độ quá, tiểu thư ạ. Hai người lại gần ôm lấy Sakura càng làm cô khó hiểu hơn.

- Lỡ nhiều đấy mẹ ạ, phải không cha?

- Hn...

‘Cha á?’ - Sakura hơi ngạc nhiên, quay phắt sang Sarada, miệng ú ớ, tay chỉ trỏ:

- Sa... Sarada... Con...???

- Có gì sai sao? - anh hỏi.

- Không không, ý em không phải vậy. - co lắc đầu xua tay đủ kiểu. - Con bé.... Chấp nhận rồi à?

- Mẹ nói gì vậy? Chẳng lẽ mẹ không muốn? - con bé hỏi xoáy lại.

- Không, mẹ muốn chứ. Chỉ là mẹ hơi bất ngờ thôi, nhưng theo chiều hướng tốt - cô vòng tay ôm lấy hai cha con, mỉm cười mãn nguyện - giờ thì chúng ta là một gia đình rồi, Sasuke nhỉ!

- Phải rồi, Sakura - anh cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô, tức thì...

- E ... - con bé nhăn mặt lại khi nhìn thấy cảnh vượt quá lứa tuổi cho phép nhìn.

Sarada nhanh tay gỡ tay mẹ ra, chạy tót ra ngoài. Sau khi đã đóng cửa ra ngoài rồi, cô nhóc nói vọng vào câu:

- Tối con ngủ ở khoang khác, không làm phiền cha mẹ đâu, cứ tự nhiên đi. - rồi chạy toé khói cách xa phòng này.

Bên trong phòng, cả hai cười khúc khích (chỉ có Sakura thôi, còn Sasuke thì nhếch mép), anh kéo cô sát lại, tựa hai trán vào nhau.

- Con em đấy.

Cô vòng tay ôm lấy cổ anh, cười mỉm nói:

- Con anh nữa mà, Sasuke- kun.

Cái giọng khiêu khích đầy kích thích của cô làm anh không nhịn được mà cúi xuống hôn lên đôi môi anh đào đầy. Anh phải nhịn lắm mới không đè cô ra mà “ăn” đấy, lúc về sẽ xử đẹp cô sau.

51. Chap 50

Trong 14 tiếng bay đã có khá nhiều chuyện vui diễn ra, nhất là sau khi mọi người đã bình thường hoá mối quan hệ, Sakura đã kể cho Sarada nghe rất nhiều về truyện của hai người thời trung học, còn cả hội bạn điên điên khùng khùng kia nữa. Tuy nhiên bao nhiêu hứng thú đã bị đập tan khi Sarada bắt đầu mở miệng giải đáp sự tò mò.

Bắt đầu với Sasuke:

- Cha ơi, nụ hôn đầu tiên của cha là ai?

- Ặc... Sặc... Khụ khụ khụ... - Sasuke đang uống nước thì bị sặc lên sặc xuống, sặc cho nước lên tận mũi, mắt.

Còn Sakura thì...

- Hahaahaaa... - cô cười lăn cười bò, vừa cười vừa ôm bụng, tay đập bàn, cười đến mức mà tí nữa sái quai hàm, xương khớp trên mặt nhảy đến mọi vị trí.

Sarada thì: ‘==?’ Oát tờ hơi?’

Đợi 10 phút Sasuke mới lấy lại phong độ, lườm lạnh Sakura cái làm cô giật mình ngưng cười, cổ nhin hết mức đến nỗi từ cười thành mếu.

- E hèm... Sarada, nụ hôn đầu tiên của cha là mẹ con chứ ai.

- Thật không? - con bé nhướn mày.

- Thật. - anh trả lời.

- Mẹ? - cô quay sang nhìn mẹ lúc này đang lục túi lấy cái gì đó.

Sau một hồi đào bới đủ kiểu, cô lôi ra một tấm ảnh được ép plastic, úp xuống lên đùi.

- Sarada, mẹ biết là sẽ rất khó tin nhưng mà... mẹ không thể dạy con nói dối được... Nhìn cho kĩ đây... - cô giờ tấm ảnh lên...

Nghe “vợ yêu” nói vậy, anh liền nhảy vào giật tấm ảnh ra nhưng đã quá muộn, cô nhóc đã nhanh tay hơn cha và tóm lấy tấm ảnh trên tay mẹ, còn anh bị trượt chân đập mặt vào gối cạnh vợ. Sarada trợn mắt nhìn vào bức ảnh, đồng tử giãn ra hết cỡ, cầu mắt lồi ra khỏi hốc, cằm tí nữa rơi xuống sàn và...

- HAHAAHAAAA... HÁ HÁ HÁ... - điệu cười còn kinh khủng hơn cả Sakura, đến nỗi ở bên ngoài còn nghe rõ mồn một.

Ổ buồng lái:

- Đứa nào mà cười tởm thế nhỉ? - ông phi công chỉnh hỏi ông bên cạnh.

- Đây mà là cười á? Nghe như con bò bị sặc cỏ í.- ông đó trả lời.

- Chuẩn cmn rồi. - ông kia tán thành.

Quay trở lại với gia đình kia.

Sasuke thì mặt sa sầm xuống cấp nặng nề, không dám ngẩng mặt lên khỏi gối nữa. Trên đầu mây đen ùn ùn kéo đến, sấm chớp ục ục rung chuyển cả máy bay, gió cấp 15 thổi vù vù làm giấy tờ bay tả tơi, mưa tuôn xối xả không ngớt, nhiệt độ tụt dốc không phanh. Sakura ngồi cạnh mà không hiểu gió ở đâu thổi mà lạnh cóng cả người.

Sarada thì xem ảnh xong được một lúc rồi mà vẫn cười như điên, bụng đau quặn cả lên rồi vẫn cứ cười không ngớt. Nhắc ảnh lên xem lại, là một cậu bé tóc đen mặt tím tái lại, mắt lồi ra hun một cậu bé tóc vàng mặt rìa mè, con bé lấy hết bình sinh nén cơn cười xuống, nói:

- Con không biết là cha và chú Naruto từng yêu nhau đấy, hun nồng thắm thế cơ mà...

Sarada nói một tiếng mặt Sasuke đen một phần, sự kiện ngày hôm đó được coi là nỗi nhục lớn nhất đời Uchiha Sasuke này.

- Đây là con không biết thôi chứ ngày xưa hai người yêu nhau lắm, còn mấy lần cầu hôn... Oái - Sakura đang nói dở thì bị Sasuke nhéo một cái vào đùi.

Nhưng mà Sarada thừa sức hiểu mẹ mình định nói cái gì, bỗng cô bé bật cười Khanh khách,

52. Chap 51

Kể từ khi Sakura trở về đất nước quê hương sau 4 năm, cô đã có không ít tin bất ngờ đến từ các bạn của mình. Thứ nhất là các cặp đôi đã sớm vào giường đầu ra đấy, lại còn có con rồi đấy. Naruto thẳng ngốc

ngày nào đã kết hôn với tiểu thư của dòng họ Hyuuga là Hinata, họ có một trai một gái, trai tên là Uzumaki Boruto, gái kém anh 2 tuổi tên là Himawari. Còn Neji đã kết hôn với Tenten, tiếc là cặp này chưa cho ra sản phẩm nào. Thằng lười Shikamaru thì lấy đương kim tiểu thư của tập đoàn Sakuba là Sakuba Temari và cho ra một cậu ấm giống hệt cha nó, mở miệng là phiền phức, tên là Nara Shikadai. Cũng may là nó di truyền luôn cả cái chỉ số IQ 200+. Ino, người mà Sakura đã từng tin chắc rằng đã ế chồng ế chơ đã kết hôn với tay họa sĩ không biết nói dối và lúc nào cũng cười kia là Sai. Trong đám cưới đã có không ít lời chia buồn chân thành được gửi đến anh Sai đáng thương này, đúng là thỏ non lấy cáo già. Để ra thằng con trai may mà không bị gen chần tinh tái thể của mẹ, chỉ bị nhiễm chút gen hơi sôi và năng động. Thằng nhóc tên là Inoji. Thứ hai là cả Boruto, Shikadai, Inoji đều bằng tuổi Sarada nên có lẽ tụi nó sẽ học chung trường cũng nên.

Mà có khi không phải có lẽ nữa mà chắc chắn luôn vì ngay khi về nước, Sasuke đã đổi họ của con thành họ Uchiha và đăng kí nhập học ở trường mầm non Konoha, và đến thế nào lại cùng lớp với ba thằng quý tử kia. Những chuyện nhập học tạm thời để sau đã vì tuần tới là đám cưới của Sasuke và Sakura rồi.

Vâng, phải sau cả chục kế hoạch và nhờ đến sự sắp xếp tài tình của không ai khác là Yamanaka Ino đây và Uzumaki Naruto, kế hoạch cầu hôn mới thành công mỹ mãn. Ông Kizashi cũng đã chấp thuận cuộc hôn nhân này nên giờ thứ duy nhất cản trở mọi người chính là thời gian. Còn những một tuần nữa cơ mà. (Một tuần chứ mấy) trong khoảng thời gian này, cả hai đều bị tách ra, Sakura thì bị hội nữ lôi đi, còn Sasuke thì bị hội nam kéo đi, cong Sarada một mình cô đơn lạnh lẽo đành ở chung với bác và ông ngoại, ít ra còn có Ayumi chơi. Sắp tới là đám cưới nên ai cũng tấp nập chuẩn bị, địa điểm cưới, bưu thiếp,... Và không thể thiếu trang phục. Lí do hai người bị tách ra cũng là vì thế.

1 tuần trước ngày cưới.

- S... Sakura, dậy đi. - Hinata lay gọi cô bạn mình.

- 5 phút nữa thôi mà - Sakura kiên quyết không dậy, trái lại còn chồm chần lên ngủ tiếp.

- Sakura.... Dậy nhanh đi kẻo... - Hinata lo lắng nói vì nếu cô bạn này không dậy nhanh, đích thân Ino sẽ ra tay....

Và điều cô lo sợ đã đến.

- Hinata à, cậu xuống trước đi, để mình. - Ino nhẹ nhàng nói với Hinata.

- Ủ... - Cô nàng gật đầu rồi chạy ngay ra khỏi phòng.

Trong phòng.

Sau khi đã chắc chắn rằng Hinata đã chạy xa, cô ho khan vài tiếng lấy giọng và...

- SAKURAAAAA.... CẬU CÓ DẬY KHÔNG THÌ BẢO HAY MUỐN TỐ PHẢI RA TAY ĐÂY HÁAAAA???? - Chiêu Sư tử hồng của Ino lúc nào cũng đạt hiệu quả tối đa, bằng chứng là Sakura như lò xo bật tung khỏi chăn chạy tót vào nhà vệ sinh làm VSCN.

Đúng 10 phút sau Sakura đã tỉnh dậy hoàn toàn và sẵn sàng đi shopping với hội bạn.

Cả hai xuống đến nơi đã thấy Hinata, Tenten, Konan, Temari đang đứng ngoài chờ cạnh chiếc McLaren F1 của Tenten và Koenigsegg Agera R của Konan.

- Sao lâu thế? - Temari than phiền khi nhìn thấy hai cô bạn tất tưởi chạy lại.

- Xin lỗi, là tai tở dậy muộn - Sakura cười trừ.

- Thôi lên nhanh đi, 8 giờ rồi. Đi ăn sáng xong còn đi Shopping nữa. - Tenten giục.

Mọi người phân ra, 3 người 1 xe, Ino và Sakura ngồi xe Konan, còn lại ngồi xe Tenten. Điểm dừng chân thứ nhất là quán bánh Goldy Star. Mỗi người gọi một loại bánh riêng kèm theo sinh tố, mocha, cappuchino,... Lấp đầy cái bụng xong cũng đã là 9h05 rồi, bây giờ là trung tâm mua sắm Akatsuki thẳng tiến. Đây là trung tâm mua sắm với nhiều hãng nổi tiếng dành cho giới thượng lưu vì đồ ở đây đắt là lười ra, nhưng mấy chị đây đâu phải dạng vừa, toàn con ông cháu cha cả, lại còn phu nhân của tập đoàn Akatsuki ở đây nữa nên giá cả và phục vụ phải ưu đãi hơn hẳn.

Đầu tiên là phải tìm mua váy đã vì ngày kia là buổi tiệc đính hôn sẽ kèm theo khiêu vũ nên các cô nàng tạt khắp nơi để tìm cho ra bộ váy hợp với mình.

Lang thang phiêu bạt đến tận 1h chiều, mọi người mới tìm được ình một bộ váy ưng ý và đồ phụ tùng. (Còn váy trông như thế nào sau này mới tiết lộ)

6 ngày trước ngày cưới.

Hôm nay Kizashi, Ayumi và Sasori sẽ đi tìm nơi hoàn hảo nhất để tổ chức đám cưới cho Sakura. Nói là đi tìm thì cũng không hẳn vì hai người chỉ đến chọn ra nơi hoàn hảo nhất thôi. Chuyện là thế này, mấy hôm trước Deidara, Tobi, Kakuzu, Kisame, Itachi có nguyện vọng muốn làm nơi tổ chức đám cưới cho Sakura. Nhưng mà oánh nhau một hồi vẫn chưa quyết định được ai sẽ làm nên Sasori đành tổ chức cuộc thi xem ai làm đẹp nhất sẽ chọn. Và hôm nay là ngày kiểm duyệt.

Ứng cử viên 1: Deidara.

Cả 3 vừa bước vào thì....

- BÙM.... BÙM.... BÙM....

Khói bụi mù mịt làm mọi người ho sặc sụa. Đợi đến khi làn khói tan thì Deidara mới từ đâu nhảy ra:

- Ta dan....

Hiện ra sau là khói là một lễ đường có những bức tượng điêu khắc hết sức tinh xảo những con chim đại bàng đang tung cánh.... Nhưng mà khổ nỗi... Mấy con chim này miệng con nào cũng ngậm một quả Dynamite. Lúc hai cha con đang đỡ người ra thì Ayumi mới mò mẫm bước vào. Nào ngờ nó vừa chạm chân vào cái thảm thôi thì lập tức mấy quả Dynamite đó lần lượt nổ, nó giật mình càng chạy vào bên trong thì chạy đến đầu bom nổ đến đấy.

- Mọi người thấy th.... - Deidara chưa kịp nói hết câu thì Sasori đã tóm lấy cổ áo cậu mà gào vào mặt.

- CẬU BỊ ĐIÊN À DEIDARA MÀ GẮN BOM TÙM LUM THẾ HẢ....???

- Bình tĩnh nào, tôi chỉ định cho bữa tiệc độc đáo tí thôi - anh cười xoà.

- ĐỘC CÁI ĐẦU NHÀ CẬU Í, KHÓI BỤI MÙ MỊT THẾ NÀY THÌ CHƯA ĐI ĐƯỢC NỬA ĐOẠN ĐƯỜNG ĐÃ ĐEN XÌ RỒI

53. Chap 52

5 ngày trước đám cưới: Bữa tiệc đính hôn.

Tại biệt thự lâu đài Uchiha, sảnh chính. Hôm nay căn biệt thự được trang hoàng lộng lẫy, đèn dóm rực rỡ cả một vùng trời đêm. Bên trong còn đẹp hơn. Sàn, tường đều được dát vàng rực rỡ, 4 chiếc đèn pha lê được thiết kế và điêu khắc, chạm trổ đẹp đến mê người. Ánh sáng thì đẹp, sáng mà nhẹ nhàng khỏi chói lóa. Chỉ bốn cái đèn đã thấp sáng rực rỡ cả căn phòng rộng 1000m vuông. Những bức tượng được các thợ điêu khắc tằm cỡ thế giới tạo ra càng làm nổi bật vẻ đẹp của căn phòng.

Mới có 6.30 mà dòng người đi vào đã nườm nượp. Khách mời ở đây toàn là VIP, mấy ông lớn bà lớn của các tập đoàn đẳng cấp, đối tác làm ăn của Uchiha và K.M.S.S. Khách VIP có khác, nhìn cách ăn mặc dạng trọng của mấy bà và trình khoe đồ của mấy tiểu thư là thấy rồi. Mấy cô tiểu thư nhân cơ hội theo gót bố mẹ đi kiếm luôn trai đẹp ình, bằng chứng là từ nãy đến giờ Sasuke, Naruto, Neji, Shikamaru, Sai cứ bị đồng ánh mắt soi mói, thèm thuồng bắn vào như mưa. Nhưng mấy chàng chẳng hề quan tâm bởi mất giai đây đều có vợ hết rồi và toàn là người chồng mẫu mực, chung thủy. Thứ duy nhất bây giờ họ quan tâm là sao VỢ YÊU của mình vẫn chưa đến?

Naruto thì cứ đi đi lại lại, mặt nhăn như khi ăn ớt, miệng cứ chẹp chẹp từ nãy đến giờ.

- Bây giờ là 6 giờ 47 phút 35 giây rồi mà sao Hinata vẫn chưa đến nhỉ?

- Làm sao tôi biết được, mà sao cả Tenten vẫn chưa đến?

- Cả Ino nữa.

- Không thể thiếu Temari.

- Và Sakura.

- Haizzzz - mọi người thở dài, nghe nói hội này đi chuẩn bị và sẽ đến sớm thôi, nhưng định nghĩa sớm của phụ nữ luôn là muộn từ 1 đến 2 tiếng trở lên.

Sasuke thì cả tuần rồi không được gặp hôn thê nên đâm ra dễ cáu (mới có 3 ngày chứ mấy =__=')

- Đến rồi... Đến rồi - một người thông báo, tiếp đến là 4 người con gái bước vào sảnh và thu hút mọi sự chú ý của mọi người. Đại sảnh đang ồn ào bỗng nhiên im phăng phắc, ánh đèn trầm xuống để làm nổi bật cho ánh hào quang của tứ đại mỹ nhân hồng nhan đẹp mệnh này.

Bắt đầu tả từ trái sang phải nhé!

Đầu tiên, biểu tượng cho vẻ đẹp có một không hai của Điều Thuyền là phu nhân của tập đoàn Hyuuga, Hyuuga Tenten. Cô với mái tóc nâu mượt mà không búi sang hai bên như thường ngày mà được búi gọn lên cao ra đằng sau, nổi bật là một bông hoa hồng nở rộ làm từ vải đỏ và nhung là những viên pha lê trắng lấp lánh. Khuôn mặt chỉ điểm nhẹ chút phần hồng hai bên má, lông mi được uốn cong lên, đôi môi phủ một lớp son đỏ nhẹ làm tôn lên vẻ đẹp giản dị vốn có của Tenten. Cô khoác lên mình chiếc váy lệch vai dài màu đỏ hơi sẫm, ở phần thắt lưng một đoạn vải được túm lại ở giữa và được cài một viên kim cương hình thoi trong suốt rực rỡ càng làm nổi bật đường eo thon gọn của cô. Phối hợp với bộ váy là bộ trang sức gồm bông tai có đá ruby ở giữa và kim cương trắng xung quanh, chiếc vòng cũng vậy có điều dây đeo được là những viên kim cương nhỏ nối liền. Neji đứng hình.

Tiếp đến, biểu tượng cho sắc đẹp chim sa cá lặn của Vương Chiêu Quân là phu nhân của tập đoàn Uzumaki, Uzumaki Hinata. Mái tóc xanh hàng ngày được làm xoăn rồi búi trễ ra đằng sau, được cài bằng cây trâm bạc nạm Ngọc trai, một vài lọn tóc gọn sóng xoã trên vai càng làm nổi bật vẻ duyên dáng của cô. Phần tóc mái được ép ra, tĩa nhẹ và chải nhẹ sang một bên (kiểu như mái chéo í, có điều ở đây hơi chéo thôi). Khuôn mặt cũng chỉ điểm nhẹ chút phần hồng hai bên má, mi được chuốt cong, đánh chút phần xanh nước biển sẫm trên mắt, môi đánh son đỏ nhẹ lấp lánh. Cô diện một chiếc váy màu tím nhạt rất hợp với mái tóc (mọi người nhìn ảnh ở trên í chứ e cx chẳng biết tả thế nào). Bộ trang sức màu trắng được làm nguyên từ kim cương. Naruto xịt máu mũi.

Tiếp theo, biểu tượng cho sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành của Tây Thy là đương kim tiểu thư của tập đoàn Yamanaka, Yamanaka Ino. Mái tóc vàng nhạt hôm nay được buông xoã ra rồi được làm xoăn ở đuôi, khuôn mặt được mái tóc vàng che một nửa càng làm tăng vẻ bí ẩn của Ino. Không quá cầu kì, khuôn mặt chỉ điểm chút phần hồng, mắt được đánh phần tím nhẹ, lông mi được một lớp mascara, môi đánh son tím hồng. Cô nổi bật với chiếc đầm đuôi cá màu tím và trắng (nhìn ảnh), đi kèm là bộ trang sức là đá saphia màu tím. Sai rơi cảm.

Cuối cùng, biểu tượng cho vẻ đẹp mất nước mất nhà của Dương Quý Phu là phu nhân của tập đoàn Nara, Nara Temari. Hôm nay mái tóc vàng của cô được búi gọn lên cao, phần mái được ép gọn ra và có để một chút tóc mai hai bên. Trên đầu là một chiếc kẹp tóc đính đá màu trắng. Mắt được kẻ eyeliner làm nổi bật độ sắc xảo, môi được đánh son màu cam. Cô mặc một bộ váy lệch vai làm bằng vải nhung màu ngà, chiếc váy hơi bó từ trên xuống đến trên đầu gối, phần còn lại hơi xoè ra. Phụ kiện đi kèm gồm có đôi bông tai, vòng tay và chiếc dây chuyền ngọc trai. Ngoài ra còn có chiếc quạt giấy. Shikamaru lờ mắt. Garra và Kankuro căng lờ mắt ra mới nhận ra đây là chị mình, cả hai được phen sốc nặng trước sự lột xác của bà chị chán tính.

Mọi người được phen loá mắt trước sắc đẹp của tứ đại mỹ nhân tái thế, cánh đàn ông bây giờ đã mãn nguyện, chết không hối tiếc, còn cánh đàn bà, phụ nữ được phen mở mắt, thoát khỏi bệnh ếch ngồi đáy giếng, ATSM. Nhận thấy ánh mắt “thèm nhỏ dãi” của lũ đàn ông hướng về mình, 4 cô nàng nhanh chóng bước xuống đến chỗ 4 ông chồng đang bị tê liệt, mở lời ngọt ngào:

- Anh yêu, thấy em thế nào? - Ino đóng cằm Sai lại, dịu dàng hỏi rồi liếc mắt đưa tình.

- Naruto- kun, anh ổn chứ? - Hinata hỏi thăm khi thấy máu chảy ra từ mũi chồng.

- Neji- kun, em đến rồi đây - Chị Tenten nhẹ nhàng khoác tay chồng yêu.

- Shika- kun, xin lỗi em đến muộn. - Temari ấn lại mắt chồng vào hai hốc mắt.

Nghe được giọng ngọt xớt như mía lùi của vợ yêu, mấy anh liền tỉnh ngay tức khắc, lấy lại phong độ, đưa tay vòng xuống eo ôm vợ mình, kéo sát vào lòng.

- Em yêu, hôm nay em đẹp lắm, đến tiên nữ giáng trần còn phải quỳ lạy trước sắc đẹp của em - Sai nhanh miệng nói.

- Anh không sao, Hinata- chan. - Naruto hít lại máu vào trong mũi - Hôm nay em thật lộng lẫy, Hinata- chan.

- Anh chờ em mãi, Ten- chan. Đã có ai nói em đẹp như... À không, hơn cả thiên thần chưa? - Neji nịnh.

- Đến muộn tí có làm sao, chuyện muỗi. Vì em, vợ yêu, anh chờ đến chết cũng được - Shikamaru nói.

(Mình có viết hơi quá ko nhỉ??? =__=')

Mấy nàng nghe xong mà đỏ mặt cười khúc khích. Còn mấy chàng được phen vênh mặt vì có vợ đẹp trong khi mấy thằng kia chỉ biết đưa mắt mà tiếc nuối gái đã có chủ.

Sasuke từ nãy đến giờ quan sát mấy thằng bạn háo sắc của mình mà mặt vẫn lạnh như tiền. Mà hình như hội nó quên mất sự có mặt của anh rồi phải. Thấy vẻ mặt của Sasuke, Ino nói:

- Sakura nói cậu ấy có chút việc nên tí nữa đến.

- Hn... - Sasuke kiên nhẫn cầm li rượu nhâm nhi chờ đợi

7h10'

‘Trễ quá rồi đấy’ - Sasuke đặt mạnh li rượu xuống bàn làm nó bị nứt ở đáy, khuôn mặt tỏ rõ vẻ không hài lòng.

Thấy thằng bạn tâm lí đang bất ổn, mấy anh đành rời vợ yêu.

- Thôi nào, teme, cô ấy sẽ đến sớm thôi.

- Sớm cái đỉnh í, 7h bắt đầu mà bây giờ cô ấy còn chưa đến. Thậm chí còn chưa gọi cho tớ nổi một cuộc. - anh cần nhẫn.

- Mới có 10 phút thôi, bình tĩnh lại đi, Sasuke - Neji nói.

- Nếu 5 giây nữa Sakura không đến, tớ sẽ tìm cô ấy và cho cô ấy một trận nhớ đời.

Bọn bạn nghe xong thì lần lượt lùi lại, nguyên tắc khi chơi với Uchiha Sasuke là một khi thấy những biểu hiện bất thường phải tránh xa ra ngay để bảo toàn tính mạng.

5s

.

.

4s

.

.

3s

.

.

2s

.

.

1s

.

.

- Đến rồi.

- Cuối cùng, tạ ơn chúa - Naruto hạnh phúc cảm ơn chúa.

Ánh đèn chùm tối xuống, thay vào đó ánh đèn được chiếu xuống cửa.

- Cô dâu đã đến - người canh cổng hô to.

Không gian trở nên tĩnh mịch hẳn, ta thậm chí có thể nghe thấy tiếng thở nhanh gấp đầy háo hức của mọi người, đặc biệt là chú rể, mọi ánh mắt hướng về phía ánh đèn đang chiếu vào.

Một cô gái... nhầm, một tiên nữ bước vào làm mọi người ồ lên một tiếng.

- Ôi chúa ơi, cô ấy đẹp quá! - một cô gái khẽ thốt lên suy nghĩ của mình cũng là suy nghĩ của mọi người trong phòng.

Nói vậy cũng không sai, thậm chí là còn có thể coi là nói giảm nói tránh vì trước mặt ta đây là một vẻ đẹp tuyệt thế giai nhân, ăn đứt cả tứ đại mỹ nhân, phải gọi đây là Nhất đại Mỹ nhân, một sắc đẹp độc nhất vô nhị, bình thường đã đẹp, bây giờ còn đẹp hơn.

Mái tóc hồng phần mượt mà được uốn xoắn phần đuôi rồi xoắn xuống lưng. Phần tóc mai dài chạm vai thì được làm hơi gợn sóng thả ở hai bên mặt. Trên đầu cài một chiếc kẹp tóc nhỏ có những bông hoa anh đào được bằng ngọc hồng được chạm khắc tỉ mỉ rồi đính lên trên đó. Khuôn mặt ngày thường thôi đã hút zai rồi bây giờ lại được tô son điểm nhẹ phấn, chuốt mi thì nay như nam châm cứ hút zai như hút sắt. Tôn thêm vẻ đẹp nữ tính, thân hình thon thả là chiếc váy màu trắng càng xuống dưới thì chuyển sang màu hồng phấn. Phần dưới được làm từ nhiều lớp lụa tạo cho ta cảm giác mỗi bước đi huyền ảo, nhẹ nhàng hơn tựa như đang lướt trên mây. Đi kèm là bộ dây chuyền, vòng tay, bông tai có gắn ngọc trai hồng, một loại Ngọc trai rất đẹp, đắt và quý. (Tham khảo ảnh ở trên vì mình rất dốt văn miêu tả) Sasuke thì như bị đóng băng không phải bởi hơi lạnh mà bởi vẻ đẹp lộng lẫy, kiêu sa của cô. Yêu cô suốt 10 năm nay chưa lần nào anh thấy cô đẹp đến vậy. Bây giờ đầu óc anh hoàn toàn trống rỗng và chẳng nhớ phải làm gì. May mà có thằng Naruto huých tay nhắc anh phải làm gì.

Anh bước đến bên cô, nắm lấy bàn tay bé nhỏ rồi sánh bước cùng cô xuống đến chỗ mọi người.

Các nhân vật chính đã đến rồi thì chúng ta còn đợi gì nữa mà không bắt đầu bữa tiệc. Sau một bài diễn văn dài dằng dặc thì cuối cùng cũng xong, giờ là lúc các cặp đôi khiêu vũ.

Nhạc nổi lên. (Crazier- Taylor Swift)

Các cặp đôi khác đã nhanh chóng hoà theo nhịp nhạc khiêu vũ. Sakura cũng định vào theo bạn mình nhưng chợt nhớ ra một vấn đề nghiêm trọng nên đành đứng im mà ngắm cho đến khi Sasuke kéo cô vào nhưng Sakura đã kháng cự lại làm anh có phần ngạc nhiên:

- Sao vậy? - Anh hỏi.

- Em... Em.... - Cô ấp úng.

- Nói to lên xem nào.

- Em không biết nhảy - cô ngại ngừng nói, mặt quay đi chỗ khác.

Thấy vậy, anh chỉ mỉm cười rồi kéo mạnh cô ra làm cô giật mình. Đến khi định thần lại thì cô đã ở giữa sân khiêu vũ và hàng trăm con mắt đang dán vào họ.

- Anh làm gì vậy? - cô đỏ mặt nhìn anh thì thầm.

- Dạy em khiêu vũ - anh tỉnh bơ nói.

Anh đứng đối diện cô, đặt tay trái cô lên vai phải mình, tay trái của anh nắm lấy tay phải cô giơ lên ngang tầm ngực. Còn tay trái phải của anh thì đặt lên eo cô kéo sát cô lại người mình, hành động này làm Sakura có phần đỏ mặt.

- 2 bước tiến, một bước lùi, cứ thế thôi - anh thì thầm vào tai cô.

Cả hai bắt đầu di chuyển theo nhịp nhạc và vô thức hoà theo nó. Cả hai nhịp nhàng cất bước theo giai điệu, đắm mình hoàn toàn vào ca khúc.

I've never gone with the wind

Just let it flow, let it take me

Where i want to go

Til you opened the door

Theres so much more

Id never seen it before

I was trying to fly, but I couldnt find wings

Then you came along and you changed everything

You lift my feet off the ground,you spin me around

You make me crazier, crazier

Feels like Im falling and I am lost in your eyes

You make me crazier, crazier, crazier

I watched from a distance as you

Made life your own, every sky was

Your own kind of blue

And I wanted to know

How that would feel and you made it so real

You showed me something that I couldnt see

You opened my eyes and you made me believe

You lift my feet off the ground,you spin me around

You make me crazier, crazier

Feels like Im falling and I am lost in your eyes

You make me crazier, crazier, crazier

Baby, you showed me what living is for

I dont want to hide anymore

You lift my feet off the ground,you spin me around

You make me crazier, crazier

Feels like Im falling and I am lost in your eyes

You make me crazier, crazier, crazier

Crazier, Crazier

Sau khi bài hát kết thúc, Sasuke kéo Sakura ra khu vườn bên ngoài, cách biệt hoàn toàn với không gian náo nhiệt bên trong. Vừa ra đến chỗ thác nước thì bỗng nhiên anh kéo cô sát lại và... Hôn.

Sakura thì rất bất ngờ trước hành động của anh nhưng cũng nhanh chóng tiếp nhận, hôn lại anh. Một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng gửi bao nỗi nhớ của... Gần 3 ngày qua (mới có gần 3 ngày thôi mà đã thế này thì 3 ngày nữa thì thế nào)

Cuối cùng cả hai cũng dứt ra. Sasuke ôm cô, dụi đầu vào hõm vai cô giọng có chút trách móc. (Hắn là có chút)

- Ai cho em mặc đẹp thế này? (===' nothing to say)

- Ô... - cô ngơ ngác thắc mắc...- có gì sai sao?

- Không phải sai mà cực kì sai. Ai cho em mặc đẹp trước mặt người khác, chỉ được đẹp trước mặt anh thôi.(==') - anh cầu nhàu, cố dụi thật sâu vào mái tóc hồng che đi khuôn mặt đang đỏ lên của mình.

‘Lại cái tính ghen bóng ghen gió này’ cô thở dài nghĩ.

- Thì hôm nay em mặc cho anh ngắm còn gì.

- Nhưng có nhiều thằng khác ở đây và anh không thích thế.

- Bó tay.... - cô thì thầm.

.
. .
. .
. .
. .

- Anh nhớ em, Sakura.

- Hử?... Mới có gần 3 ngày thôi mà, Sasuke.- giọng cô có vẻ hơi than nhưng trong đó lại rất vui.

- Cái nghi lễ vớ vẩn. Nếu không có nó thì anh sẽ được ở với em cả tuần rồi.- anh cần nhần.

- Chỉ 3 ngày nữa thôi mà, Sasuke. Không lâu đến vậy đâu. Và sau đó chúng ta sẽ chính thức thành vợ chồng.

- Và em sẽ là của anh... Mà mãi mãi...

- Ừm...

Anh ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt cô, nói:

- Anh yêu em.

- Em biết. Em cũng yêu anh. - nói rồi cô chủ động kiễng chân lên hôn anh. Sasuke hơi bất ngờ nhưng cũng vui, anh ôm thật sâu cô vào lòng mà hôn.

Và có lẽ đây là lần hôn duy nhất mà cả hai không bị ai theo dõi.... Chắc cái camera hướng về họ không tính đâu nhỉ!^^

54. Chap 53

4 ngày trước đám cưới.

Sasori hiện đang đau đầu vì chưa tìm được địa điểm cưới thích hợp nào trong khi chỉ còn mấy ngày nữa thôi là diễn ra đám cưới rồi. Hiện giờ anh đang vô đầu bút óc mà chẳng có nổi ý tưởng gì trong đầu.

‘Có khi thằng Kakuzu nói đúng thật, trí tưởng tượng của mình quá thảm’

Đến bữa sáng anh đành mò xuống nhà nóc tạm cái gì đó lấp đầy cái dạ dày này, có thực mới vực được đạo mà.

Bữa sáng của thiếu gia phải khác bữa sáng mọi ngày của người thường. Bữa sáng gì mà cứ như bữa trưa í, thịt bò, súp, salad, bánh ngọt,...

Cầm đĩa ăn Salad mà cứ chọc chọc vào nó rồi đút thẳng lên mồm nhai. Thấy vậy, ông Kizashi mới bảo:

- Sasori, ăn salad thì phải trộn lên mới ngon chứ, ăn nguyên như thế ra cái gì. Haizzz... Không hiểu sao con sống nổi một mình.

- Thế mới siêu - anh nói rồi giật mình ngẩng đầu lên nhìn cha - mà cha vừa nói cái gì?

- Ta bảo không hiểu sao con sống...

- Không phải, trước đó cơ.

- Ờ thì... Ăn salad phải trộn lên mới ngon. Có vấn đề gì sao? - ông khó hiểu nhìn anh.

- Đúng rồi. Ăn salad phải trộn lên mới ngon. Cha đúng là thiên tài. - anh mừng rỡ đứng vội dậy chạy ôm hôn cha rồi xe gọi điện ấy ứng cử viên tệ hại kia.

Trong khi đó, ông Kizashi vẫn đờ người chưa hiểu gì.

- Sáng nay nó có đập đầu vào đâu không đấy? - ông hỏi người quản gia.

- Không hề.

- Chắc là vấn đề của trai còn ế đây. Thôi kệ đi - ông tiếp tục dùng bữa.

Những ứng cử viên hôm kia đã được triệu tập đầy đủ tại nhà Deidara.

- Tự nhiên gọi bọn tôi ra đây vào sáng sớm làm gì? - Cả bọn đồng thanh lau bầu hỏi.

- Tôi vừa nghĩ ra ý tưởng cho nơi tổ chức đám cưới và cần mọi người giúp. - anh đặt tờ giấy a2 trắng lên bàn và mấy cái bút chì, cục tẩy nữa.

- Cậu tự làm là được mà, đâu cần tụi tôi.

- Nhưng mà tui thích cái ý tưởng của mấy người.

- Thật à? - cả bọn liền sáng mắt lên.

- Một vài thứ trong đó thôi. Ta sẽ cần mấy cái tượng điêu khắc của Deidara nhưng điêu khắc hình khác chứ không phải con chim. Và... KHÔNG DÙNG THUỐC NỔ.... Chỉ cần khói thôi.

Deidara mừng hệt nhưng mà thế cũng tạm được.

Sasori vừa nói tay vừa lia bút vẽ. Thời học sinh anh cực kì nổi danh với tài vẽ đấy, nhưng sau đó theo kinh doanh gia đình mà bỏ nghề.

- Cái thác mộng mơ của Tobi hay đấy, ta sẽ cần nó...

- Tobi biết mà - Tobi vui sướng nói.

- Nhưng không cần phẩm màu. Kisame, cậu kiếm cho tôi loài cá màu hồng, thân lấp lánh nhé!

- Chuyện vặt- Kisame phẩy tay nói.

- Cái trò chim thả hoa của chồn được đấy....

Itachi đang định vênh mặt lên nói thì bị chặn họng.

- Nhưng THAY HẾT QUẠ THÀNH CHIM BỒ CẦU TRẮNG - anh nhấn mạnh, tay vẫn lia lịa vẽ.

‘Bồ khi’ Itachi chửi thề.

- Và KAKUZU, cậu sẽ lo chuẩn bị ghế và phần bực y như thế này. Mua ghế đều là chết với tôi đấy. - anh đe dọa

- Đã rõ, đại ca.

- Nếu như đúng tôi nói thì mọi thứ sẽ như thế này. - anh đặt bút xuống, mọi người nhìn vào bức phác.

- Uầy... Đẹp quá, không ngờ gần chục năm rồi mà cậu vẫn vẽ đẹp- Kisame tấm tắc khen.

- Đúng là phong độ chỉ là nhất thời, đẳng cấp mới là vĩnh viễn - Deidara bình luận.

- Không tệ - Kakuzu nói.

- Sasori thật bá đạo - Tobi khen.

- Ồ... Tôi ghét phải phá đám nhưng cái cảnh ở ngoài, cậu kiếm đâu ra, đây sắp mùa thu đến nơi rồi, đào đâu cho ra nữa? - Itachi nói.

- Yên tâm, tôi tính cả rồi. Mọi người cứ làm y như tôi nói đi, 2 ngày nữa tôi sẽ đến kiểm tra, các cậu làm kịp không đấy? - anh nghi ngờ nói, thực sự không tin tụi này cho lắm.

- Cậu nghĩ mình đang nói chuyện với ai đấy? Đừng nhờn với mấy ông lớn này - Deidara vênh mặt nói.

- Được rồi, địa chỉ đây - anh viết ra giấy đưa ọi người.

3 ngày trước đám cưới.

Hai chiếc siêu xe rít như bay trên đường, hứng phải được cả rổ câu chửi: “Mày điên à?”

Ngồi trên xe, Ino và Konan vẫn thản nhiên nói chuyện vui vẻ, trong khi Sakura đang ngồi im thín thít, người thắt nút dây an toàn, mặc áo phao, móng tay bấm chặt xuống ghế. Từ đầu đến giờ cô ngồi im không dám nhúc nhích.

- Thả lỏng đi, Sakura. Cậu làm hỏng xe của Konan- nee- chán mất.- Ino cau có nhìn bạn.

-

- Không thể hiểu nổi cậu. Tốc độ thế này cũng bình thường mà. Chưa đi xe của Tenten bao giờ à?

- CHƯAAA...- cô gào vào mặt Ino.

- Thôi nào, Sakura. Bộ chị lái đáng sợ thế sao? - Konan cười nói.

- Chị còn phải hỏi. Rốt cuộc chị với Tenten là thế nào đấy? - Sakura lúc này đã rút được một móng ra.

- À... Chị với Tenten đều là đệ tử của Azusa- shishou.

- Ý chị là bà của Tenten, Mitsuhi Azusa, nữ tay đua huyền thoại á?- Ino hỏi.

- Ừ. - cô thản nhiên trả lời trong khi đang luồn lách vượt các xe đằng trước, theo sau là xe của Tenten

- Thảm nào... - Sakura nhìn ra sau thấy xe của Tenten luồn lách lắc lư như phim.- Mà rốt cuộc mấy người đưa tớ đi đâu đấy?

- Đến Yokohama chọn váy cưới - Ino trả lời.

- Váy cưới thì ở Tokyo thiếu gì mà phải đến tận đây? - Cô gắt.

- Không biết gì thì trật tự đi. Chị họ của tớ, Yamanaka Ruri mở cửa hàng ở đó.

- A... Đó có phải là bà chủ của hãng thời trang chuyên về váy cưới lùng lẫy thế giới, Ruri đúng không? - Konan hỏi.

- Chuẩn luôn. Em đã gọi điện và hôm nay chị ấy sẽ tiếp chúng ta. Vậy nên chúng ta phải nhanh lên thôi.

- OK - Konan nhấn mạnh chân ga, chuyển sang số Sport với tốc độ hiện giờ là 200km/h và không ngừng tăng.

Và chỉ 15 phút sau, hai chiếc xe đã đỗ trước cửa hàng, phải gọi là trung tâm váy cưới thì đúng hơn vì nó có tận 5 tầng cơ mà.

- To thật đấy - Sakura ngửa cổ lên nhìn.

- Chuyện ... A... Ruri- nee. - Ino vẫy tay.

Một cô gái với mái tóc vàng nhạt được tết ra sau, đôi mắt xanh lam giống với Ino chạy ra.

- Ino- chan, em đến rồi.

- Chào chị. Đây là các bạn em, Tenten, Konan- nee, Temari, Hinata và Sakura, nhân vật chính hôm nay.

- Chào chị.

- Chào em. Mọi người vào đi.- Ruri nói.

Mọi người bước vào và choáng ngợp trước những mẫu váy cưới đẹp toẹt vời.

- Nào nào... Giờ chúng ta đi chọn thôi. Mấy đứa ngồi chờ nhé Ruri kéo Sakura và Ino đi từ tầng 1 lên tầng 5 và chỉ chọn ra được 3 cái váy và đang vào thử.

Một lúc sau, Sakura bước ra trong bộ váy đầu tiên. Đây là chiếc váy kiểu lệch vai, ôm sát từ ngực xuống đến 3/4 đùi, ở dưới xoè ra. (Nhìn ảnh)

- Cho điểm đi nào. - Ino nói.

4 cô gái chờ ở bàn lần lượt giơ bảng điểm lên:

Temari: 4

Tenten:Pi

Konan: 4,25

Hinata: 4,24536.

- Next - Ino nói, kéo Sakura vào phòng thay đồ.

15 phút sau, Sakura bước ra trong một chiếc váy cúp ngực, phần váy dưới được trang trí ren lớp ngoài (nhìn ảnh)

- Thế nào?

Temari:

55. Chap 54 - End

- Tao là chồng cô ấy đây.

Nghे thấy giọng nói quen quen trước mặt, cô ngẩng đầu lên, đôi mắt rưng rưng nước nhìn anh.

- Sasuke...

- Ra là mày à? - hấn kiêu ngạo nhìn anh, cười khinh bỉ, tay vẫn ôm lấy cô mặc cho cô ra sức kháng cự.

Nhìn thấy bàn tay của một thằng đàn ông khác động lên người Sakura làm cơn tức của anh bùng lên dữ dội, xung quanh tỏa ra sát khí đến rợn người.

- Bỏ cái tay chó của mày ra khỏi cô ấy. - anh gầm giọng.

- Tao không thích bỏ đấy, làm gì được nhau - hắn vênh mặt lên nói, bàn tay di chuyển lên trên người cô.

Sakura càng thêm vùng vẫy, khuôn mặt lo sợ hắn sẽ làm trò gì đồi bại.

Rồi thôi xong, cơn tức của Sasuke đã vượt ngoài tầm kiểm soát, bàn tay siết chặt lại thành nắm đấm, khuôn mặt càng thêm lạnh khốc.

Thấy vậy, hắn búng ngón tay, tức thì 10 thằng đàn em vây quanh mình.

- Mày thích đánh nhau à, thích thì chiều.

Tức thì bọn chúng lao vào đánh anh, Sasuke nhếch mép, mấy thằng tép riu này đã là gì so với đại ca đây. Vung tay chuẩn bị cho thằng lao đến đầu tiên một nắm đấm thì một thân anh lao ra chắn trước anh và vung một nắm đấm trời giáng vào mặt hắn làm hắn văng phải đến 5-6m đến trước mặt thằng đang động vào Sakura. Nhìn thấy công lực của nắm đấm mà hắn sợ tái mặt lại, hô hào gọi thêm 20 thằng nữa ra, công mình thì kéo Sakura bỏ chạy.

- Naruto?

Tiếp đó là lần lượt các chàng xuất hiện, Neji, Shikamaru, Sai.

- Sasuke, cậu đuổi theo thằng đầu sỏ đi, để tụi này lo bọn tép kia. - Naruto vỗ vai nói, tay chỉ về hướng thằng đang chạy kia.

- Giao cả cho các cậu đấy - anh nói rồi đuổi theo thằng đang ôm vợ yêu của mình.

Naruto bẻ tay răng rắc, xắn tay áo lên, quay đầu đối diện với 30 thằng phía trước nói:

- Chúng ta đến đâu rồi nhỉ!

4 thằng con trai xông vào oánh với 30 thằng côn đồ to cao lực lưỡng, có vẻ không công bằng cho lắm, đời là vậy mà. Quán bar trở nên hỗn loạn, tiếng đồ vỡ át cả tiếng nhạc. Đáng được khoảng 20 thằng thì các chàng đã bắt đầu uể. Cũng phải, từ hồi lấy vợ thì bị đập khuôn đầu ra đấy, lại còn phải ở nhà trông vợ con nữa nên không có thời gian đi nhậu nhẹt đánh đấm nữa.

Naruto đang thở hổn hển lau mồ hôi thì một tên từ đằng sau cầm gậy dắt định phang vào đầu cậu thì Hinata nhảy ra chặn nguyên một cú vào bụng hắn và nhanh chóng xoay người sút nguyên quả giày cao gót vào mặt hắn. Bị ăn chưởng như vậy hắn xỉu luôn tức khắc. Không chỉ có Hinata mà các nàng cũng lần lượt xuất chiêu cứu chồng, Ino giáng nguyên cả giáng long thập bát chưởng vào lưng thằng sau lưng Sai. Tenten sút đúng một cước vào bộ vị của thằng đang phi đến chỗ Neji. Temari thì phang nguyên cả cái ghế vào đầu thằng đứng sau Shikamaru, cái ghế vỡ tan tành và đầu thằng kia cũng nứt nẻ luôn.

4 chàng bắt ngờ nhìn 4 nàng hùng hổ tiến tới đứng thành hàng trước mặt.

- Lâu rồi không hoạt động gân cốt, hôm nay có cơ hội ra tay rồi nhỉ! - Ino lưu manh nói.

Mấy tên vừa bị ăn đập và bọn vừa tỉnh tổng cộng là 27 tên gào thét lao như điên vào. Nhưng với thân thủ siêu phàm kèm theo trăm giải karate, Tây quân đồ, nhu quyền, tiết quyền đạo thì chỉ vùn vùn 5 phút bọn chúng nằm lằn lằn bò bất tỉnh trên đất. 4 chàng thì há hốc mồm ra, mắt từ trong hốc lòi ra trước sức mạnh của mấy bà vợ.

Quay trở lại về phần Sasuke và Sakura, Sasuke lúc này đã đuổi kịp hai người và tặng cho thằng đó nguyên một đấm vào mặt. Hắn ngã phịch xuống đất buông tay Sakura ra. Anh vội ôm lấy cô, lo lắng hỏi:

- Em không sao chứ?

Sakura đôi mắt rưng rưng ngăn lệ nhìn anh, nghẹn giọng nói:

- Em không sao, không sao mà.- cô ôm lấy anh, vùi mặt vào lồng ngực.

Thằng ban nãy sau khi bị ăn đấm, liền đứng dậy lau máu mũi, trợn mắt nhìn hai người hằm hè:

- Bọn khốn, hôm nay tao sẽ giết chết chúng mày... Tao đã gọi người đến làm thịt chúng mày rồi.

Hắn vừa nói xong thì có một đám người xăm trổ đầy người cầm súng giảm thanh và gậy gộc đến. Đường phố giờ này vắng vẻ nên không có ai đến giúp đỡ họ cả. Sakura sợ hãi ôm chặt lấy Sasuke.

Bọn chúng hùng hổ đến trước mặt hai người.

‘Chết tiệt, bọn chúng đông quá’ anh nghĩ. Lúc này muốn chạy cũng không chạy nổi, chúng bao vây hết mọi góc ngách rồi mà.

- HAHAAHAAAA.... Giết hết bọn chúng đi - hắn gào thét ra lệnh.

Sasuke liền kéo cô ra sau lưng khỏi tên đang đến gần. Đang lo lắng tính kế thì đột nhiên hắn khựng lại khi nhìn thấy mái tóc hồng của Sakura và ngay lập tức toàn bộ đám người lẫn tên đó quỳ xuống trước mặt họ và đồng loạt hô to:

- Tham kiến tiểu thư...

- Hả??? - Sasuke, Sakura lần lượt sững người ngạc nhiên, cả tên sàm sỡ cô ban nãy cũng đơ người.

- Tôi là người quản lý Yakuza ở Tokyo, dưới trướng của cha cô là ngài thủ lĩnh. Hân hạnh được gặp tiểu thư.- người đàn ông đó nói.

- Cha tôi? Anh là người của Yakuza sao? - Sakura từ sau lưng Sasuke đi ra.

- Vâng, tôi đã từng gặp cô khi ở đảo rồi, chắc cô không nhớ rõ.

- CÁI GÌ THẾ NÀY??? SAO KHÔNG GIẾT QUÁCH BỌN CHÚNG ĐI - Tên công tử ban nãy nói.

- Câm miệng, đây là đương kim tiểu thư con gái của ngài thủ lĩnh Yakuza. - Hắn Quát vào mặt tên công tử đó làm hắn ngậm miệng luôn.

Sau đó lại lịch sự quay ra nói với Sakura.

- Thưa tiểu thư, mai là ngày cưới của cô sao lại lang thang ngoài này làm gì?

- Tôi đi chơi với bạn không may bị tên đó... - cô ngắt quãng.

- Hắn sàm sỡ vợ chưa cưới của tôi - Sasuke kéo Sakura vào lòng nói, trừng mắt nhìn tên công tử kia.

- Vậy cậu hẳn là hôn phu của tiểu thư, Uchiha Sasuke?

- Phải.

Tên công tử nghe ngóng mọi chuyện xong thì sợ tái mét mặt, con gái của thủ lĩnh yakuza, tổng giám đốc tập đoàn Uchiha, hắn đụng nhằm người rồi. Hắn định bỏ chạy thì đã bị Yakuza bao vây tứ phía.

Sasuke tức giận định cho hắn một đám thì người đàn ông đó đã ngăn anh lại, cười nói:

- Cậu Uchiha khoan hăng ra tay. Mai là ngày cưới của cậu và tiểu thư, không nên nhúng tay vào mấy chuyện này. Cứ để chúng tôi lo.

- Vậy phiền anh rồi - anh lãnh đạm nói.

- Không có gì, tôi sẽ sai người đưa hai người về.

Người đàn ông đó vừa nói xong thì một chiếc xe được lái đến, Sakura và Sasuke bước vào xe, không quên nói cảm ơn và tạm biệt.

Ngay sau khi chiếc xe khuất bóng sau ngã rẽ thì cũng là giờ phút tử hình của tên công tử không biết trời cao đất dày kia.

- Dám chạm vào tiểu thư, mày có vẻ chán sống rồi. Đưa hắn đến cho thủ lĩnh ra hình phạt.

- Tuân lệnh.

Và sau đó hắn bị lôi đi không thương tiếc, về sau không còn ai nghe hay thấy bất kì thông tin gì về hắn nữa, hắn hoàn toàn biến mất và chịu chung số phận giống như Karin, có điều là nặng hơn chút vì dám chạm vào

người tiểu thư, Kizashi hạ lệnh tra tấn hần 6 tháng tuyệt đối không được để chết trong thời gian đó, sau đó bầm thấy lột da hần ra, chia cơ thể thành 5 phần đưa đi 5 quốc gia cách nhau thật xa, thiêu xác thành cho bụi rồi trộn với thuốc súng bắn lên trời. Bất cứ kẻ nào động đến gia đình của thủ lĩnh thì không bao giờ có kết thúc tốt đẹp cả.

Về đến biệt thự Uchiha, Sakura đỡ Sasuke lên phòng vì thấy anh có vẻ lơ đãng, người cũng nồng nặc mùi rượu. Vừa đỡ anh xuống giường thì liền bị kéo xuống mất đà đập mặt vào lồng ngực anh. Chống tay xuống giường định đứng dậy thì lại bị anh vòng tay ôm lấy eo cô kéo lại về vị trí cũ, giọng đầy trách móc nói:

- Sao em lại ở quán bar đấy? Đến làm gì?

- Tiệc con gái trước ngày cưới. Anh đến đó làm gì? Không phải đến với mấy con chân dài ăn mặc hở hang đấy chứ? - cô nheo mắt nghi ngờ.

- Em chỉ nghĩ anh được như thế thôi sao, Haruno Sakura? Em coi anh là cái loại trăng hoa bay bướm đấy à?

- Ai biết được đấy - cô nhếch mép nói.

Nghe câu cô nói kèm theo cái giọng điệu đấy làm anh có phần vực mình vì cô không tin tưởng, liền xoay người đề cô xuống (lần thứ n+2).

- Cần anh chứng minh cho em độ chung thủy của anh không? - anh cười tà mị, cúi sát xuống mặt cô.

Sakura theo phản xạ liền đỏ mặt, hai gò má ửng hồng. Cảm thấy việc trêu đùa cô thế này rất thích thú, anh cúi xuống hôn nhẹ lên má cô.

- Sasuke, không được, em phải về.- cô đẩy anh ra.

- Ở lại đây đi - anh dài giọng nũng nịu.

- Không được là không được mà. Chú rể mà gặp cô dâu trước đám cưới thì sẽ đen đó.

- Hừ - thấy cô nói có lý, anh đành buông cô ra - anh sẽ cho người đưa em về.

- Vâng - cô mỉm cười, lại gần hôn nhẹ lên má anh - ngủ ngon.

- Ngủ ngon - anh hôn lên môi cô.

Sau khi tiễn Sakura đi, Sasuke lên lại phòng, nhảy lên giường ôm gối cười khúc khích lăn đi lăn lại không khác gì thằng tụi ki.

‘Cố lên Sasuke, chỉ ngày mai thôi rồi mà muốn làm gì cô ấy cũng được.’

0 ngày trước đám cưới, nói cách khác hôm nay chính là đám cưới.

Có thể nói đây là lễ cưới lớn nhất, hoành tráng nhất trong lịch sử thành phố, cờ hoa, bóng bay được thả ngập trời lung linh bảy sắc cầu vồng. Cô dâu trong bộ váy cưới đẹp lộng lẫy cầm bó hoa khoác tay cha bước vào lễ đường đi sau phù dâu là Ino, Hinata, Konan. Khung cảnh đẹp lung linh huyền ảo làm cả cô dâu chú rể lẫn khách mời há hốc mồm, còn các tác giả thì tự mãn vênh mặt.

Khi ông Kizashi trao tay con gái cho Sasuke không quên lườm cậu một cái, nhẹ giọng đe dọa:

- Cậu mà dám lén phét ăn phở sau lưng con gái tôi thì không xong với tôi đâu.

- Vâng, bác cứ yên tâm.- anh nói, đón lấy bàn tay mảnh khảnh từ tay ông.

Sau đó, cha sứ, không ai khác chính Deidara bắt đầu đọc.

- Hôm nay, chúng ta tập trung ở đây để chúc mừng cho sự gắn kết giữa Uchiha Sasuke và Haruno Sakura. Bất cứ ai phản đối thì hãy nói luôn hoặc hối hận cả đời... À nhầm im lặng suốt phần đời còn lại - Deidara buột miệng nói nhầm và nhận ngay cái nhìn sắc lẹm từ... cả hội trường.

Im lặng.

- Vậy là không có ai phản đối. Chúng ta tiếp tục..... Bla... Bla.... Bla....

Đến phần then chốt nhất.

- Uchiha Sasuke, con có đồng ý lấy Haruno Sakura làm vợ không? Để yêu thương, chia sẻ những lúc vui cũng như lúc buồn...

- Con đồng ý.

- Haruno Sakura, con có đồng ý lấy Uchiha Sasuke làm chồng không? Để yêu thương, chia sẻ những lúc vui cũng như lúc buồn...

- Con đồng ý.

- Vậy với tư cách là người đại diện cho chúa, ta chính thức tuyên bố hai người là vợ chồng. Trao nhẫn đi.- Deidara giục, nói thật mặc cái bộ của cha sứ vừa nóng vừa ngứa vừa khó chịu.

Ayumi và Ayuri mỗi người ngậm một bên chiếc gối bông màu hồng, trên đó là hai chiếc nhẫn tiến lại trước hai người. Sasuke và Sakura lần lượt lấy trên đó nhẫn trao cho nhau, có điều khi Sasuke chuẩn bị chạm vào cái nhẫn thì cả hai con lập tức gờ nhẹ nhìn với ánh mắt “chú liệu mà đối xử cho tốt đấy không chết với ông/bà”

Trao nhẫn xong xuôi, Deidara nói tiếp.

- Con có thể hôn cô dâu.

Anh vừa dứt lời thì lập tức đủ thứ smart phone, máy quay phim, máy ảnh ở các góc độ khác nhau lần lượt dựng cờ khởi nghĩa, không thể thiếu chút kích động, Ino hô to, cả đám đông hòa theo luôn:

- Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!...

Sasuke vén khăn voan lên, cúi xuống và hôn lên đôi môi anh đào.

Khoảnh khắc môi chạm môi thì cả hội trường vỡ ầm ra vì tiếng hò hét kinh thiên động địa, chủ yếu là của Ino. Kakuzu lại bắt đầu đếm và nói:

- Sau 13 năm, 6 tháng, 21 ngày, 8 tiếng... Bốp

Kakuzu chưa kịp nói hết câu thì ăn nguyên một nắm đấm của Hidan vào mặt.

- Đây thì đêm này con.

Mọi người ai cũng vui mừng mặt mày hớn hở, thậm chí có người nước mắt lan tràn, không ai khác chính là Naruto, Itachi và Tobi. Tuy nhiên cũng có một khuôn mặt hơi khác người. Sarada vui thì vui thật nhưng mặt mũi cũng hơi méo, cắn bản vì nhà cô hơi ngược đời tí, cha mẹ lấy nhau rồi mới ra con cái và con cái họ sau này thường nói là tại sao cha mẹ cưới không mời con (au cũng thể đó). Đàng này thì...

Tiệc tùng lễ liếc gì rồi cũng đến lúc hết. Lúc này Sasuke đưa Sakura đến nhà riêng. Sarada thì được ông bà nội đưa về nhà, trước khi đi còn ôm cha mẹ một cái và quay lại nở một nụ cười không thể đếm hơn được nữa cất giọng trong trẻo nói:

- Cha mẹ cứ vui vẻ thoải mái nhé, con ở nhà ông bà đến trưa mai mới về cơ. Bye bye - rồi vẫy khăn tạm biệt.

Mikoto dắt tay con bé đi ra xe cười tủm tỉm mà lòng không thể vui hơn được nữa.

‘Cháu của bà có khác’

Đang chuẩn bị bước vào nhà thì Sasuke bế thốc cô lên bước vào nhà.

- Sasuke, bỏ em xuống.- cô đỏ mặt nói.

- Không được. Quy tắc nhà Uchiha là phải bế cô dâu vào nhà.

- Vào rồi đấy, bỏ em xuống đi.

- À quên, anh nói nhầm, lên phòng ngủ mới đúng.- anh cười ranh mãnh.

Biết ngay là có cái gì không bình thường, cô giãy giụa tìm cách nhảy xuống nhưng tất cả các cách đều thất bại. Chỉ cho đến khi lên đến phòng anh mới thả cô xuống giường và nằm lên trên cô, ôm vào lòng.

Sakura đỏ mắt đầm thềm thụp vào ngực anh nói:

- Sasuke, anh mà dám giở trò gì với em thì em sẽ không sinh bảo bối cho anh nữa.

Nghe câu cô nói, anh giật mình chống tay ngồi dậy, mặt ngạc nhiên hỏi:

- Em vừa nói gì cơ, Sakura? Em... Có thai?

- Hoá ra anh cũng thông minh phết nhỉ! Nghe phát là hiểu luôn rồi- cô châm chọc - Đúng là em có thai, sáng hôm qua em vừa mới đến bệnh viện kiểm tra xong.

Sasuke nghe xong thì mừng khôn xiết, mặt màu tươi tỉnh hẳn lên, ôm cô thật chặt hôn lên trán mỉm cười.

- Vậy là anh sắp lên làm cha tiếp rồi. Sakura, lần này anh sẽ không để em chịu thiệt nữa, anh sẽ làm một người cha, người chồng thật tốt.

Nói đến người chồng, anh cầm bàn tay đeo nhẫn của cô lên hôn lên chiếc nhẫn.

Sakura mỉm cười, áp nhẹ tay lên má anh, dịu dàng nói:

- Không biết Sarada sẽ nghĩ thế nào khi biết mình sắp lên làm chị nhỉ?

Tại biệt thự Uchiha.

- OH YEAHHHH... MÌNH SẮP LÊN LÀM CHỊ RỒI... YÚ HÚUUUU... - Sarada chạy khắp phòng hò hét ầm ĩ như ốc.

Chắc mọi người thắc mắc tại sao Sarada lại biết đúng không, căn bản là vì khi ôm Sasuke, con bé đã gắn máy nghe lén có kích thước chỉ bằng một nửa hạt cơm màu đen mà Deidara tặng nhân dịp sinh nhật 3 tuổi. Máy nghe lén này được kết nối với điện thoại, laptop của Sarada. Và toàn bộ cuộc đối thoại giữa hai người đã được con bé nghe hết từ A đến Z. Không những thế nó còn gửi đoạn ghi âm cho Ino, Naruto, Deidara, Itachi, Sasori, Kizashi, Hidan, Kakuzu,... Nữa chứ. Không quên kể cho ông bà nội nghe nữa chứ. Ôi, thế hệ trẻ ngày nay...

4 năm sau.

- Ông bà.... - Hai đứa trẻ lon ton chạy vào vòng tay ông bà.

- Sarada, Soseki của ông bà- Hai ông bà Uchiha dang rộng vòng tay ra bế hai cháu.

- Mấy đứa quên mất ông già này rồi à? - Kizashi ngồi cạnh đó cau mày.

- Đâu có, ông cứ ảo tưởng - Hai đứa nhóc nhảy ra ôm ông ngoại.

Chẳng lẽ hôm nay là ngày họp mặt gia đình nên nội ngoại anh chị em tập trung hết về đây.

- Cha mẹ hai đứa đâu rồi? - ông hỏi.

Hai đứa nhìn nhau cười tủm tỉm. Đứa em trai tóc đen nhanh miệng trả lời.

- Cha mẹ cháu ở ngoài vườn ạ.

Mọi người nhìn nhau rồi nở nụ cười dài nửa mặt.

Bên ngoài vườn, Sasuke và Sakura nắm tay nhau đi dạo, nhìn trông rất tình tứ. Bỗng Sasuke chợt dừng lại kéo Sakura vào lòng, chưa kịp để cô nói câu nào, anh đã cúi xuống khoá môi cô.

- Anh yêu em, Sakura. - anh thì thầm vào tai cô.

- Sao tự nhiên anh lại nói vậy? - cô ngơ ngác hỏi, mặt còn thoáng vài vệt hồng, cười nhau 4 năm rồi nhưng cô vẫn rất ngại mấy cái chuyện này. - Có vấn đề gì sao?

- Không, chỉ là đột nhiên muốn nói thôi.

- Anh không có âm mưu gì đấy chứ? - Cô cau mày nghi ngờ, nhìn tên này gian lắm.
- Đầu óc đen tối... Em đã cho ý kiến như vậy rồi, hay là... - anh cười ranh mãnh.
- No no no... Never... - cô lắc đầu quây quây ra sức phản đối. - Một gái một trai thế là quá đẹp rồi. No more no less.
- Hahaha... Anh đùa tí thôi mà, làm gì mà căng thế. - anh cười trước thái độ của cô vợ nhỏ.- Có đứa con gái xinh giống mẹ, con trai đẹp trai y như anh còn mong gì hơn nữa....

Sarada và Soseki trong bụi cây nghe thế liền lấy gương ra soi rồi nghĩ thầm:

‘Rõ ràng là mình đẹp hơn cha/ mẹ mà’ (ATSM)

- Tiếc là cả hai đứa đều có mắt đen tóc đen. - anh thở dài, một ý tưởng không mấy trong sáng xuất hiện trong đầu anh - hay là... mình sinh thêm một đứa con gái tóc hồng mắt xanh giống em.
- Cũng được đấy - cô bình phẩm rồi mới giật mình vì lỡ miệng ‘Bỏ mẹ lỡ mồm rồi’
- Em nói rồi đấy nhé! - anh cười tà mị.
- Không tính... Không tính... - cô xua tay rồi chạy thẳng cẳng.

Nhưng mang giày cao gót mà chạy thì cô cầm chắc cái thua rồi. Sasuke vòng tay ôm lấy eo cô kéo lại rồi kiss rất nồng thắm giữa vườn.

Ông bà nội ngoại và 2 đứa cháu trong bụi cây đổ cả mặt khi nhìn thấy cảnh này. Mỗi người mộng mộng mơ mơ một suy nghĩ riêng nhưng tất cả trên mặt đều có nỗi nụ cười Close up tỏa sáng lấp lánh lung linh.

Hai ông bác Itachi và Sasori đang nấp trên mái nhà dán hai mắt vào ông nhòm ngòm cảnh hay, miệng lầm bầm trách móc.

- Bực thật, có cảnh hay mà không ai gọi mình xem - Itachi gắt.
- Công cmn nhận... Mà Itachi này... Có thể vào phòng camera xem mà, tội gì phải leo lên tít trên mái nhà cao 60m.
- - Itachi cứng họng đơ mặt - ‘tại sao mình ngu thế nhỉ’ (còn phải nói)

Và thế là 10 tháng sau gia đình Uchiha đón chào thêm một cô nhóc nữa có mái tóc hồng và đôi mắt xanh lục bảo giống mẹ tên là Uchiha Harura (Haruno+Sakura)

Và họ sống happily ever after.

— The End —

Cảm ơn mọi người trong suốt thời gian qua đã ủng hộ cho fic của mình.
Xin chân thành cảm ơn và hẹn gặp lại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/revenge>